

gianninajollys

MARILYN MANNING

*Aventura
dragostei*

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

– Am reușit! exclamă Julie Brewster fericită, trecând dincolo de porțile de îmbarcare ale terminalului aeroportului Kennedy, unde, ultimii pasageri întârziați se grăbeau ca și ea.

– Ți-am spus c-o să te aduc la timp, răspuse Terry Robinson, care-i ducea trusa de cosmetice și un vraf de reviste.

Julie îi aruncă un zâmbet grăbit și luă caseta din mâinile lui.

– Îți mulțumesc, Terry; ai fost foarte amabil să străbați atâta drum ca să mă ajuți să prind avionul.

– Nu merit pentru asta cel puțin un sărut la despărțire? o întrebă el cu un zâmbet dezarmant. Julie simți brusc o pornire afectuoasă față de cel din fața ei.

– Sigur că meriți! Ești cel mai bun prieten pe care îl poate avea o femeie! Din impuls își aruncă brațele de gâtul lui, îl sărută grăbit apoi fugi, nu fără a se uita înapoi peste umăr; mulțumesc, Terry, mai vorbim.

Abia rosti aceste vorbe că se lovi de un alt pasager, întârziat ca și ea. După impact se clătină, trusa de cosmetice îi căzu, iar revistele se împrăștiară pe jos.

– Îmi pare rău! exclamă ea. Nu te-am văzut, nu vedeam decât burduful de trecere spre avionul din față!

Se aplecă să-și adune lucrurile căzute, dar ridicând privirea observă că biata ei trusă se afla la foarte mică distanță de vârful foarte bine lustruit al unui pantof. Dar spre și mai marea ei dezamăgire, observă o servietă desfăcută din care căzuseră mai multe acte.

Murmurând și alte scuze, încercă să adune actele, când se simți prinsă de braț și ridicată în picioare. Un bărbat înalt, impozant, încrunțat, cu ochii negri, o privea furios. Bărbatul se aplecă să-i adune lucrurile, i le întinse, apoi îi refuză oferta de a-l ajuta să-și strângă propriile lucruri.

– Grăbește-te; n-are rost să pierdem amândoi avionul.

Julie încuviință, prea intimidată pentru a protesta și se grăbi să se îmbarce să-și ocupe locul.

Porniseră motoarele avionului când urcă și ultimul pasager; îl recunosc pe acel bărbat înalt de care se lovise, nefericitul posesor al servietei deschise. Bine că nu pierduse avionul!

Dar scurta ei clipă de mulțumire luă sfârșit când îl văzu îndreptându-se spre locul de lângă ea.

După o altă clipă, când curiozitatea învinse, aruncă o privire grăbită spre vecinul ei. Era un bărbat foarte prezentabil de vreo treizeci de ani, brunet, cu trăsături distinse. Chiar și așa cum era acum, furios, afectat de cele întâmplate, arăta foarte bine.

Cu toate acestea, Julie îl privi cu rețineră. De ce trebuia să aibă neșansa să strice ceea ce ar fi trebuit să fie o experiență plăcută? De ce să-i fi atras furia acestui bărbat atât de plăcut?

Avionul începu să ruleze pe pistă, apoi să se ridice și toate gândurile legate de nefericita experiență cu acest bărbat îi pieriră din minte. Se afla la bordul acestui avion transoceanic, pornea spre o aventură pe care o așteptase cu atâta nerăbdare. Urma să petreacă patru săptămâni grozave la Londra, invitată de o renumită creatoare de modă, Nora Fain.

Acest prilej se ivise datorită introducerii ultimei linii de modă a acestei creatoare Nora Fain în Statele Unite. Se derulase o campanie publicitară susținută prin intermediul magazinelor care urmau să-i prezinte creațiile. Fiind autoarea unei rubrici de modă într-un cunoscut periodic din New York, Julie ajutase la această campanie cu mijloacele specifice presei. Iar Nora Fain fusese atât de încântată, încât îi oferise șansa să stea o lună la Londra, să scrie despre ea și felul în care-și derula afacerile, având informație de prima mână. Julie fusese extrem de fericită; era o ocazie extraordinară pentru un publicist.

Entuziasmul îi fusese alimentat nu numai de perspectiva unei avansări. Călătoria aceasta marca începutul unei perioade noi din viața ei. Devenea adult, lucru pe care luptase cu atâta hotărâre să-l atingă mai repede. De fapt, luptase toată viața pentru independență, condiție pe care, chiar dacă avea acum douăzeci și trei de ani și locuia singură într-un apartament din Manhattan, i se părea că n-a atins-o încă.

Nu avusese o viață obișnuită. Rămăsese orfană de copil, părinții murindu-i într-un accident de mașină și fusese crescută de bunicul Brewster, care o iubise ca pe propriul copil, dacă nu chiar mai mult. Acționar al unei firme

prestigioase, era acum țintuit la pat de o boală nemiloasă de inimă. Retras undeva într-o suburbie a New Yorkului unde avea o casă, veghea și acum cu insistență asupra nepoatei sale.

Nu că Julie i-ar fi făcut probleme.

Fiind o fire entuziastă, vivace, dornică să trăiască din plin, era o tânără foarte plăcută și agreabilă. Avea părul castaniu, bogat, trăsături dulci, un zâmbet aproape permanent, o replică a bunicii sale, Julia Brewster, care murise înainte de nașterea ei, în amintirea căreia primise acest nume. Posedând șarmul bunicii sale, îi moștenise desigur și frumusețea, mai ales ochii de culoarea cerului, privirea intensă, genele lungi.

Poate tocmai acești ochi îl făcuseră pe bunic să vegheze cu atâta zel asupra ei.

Julie acceptase situația cu realism. Pentru a păstra sănătatea bunicului și a-l feri de probleme evita orice conflict sau contradicție, rezervându-se pentru problemele cu adevărat importante. Iar călătoria la Londra fusese una dintre acestea. Când află de invitația care i se făcuse, bunicul avu o singură replică:

– Nici să nu te gândești!

Julie nu vru să cedeze de data asta, până când, în cele din urmă, impresionat de tristețea din ochii nepoatei sale, bunicul propuse un compromis: putea merge la Londra cu condiția să locuiască în casa asociatului său, Morgan Stuart.

Domnul Stuart era un bun prieten al său, asociat mulți ani la firma Brewster. Acesta se oferise desigur, să-i asigure cele mai bune condiții nepoatei vechiului său prieten. Avea o casă frumoasă în centrul orașului, iar menajera sa abia aștepta să aibă grijă de Julie.

Cu toate că nu-i tresălta inima de bucurie la gândul că urma să petreacă patru săptămâni la Londra cu un bătrân și menajera acestuia, Julie acceptă propunerea bunicului.

O dată invitația acceptată, Julie începu pregătirile pentru călătorie. În ziua plecării, făcu ultima vizită bunicului său, ascultând încă o dată aranjamentele pe care le făcuse acesta cu amicul său Stuart. Apoi, după ce primi adresa și numărul de telefon, porni cu Terry Robinson spre aeroport.

Un asociat al firmei Brewster, Terry era foarte apropiat de Julie, poate un fel de frate mai mare. Cu toate acestea, sentimentele față de ea nu aveau nimic frățesc.

Porniră spre aeroportul Kennedy, dar o dată ajunși acolo, tulburat peste măsură de Julie, el încurcă benzile de circulație și îi luă ceva timp să ajungă pe banda de intrare în aeroport. De aceea, Julie sosise în ultimul moment, fiind aproape de a pierde avionul.

Iar acum, instalată pe locul său, după ce trecuse prin aceste aventuri și după nefericita coliziune cu vecinul ei de scaun, răsuflă ușurată; se afla la bordul avionului care o ducea la aeroportul Heathrow.

Decolarea decurse normal, fără incidente și după ce răsuflă ușurată, se aplecă spre hublou, să se bucure de priveliște. La lăsarea întunericului, era o încântare să vezi puzderia de lumini a New Yorkului. Tocmai își întindea gâtul spre hublou, când auzi o voce gravă, șoptindu-i:

– Nu vrei să schimbăm locurile, ca să nu te mai întinzi? De aici ai vedea mai bine.

Uimită, întoarse capul, trezindu-se față în față cu vecinul ei. Fără să fi realizat, se aplecase cam mult peste locul lui, împingând servieta care se desfăcuse, al cărei conținut căzuse.

Se retrase repede pe locul ei.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te deranjez. Mă tem că m-am lăsat furată de priveliște.

– Te rog să te așezi pe locul meu, ca să vezi mai bine, o invită el.

– O, nu, zise Julie, nu vreau să-ți iau locul de la fereastră.

– Cred că ne-am simți amândoi mai bine dacă ai sta pe locul acesta de unde poți vedea, insistă el, ridicându-se să facă transferul.

Neavând încotro, Julie schimbă locul cu el. El începu să-și sorteze actele căzute din servieta, iar Julie reluă privitul pe hublou, până când nu mai avu să vadă nimic altceva decât nori. Începu să răsfoiască o revistă, dar curând, însoțitoarea de bord apăru aducându-le băuturile.

Închizând pentru un moment servieta, vecinul ei alese whisky și apă. Dar Julie, voia să se bucure din plin de acest zbor, așa că alese șampanie.

– Știi că șampania are darul de a-ți dezlega limba, începu el. Ți-a colorat deja obrazii, remarcă el.

– Știu asta, răspunse Julie cam înțepată și pentru a-l sfida, mai luă o înghițitură.

El păru descumpănit pe moment, dar apoi îi spuse la fel de politicoasă:

– Îmi pare rău, n-am vrut să...numai că dintr-o dată ...se întrerupse zâmbindu-i, și continuă pe un ton de confesiune:

Cred că am făcut drumul acesta de atâtea ori încât am început să mă port ca un ghid să-ți dau și sfaturi.

Zâmbetul lui avu un efect neașteptat asupra Juliei. Fusese un zâmbet neașteptat de destins, care-i modifică total trăsăturile, conferindu-i un aer foarte plăcut, iar ea simți în mod ciudat și neașteptat că inima începe să-i bată mai tare.

În momentul acela, își spuse că era fără putință de tăgadă, cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse vreodată.

Avea alură de sportiv, era bronzat, iar tricoul alb pe care-l purta, lăsa să se vadă o musculatură puternică, bine formată. Avea ochi inteligenți, căprui-închis, părul negru, ușor ondulat. Dădea impresia unui bărbat puternic și hotărât. Privindu-l mai atent, Julie observă că trăsăturile, care păreau cioplite de dalta unui sculptor, era îndulcite neașteptat de niște buze pline, frumos conturate, de care se simți iremediabil atrasă. Îl privi fascinată, cu inima bătându-i foarte tare dintr-o dată, fără să știe din ce motiv.

Vrăjită de zâmbetul lui seducător și de ochii senzuali, îi întoarse zâmbetul cu toată candoarea și prospețimea vârstei, apoi luă o gură de șampanie, pentru a ascunde ce simțise atât de neașteptat.

După o vreme, când văzu că ea nu mai spune nimic, el își reluă lectura.

Julie profită de acest moment pentru a-și controla emoțiile, dar nu fără a se gândi că nu i se mai întâmplase ca un zâmbet să aibă un asemenea efect asupra ei.

Când li se servi masa puțin mai târziu, o primi ca pe o întrerupere plăcută a șirului gândurilor din acel moment, care să-i ocupe gândurile și emoțiile scăpate de sub control.

Și pentru că, în timpul zilei, din cauza febrei plecării nu prea avusese timp să mănânce, acceptă tot ce i se oferi. Tovarășul ei de drum o privea încântat, observându-i apetitul deosebit, așa că refuză vinul și mai ceru un pahar cu șampanie.

El ceru un brandy și-i spuse:

– N-ar fi trebuit să fac acel comentariu despre șampanie, dar știu din experiență că alcoolul are un efect potențat în timpul zborurilor la mare înălțime. A doua zi te cam resimți de pe urma lui....

Julie își aminti că, deși ajungea la Londra la ora micului dejun, la New York era miezul nopții.

– Mi se pare greu de crezut că drumul de la Londra la New York se străbate în câteva ore.

El înclină din cap și după ce o privi lung, remarcă:

– Trebuie să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat la începutul zborului. Nu eram într-o dispoziție prea bună când am urcat la bordul avionului. Trebuia să mă întâlnesc cu o persoană care n-a mai apărut din motive inexplicabile, pe care probabil le voi afla abia când mă voi întoarce la Londra. Nu știu ce s-a întâmplat. Oricum, mă va pune în situații jenante, pentru că n-am avut timp să fac verificările necesare... știi că abia am ajuns la timp pentru îmbarcare.

– Și eu am avut aceeași problemă, spuse Julie pe un ton sfătos și înțelegător. Dar eu nu trebuia să mă întâlnesc cu nimeni, numai că am încurcat drumul spre aeroport și era să pierd avionul.

El zâmbi la fel de înțelegător și nu mai zise nimic, continuând să privească paharul cu brandy de parcă în el ar fi găsit răspuns la întrebările care-i stăruiau în minte.

Julie întrerupsese tăcerea.

– Spuneai că faci acest drum destul de des. Este o călătorie de afaceri?

– Mă întorc de la New York. Fac adesea călătorii în Statele Unite, dar locuiesc la Londra.

Julie se simți fără să vrea dezamăgită.

– Dar nu pari englez, constată ea.

– Nici nu sunt. Sau, cel puțin, nu am cetățenie engleză. Mama a fost englezoaică, tata american. Am crescut în Statele Unite. Lucrez la Londra acum, așadar locuiesc acolo.

– Cred că-ți place viața la Londra, zise Julie, adâncită în gânduri.

– Este un oraș interesant, dar mai ales pentru vizite. Sunt sigur c-o să-ți placă.

Julie încuviință entuziasmată.

– Chiar vreau să văd tot ce trebuie văzut!

În timp ce discutau, stewardesa le aduse perne și păături pentru drumul pe care-l mai aveau de străbătut până la Londra.

Julie se așază mai comod în scaun, apoi începu să se foiască.

– Ar fi mai bine să mă mai ridic puțin, nu-mi este somn deloc.

Urcă spre prima punte cu ușurință, dar nu fără a remarca faptul că picioarele n-o prea ascultau. Avea o ușoară senzație

de ameteală, efectul celor trei pahare de șampanie băute. Cu toate că atunci când stătuse pe locul ei nu simțise nimic deosebit, ajunsese la concluzia că tovarășul ei de drum avusese dreptate.

Rămase pe punte destul de mult pentru a i se limpezi capul, apoi când simți că va veni și somnul, se întoarse la loc. Avea nevoie de odihnă, pentru că o aștepta o zi lungă la Londra.

Cu mintea mai clară, dar cu echilibrul afectat de vibrațiile avionului, Julie se întoarse la locul ei. Vecinul ei își întinsese picioarele și dormea cu capul pe pernă. După ce îl privi, se decisese să treacă peste picioarele lui întinse, cât mai încet pentru a nu-l trezi.

Încet, se sprijini cu mâna de spătarul locului din față și ridică piciorul peste a păși peste picioarele lui întinse. Dar tocmai când se afla cu piciorul în aer scaunul se mișcă și Julie ateriză chiar în brațele bărbatului adormit.

– Îmi pare teribil de rău, murmură ea încurcată, încercând să-și găsească echilibrul și să se ridice.

El o prinse încet de mijloc, iar mâinile lui zăboviră o clipă cât îi spuse:

– Chiar dacă nu ne-am prezentat, nu mă deranjează câtuși de puțin că mi-ai căzut în poală.

Cu mâinile care păreau că nu mai vor să se dezlipească de pe mijlocul ei, o prinse mai bine pentru a o ajuta să se ridice și a o așeza pe locul ei de la fereastră.

- Nu este din cauza șampaniei, se scuza ea.
  - Nu, sigur că nu, fu el de acord, numai că lucrurile se complică după ce ne pregătim de culcare. El îi întinse perna și pătura. Sunt ale tale. Nu-ți vor fi de mare folos, dar te ajută să te simți mai confortabil.
  - Îmi pare rău că te-am trezit.
  - Nu contează! O să dorm mai bine, acum când știu că te-ai întors, iar dacă nu vei fi prea deranjată de sforăitul meu, promit să nu mă simt deranjat de felul în care sforăi tu.
  - Te asigur că nu sforăi, replică Julie cam înțepată.
- Își puse perna sub cap, apoi întinse pătura și încercă să-și găsească o poziție confortabilă. După ce oftă și se cam fâțâi, spre disperarea celui de lângă ea, reuși să-și găsească o poziție convenabilă. În cele din urmă, legănată de mișcărilor avionului, reuși să adoarmă.

***

Prima senzație pe care o avu, fu aceea a unui miros cunoscut și plăcut de after-shave, urmat de un gâdilat la fel de plăcut. Se ghemui mai adânc în scaun, încercând să reia visul din care tocmai fusese trezită. Dar nu-i fu posibil pentru că o gâdila ceva la nas, iar buzele îi erau lipite de ceva cald și moale. Deschise ochii și văzu ceva alb, presupunând că era perna. Apoi, în lumina destul de slabă deși începuseră să mijească zorii, văzu părul lui negru ondulat și lobul urechii. Îi simți mirosul de colonie. Ridică apoi capul și se văzu privită

de o pereche de ochi frumoși, aflați la foarte mică distanță de ai ei. Vecinul ei de scaun o privi, zâmbindu-i îngăduitor.

– Ai dormit bine?

Julie se depărtă imediat el.

– Să nu-mi spui c-am dormit toată noaptea pe... se întrerupse, văzând pata de ruj de pe cămașa lui albă. De ce nu m-ai trezit să-mi spui că... încercă să găsească un cuvânt potrivit, dar sfârși lamentabil: că m-am întins și pe scaunul tău.

Același zâmbet seducător îi apăru bărbatului în colțul gurii.

– Nici nu mi-a trecut gândul ăsta prin minte. De fapt, mi-a făcut plăcere să te simt pe umărul meu.

Julie, care nu mai știa ce să spună, își căută repede poșeta, de unde scoase oglinda și pieptenele. Probabil arăta ca naiba. Dar o privire aruncată în oglindă o mai liniști puțin. Obrajii îi erau îmbujorați de pe urma somnului, iar ochii îi străluceau. Nu avu nevoie decât să-și treacă pieptenele prin păr, să-l aranjeze. Mulțumise cerului adesea pentru părul pe care-l avea. Nu era nevoie decât să scuture din cap și acesta se așeza imediat.

Cu coada ochiului, observă că tovarășul de drum o urmărea cu vădit interes. Se întoarse spre el.

– Nici nu știi cât de jenată sunt... că te-am deranjat... probabil n-ai dormit deloc.

El făcu un gest din mână, liniștind-o.

– Nu este nevoie să te scuzi, de fapt, a fost o experiență foarte plăcută. Cu o singură excepție.

O privi cu o strălucire ciudată în priviri, iar ea, de parcă anticipa ceva neplăcut, exclamă:

– Să nu-mi spui c-am sforăit!

El scutură din cap.

– Nici vorbă! Dar ai idee cât de plăcut este să zbori peste Atlantic cu o răsuflare atât de dulce în ureche?

Luată prin surprindere de această observație, Julie nu găsi imediat răspunsul potrivit. Privindu-și companionul extrem de atrăgător, dar imprevizibil, se simți teribil de atrasă de buzele lui pline. Simți uluitorul impuls de a întinde mâna să le atingă. Apoi, descumpănită de această pornire necontrolată, luă caseta cu cosmetice și poșeta și se retrase la toaletă să-și repare machiajul deteriorat, să-și liniștească respirația și pulsul care bătea neregulat.

După ce se spălă pe față și se machie cu grijă, se simți mai bine. Când se întoarse la locul ei, stewardesele serveau micul dejun. Vecinul ei se înviorase și el, își legase cravata, ba chiar își pusese și haina. Pieptănat și cu nodul cravatei refăcut, își recăpătase aerul impersonal de om de afaceri. Îi făcu loc să treacă la locul ei. Nici unul nu făcu efortul de a relua conversația.

În timpul micului dejun, Julie, care nu se putea abține să privească în jos, observă că se putea vedea deja orașul.

Când se apropiară de Londra și se pregăteau de aterizare, își întinse gâtul să vadă cât mai mult. Era o zi însorită de septembrie și câmpurile erau încă verzi. Revigorată de cafeaua

proaspătă și mânată de curiozitate, abia aștepta să vadă cât mai mult din zona istorică a orașului, din care se trăgea și familia ei.

Avionul ateriză pe pistă și opri.

Bărbatul se ridică să-și recupereze bagajul din compartimentul aflat deasupra capetelor lor.

– Crezi că te poți descurca singură cu bagajele la vamă? o întrebă el.

În timp ce căuta o scuză ca să-i ceară ajutorul, Julie își aminti că bătrânului domn Stuart nu i-ar fi picat prea bine s-o vadă însoțită la aeroport, mai ales de un bărbat străin. Probabil ar fi fost oripilat la acest gând și nu voia să-l sperie din prima zi, pentru că astfel și-ar fi pus bunicul într-o lumină proastă. De aceea, scutură din cap, sperând ca dezamăgirea să nu i se citească pe față.

– Mă așteaptă cineva, îi explică ea.

El ezită un moment, apoi încheie politicos:

– În acest caz, sper că te vei simți bine la Londra. Îți făcu loc să treacă și păru c-ar vrea să-i mai spună ceva, dar au fost despărțiți de lumea care abia aștepta să coboare. Curând, Julie îl pierdu din vedere.

Trecu prin vamă fără probleme și se duse la recepție conform înțelegerii, unde o aștepta prietenul bunicului. Nu era nimeni acolo care să semene cu descrierea făcută de acesta. Și pentru că acesta nu apăru deloc, se gândi că fusese o neînțelegere, neintenționată, bineînțeles.

Avea, oricum, adresa domnului Stuart; nu avea decât să-și ia bagajele și să ia un taxi.

Găsi un telefon și sună la domnul Stuart. Menajera acestuia o informă politicos că nu se afla acasă, dar urma să vină repede.

– Vă rog să-i transmiteți că l-a căutat miss Brewster, o rugă Julie. Nu ne-am întâlnit la aeroport și vin cu un taxi.

Femeia se arătă un pic uimită, dar spuse că-i va transmite mesajul.

Găsi un hamal care să-i ducă bagajul până la terminal. Tocmai aștepta ca acesta să-i cheme un taxi, când văzu o limuzină parcată, în care frumosul ei companion din timpul zborului își încărcă bagajul.

Observând-o, bărbatul se îndreptă imediat spre ea.

– Nu ți-ai întâlnit prietenul? o întreabă el.

– De fapt, cred că n-a venit. Sau poate că nu ne-am întâlnit. Poate a înțeles greșit ora sosirii, sau a uitat; este o persoană în vârstă. Dar nu contează, pentru că am adresa lui, iar hamalul îmi caută un taxi.

– Nu este nevoie să iei un taxi, pentru că te pot duce eu unde ai nevoie.

– Păi... ezită o clipă, conștientă că nu era bine să accepte o invitație din partea unui străin. Cu toate acestea, nu nega că ar fi vrut să-l cunoască mai bine. Poate că astfel, știind unde va locui ea la Londra, se vor mai întâlni. Renunțând la orice suspiciune, îi spuse:

– Apreciez oferta, dar nu vreau să te deranjez prea mult.

– Nu mă deranjezi deloc; te rog să dai adresa șoferului meu.

Ea îi întinse acestuia cartea de vizită.

– Este scrisă acolo. Bănuiesc că trebuie să ajung în Knightsbridge.

– Și eu merg tot acolo, îi spuse el.

– În acest caz, nu mă mai simt vinovată că te-am deturnat.

Fără a se uita la cartea de vizită, i-o întinse șoferului și o ajută pe Julie să ocupe locul pe bancheta din spate a limuzinei, așezându-se alături de ea.

Observând că șoferul privește uimit cartea de vizită, îl întreabă:

– Este vreo problemă, Simms?

– Scuzați-mă, domnule, dar mă miram de adresa doamnei.

Omul îi întinse cartea de vizită bărbatului care o privi scurt și se întoarse uimit spre Julie.

– Ești sigură? Nu se poate! exclamă el. Nu cred că ești... apoi exclamă: ești nepoata lui John Brewster!

Julie ridică nedumerită privirea spre el, observând cum se întunecă la față.

– Eu sunt Morgan Stuart, prietenul bunicului tău.

Capitolul 2

– Nu se poate! exclamă Julie.

– Te asigur că așa este; sunt Morgan Stuart. Sau cel puțin eram, când m-am privit ultima oară în oglindă. Ridică bărbia, vădit deranjat de uimirea Juliei. De ce nu m-ai așteptat la aeroportul Kennedy, așa cum ar fi trebuit?

– Kennedy! exclamă Julie. Am presupus că la Heathrow trebuia să ne întâlnim! Sau cel puțin așa am înțeles, când bunicul mi-a spus că ne întâlnim la aeroport. Unde trebuia să presupun că ne-am putea întâlni, fiind la Londra?

– Dar m-am înțeles cu John să-ți transmită că te aștept la îmbarcarea pasagerilor la Kennedy. Am venit devreme, te-am așteptat....Când am văzut că nu apari, ți-am telefonat și pentru că nu mi-ai răspuns, am presupus c-ai pierdut avionul. Ce s-a întâmplat? Unde-ai fost?

– Abia am prins avionul, îi explică Julie. Terry, prietenul care m-a adus la aeroport, a mers foarte greu din cauza aglomerației.

- A, cel pe care l-ai sărutat o veșnicie la despărțire?
Ea făcu un gest cu mâna.
- Dumnezeuule, dar acela n-a fost sărut!
– Dacă n-a fost, sunt sigur că n-aș vrea să văd unul real, bombăni Morgan.
- Terry este un prieten bun, care a vrut să-mi fie de ajutor. L-a împiedicat traficul, dar tot m-a adus în timp util să prind avionul, sublinie ea. Dar n-am auzit pagerul sunând!
El continua s-o studieze.
- Nu știu cum n-ai înțeles indicațiile lui John. Sau nu le-ai ascultat?
- Nu mi-am închipuit că atunci când bunicul a spus aeroport, nu s-a referit la Heathrow. Deși, admise ea roșind, mi-a dat atâtea instrucțiuni, încât ar fi fost imposibil să le rețin pe toate.
- Măcar pe cea mai importantă s-o fi reținut!
Julie preferă să ignore felul în care reacționa Morgan.
- Oricum, nu aveam cum să te recunosc. Nu așteptam pe cineva atât de... Julie preferă să nu spună ce gândea; că avea în fața un bărbat foarte atrăgător, distins. Din această perspectivă, ideea că va sta patru săptămâni la Londra i se părea și mai atrăgătoare. Când a spus bunicul că ești un vechi prieten, m-am așteptat să...
- Să fiu vreun bătrânel aiurit, cu părul alb, cu ochelari. Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Nu am păr alb, sau cel puțin nu până acum. Deși, murmură el, s-ar putea să am până se termină toate astea. O privi o clipă și-i spuse: știi, nici tu nu ești tocmai cum m-am așteptat.

Julie își cam pierdu încrederea de sine, văzând că Morgan căpătase o mină dezamăgită. Era evident că prezența ei aici era un motiv de îngrijorare pentru el.

– Nu vreau să te deranjez cu nimic, domnule Stuart.

– O, te rog, spune-mi Morgan!

– Foarte bine, Morgan. Dacă voi locui la tine, mă voi simți ca o intrusă și de aceea aș vrea să găsec un alt loc.

– Nici vorbă! Nu vreau să aud ce tocmai ai spus! John știe că vei locui în casa mea, sub supravegherea mea, că voi ști exact ce faci.

– Nu am nevoie de supraveghere, Morgan. De fapt, va trebui să locuiesc foarte puțin timp în casa ta. Cred că bunicul ți-a spus c-am venit la Londra să lucrez.

– Mi-a pus c-ai câștigat un sejur la Londra, un premiu la nivelul școlii, așa ceva.

Julie gemu de neputință.

– Bunicul mă vede ca atunci când aveam doisprezece ani. De fapt, am venit aici la niște cursuri de perfecționare, voi fi foarte ocupată, pentru că va trebui să și muncesc, iar pe tine te rog să-ți urmezi programul obișnuit, ca și când n-aș fi venit. Ai fost foarte generos să-mi oferi ospitalitate, dar nu vreau să abuzez.

El o privi rece.

– Nu discutăm acum aceste probleme. Vreau doar să răsflu ușurat că ne-am întâlnit; tocmai mă pregăteam să-l sun pe John, să-i spun că nu m-am întâlnit cu adorata lui nepoată.

Julie îi evită privirea.

– Te-aș ruga să nu pomenești nimic bunicului despre felul în care ne-am cunoscut. Nu-mi place să-l încarc cu probleme minore. Nu vreau să-și facă probleme. Știi de boala lui de inimă, nu?

– Da, și am fost foarte afectat. Cum se simte acum? Sper că mai bine!

– Nu, situația lui nu mai are cum să se îmbunătățească. Va trebui să evite orice fel de probleme, de supărări.

– Așa este, întâri Morgan. Nu voi pomeni nimic din cele întâmplare, nu vreau să-și facă probleme.

Morgan o privi lung și Julie deveni brusc conștientă că pantalonii i se cam șifonaseră pe timpul călătoriei, iar bluza tricotată, la fel. Își aminti de pata de ruj pe care i-o lăsase pe gulerul cămășii. El se simți privit și-i spuse:

– Trebuie să facem totul pentru ca John să fie liniștit în perioada în care vei lipsi. Iar acum, că tot ne-am cunoscut, să încercăm să ținem lucrurile sub control, da?

Ea încuviință, iar el începu să-și asume rolul de gazdă, vorbindu-i despre locurile pe unde treceau.

Curând, Julie se lăsă furată de zgomotele, de peisajele Londrei, de aglomerație, de autobuzele supraetajate, de monumente.

Curând, ieșiră de pe bulevardul acela aglomerat și pătrunseră pe o stradă mai liniștită, cu oaze de verdeață, magazine elegante, restaurante, cafenele. Când ajunseră la o biserică impozantă, mașina luă curba și coti pe o altă stradă foarte liniștită cu case impozante, cu intrări la fel de stilate și mici grădini. Mașina merse mai departe până ajunse în dreptul unor case cu etaj și opri în fața uneia.

Julie privi încântată casa din cărămidă; era exact așa cum visase. Avea trei etaje, obloane la ferestre, iar la intrare se vedea un felinar din fier forjat.

Șoferul se ocupă de bagajele lor, iar Morgan o ajută să coboare și o conduse spre casă. Se opri să admire totul, chiar de la intrare: marmura, pendulul antic din mahon. O scară acoperită cu un covor de culoarea vinului ducea la primul etaj al casei.

Văzu într-una din încăperi o bibliotecă plină de volume legate în piele, iar dincolo de ferestrele înalte se vedea grădina.

Se întoarse spre el, zâmbindu-i fericită. El părea mulțumit de reacția ei.

– Ai vrea să vezi toată casa? De fapt, ar trebui s-o vezi, pentru că va fi căminul tău în luna care va urma.

Julie îl urmă la etaj, unde o conduse într-o cameră de zi, elegant mobilată. Sofaua și fotoliile erau acoperite în catifea și damasc, care contrastau cu parchetul proaspăt lustruit și covorul oriental. Draperiile erau în nuanțele covorului.

Morgan îi arătă o boltă care făcea trecerea spre altă încăpere.

– Dincolo este bucătăria. Te rog să te simți ca acasă, să te servești singură cu sandvișuri, chiar dacă doamna Pritchett te va îndopa cu mâncărurile pe care le gătește foarte bine.

Ușa de la bucătărie se deschise tocmai atunci și apărură o doamnă scundă și dolofană, roșie în obraji.

– Mi s-a părut că aud voci, zise ea zâmbindu-i Juliei. Bine ați venit! Trebuie să fiți miss Brewster, am fost foarte îngrijorată după ce ați telefonat.

– A fost o neînțelegere, doamnă Pritchett, se scuză Morgan, dar s-a rezolvat imediat. În timp ce eu îi arăt casa, vă rog să-i spuneți lui Simms unde să ducă bagajele.

Menajera se grăbi să rezolve problema bagajului Juliei.

Morgan îi arată în treacăt bucătăria cu mobilier modern, ireproșabil întreținută.

Apoi, o conduse spre un apartament aflat la primul etaj.

– Aici locuiesc eu. Camera ta este la etajul al doilea.

Julie îl urmă pe scară, unde îi aștepta doamna Pritchett. O conduse în camera rezervată ei cu baie, dându-i toate lămuririle.

– Vă rog să mă sunați. dacă aveți nevoie de ceva. Mă duc să vă pregătesc micul dejun.

– Eu nu am nevoie de nimic, o opri Morgan, voi mânca la birou. Dar sunt sigur că Julie abia așteaptă una din minunatele tale omlete, doamnă Pritchett. Ar fi bine ca după micul dejun să încerci să dormi puțin, te va ajunge oboseala imediat ce vei mânca, i se adresă apoi Juliei.

– Mă gândeam să mă duc imediat la cei cu care voi lucra, aș vrea să încep bine. Dar tu? Cum vei face față zilei?

– Eu m-am obișnuit cu diferențele de fus orar, fac des drumul acesta. Te rog, dacă ai nevoie de orice, sun-o pe doamna Pritchett. Abia așteaptă să se facă utilă.

După ce el plecă, Julie începu să examineze încăperea. Era frumos mobilată, avea chiar și un secreter de nuc, masă de toaletă, iar tapițeria era la fel de elegantă, în tonuri de galben și maro. Încântată de ce văzuse, Julie se întoarse în dormitor, să privească grădina spre care dădeau ferestrele. Tocmai se

lăsase fermecată de florile viu colorate care se vedeau, când doamna Pritchett îi aduse tava cu micul dejun.

– Tot ce v-am adus aici vă va pregăti pentru somnul care trebuie să urmeze, să vă ajute să vă simțiți ca nouă.

Julie privi omleta, chiflele și dulceața de căpșuni, paharul cu lapte. După ce termină de mâncat, se mai simțea tot mai obosită. Făcu un efort să-i telefoneze Norei Fain, să-i spună că se află la Londra.

Nora Fain nu se afla la birou, dar lăsase instrucțiuni secretarei în privința Juliei. Era așteptată a doua zi dimineață, după ce-și revenea de pe urma călătoriei istovitoare. Abia ținându-și ochii deschiși, Julie se târî până la pat și adormi imediat, relaxată.

***

Se trezi conștientă că se afla cineva în încăpere și, deschizând ochii, observă că afară se întunecase. Se ridică în capul oaselor și o văzu pe doamna Pritchett, care se mișca încet în jurul patului, neștiind cum să procedeze s-o trezească.

– Domnul Stuart, care abia a sosit, s-a oferit să vă arate orașul, spuse menajera. Asta dacă v-ați odihnit destul, adăugă femeia.

Auzind această invitație, Julie se trezi imediat, căci invitația făcută de un bărbat ca Stuart nu putea fi decât plăcută. Dădu pătura la o parte și se ridică din pat.

– Vă mulțumesc, trebuia să mă trezesc deja, dar dacă nu mă trezeați dumneavoastră, cine știe, poate aș mai fi dormit. Până acum trebuia să despachetez.

– Am făcut eu asta pentru dumneavoastră, spuse doamna Pritchett; v-am călcat și unele lucruri care se șifonaseră. V-am pregătit și apa pentru baie.

– Vă mulțumesc foarte mult, spuse Julie încântată; vă rog să-i spuneți domnului Stuart că nu voi întârzia mult.

– Nu vă grăbiți; domnul abia a sosit acasă și va dori să se schimbe. Aveți timp destul să vă aranjați, vă așteaptă o seară plăcută!

Julie zâmbi după plecarea menajerei, care era mereu îmbujorată și grăbită, gândindu-se permanent la ce mai avea de făcut.

Văzând cada de baie cu robinetele aurite, Julie nu știa cum să se cufunde mai repede în apa cu spumă. Dar nu zăbovi prea mult, știind că este așteptată; se machie, își aranjă părul. După ce aplică un ruj discret, se mai privi o dată în oglindă și hotărî că nu era nevoie de rimel, pentru că genele lungi îi umbreau deja ochii albaștri, strălucitori.

Neștiind cum era bine să se îmbrace în acest oraș nou, despre care nu știa prea multe, alege o rochie simplă, de mătase bleu, un șirag de perle și cercei tot de perle. Era o rochie obișnuită, dar care se putea folosi în orice ocazie. Îi punea în evidență umerii delicați, gâtul subțire, mai bine ca orice altă bijuterie.

Coborî, convinsă că va petrece o seară deosebită în compania unui bărbat atrăgător, pe care abia aștepta să-l revadă. Dar imediat ce puse piciorul pe prima treaptă a scării, auzi o voce de femeie.

Când ajunse în salon, observă că Morgan avea o invitată, o blondă înaltă, frumoasă, care era pur și simplu cu brațele de gâtul lui. Femeia îi zâmbea provocator lui Morgan, spunându-i:

– Nu trebuie să te superi, nu râdeam de tine, dar ai o figură atât de speriată! Mă tem că nu ești făcut să fii dădacă. Bietul de tine, efortul acesta te-a lăsat cam descumpănit!

Julie îngheță, dar nu avu puterea de a se întoarce, deși știa că acesta ar fi fost cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face.

Morgan se afla cu spatele spre ea, așa că nu-i văzu figura când îi spuse femeii:

– Mă voi descurca, Viveca, nu mă simt mai rău decât după obișnuitele mele curse peste ocean. Nu știu dacă voi fi o companie prea plăcută în aceste condiții, dar trebuie s-o scot la plimbare pe nepoata lui John. Este prima ei călătorie peste ocean și cred că abia așteaptă să vadă totul.

– Da, sunt convinsă că așa este. Dar dacă nu te entuziasmează ideea, doamna Pritchett, sau chiar eu, i-am putea arăta câte ceva mâine. Nu ne-am văzut de atâtea zile și seara asta trebuie să fii doar al meu. Femeia ridică sugestiv din sprâncene și adăugă: te asigur c-am putea face lucruri mult mai interesante decât să scoatem în oraș o puștoaică.

– Da, Viveca, dar nu în seara asta. Acum vom ieși cu Julie la plimbare.

– Morgan! îl imploră Viveca. Doar nu vrei să fim legați toată luna de programul acestei vagi cunoștințe!

– John Brewster nu este doar o cunoștință, Viveca! Este un prieten foarte bun care a fost alături de mine în momente

grele, iar eu intenționez să fac tot posibilul ca nepoata lui să se simtă foarte bine cât va sta aici. Ai fost foarte drăguță c-ai trecut pe aici și ai consimțit să ieși cu noi, dar dacă nu vrei să mergi este alegerea ta.

Morgan porni spre hol. Julie, care rămăsese în capul scării, nu mai avea nici un chef să petreacă seara cu Morgan și ar fi preferat să se întoarcă în camera sa.

Dar în timp ce ezita, neștiind ce să facă, Morgan o văzu.

– Vino, Julie, vreau să-ți prezint pe cineva.

Julie murmură ceva de genul:

– N-aș vrea să deranjez, Morgan, te rog nu te simți obligat să îți cont de prezența mea.

Morgan se încruntă.

– Speram să petrecem seara împreună, zise el.

– Te rog, coboară o dată, miss, se auzi vocea rece a Vivecăi.

Morgan mi-a vorbit despre invitata care abia a sosit. În timp ce spunea aceste vorbe Viveca i se alătură lui Morgan. O privi pe Julie cu ochii îngustați, mai precis o cercetă și făcu o pauză abia sesizabilă apoi spuse: sunt Viveca Trent. Bine ai venit la Londra. Julia, așa te numești?

– Julie, o corectă Morgan. Julie Brewster va sta în casa mea în următoarele patru săptămâni.

Viveca îi zâmbi rece, distant.

– Nu vrei să cobori, Julia?

Viveca Trent era o femeie subțire, cu o talie de invidiat; nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, ochii îi erau albaștri reci, trăsăturile aristocratice. Părul blond îi era răsucit la spate;

în urechi purta diamante, la fel și la gât. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, elegantă de șifon.

Julie simți că această femeie nu se va putea face plăcută, indiferent ce-ar fi făcut. Poate pentru că era prea studiată, sau prea rece, prea sofisticată. Mai zăbovi o clipă, lăsându-se privită.

Ezitatea ei era prea evidentă, pentru că Viveca repetă invitația:

– Te rog, Julia, coboară nu te jena; eu și Morgan suntem prieteni foarte buni.

Julie se alătură, în sfârșit, cuplului. Când se așeză lângă ea, Viveca o studia în continuare; observase talia subțire a Juliei, sânii frumos conturați, picioarele lungi și i se citi invidia pe față. Dar fiind o femeie stilată, înlocui imediat gelozia cu un zâmbet prefăcut.

– Cred că n-ai făcut o prezentare corectă a fetei, Morgan. Este o domnișoară în adevăratul sens al cuvântului, insistă ea privind-l lung, nicidecum o puștoaică din cele cu codițe și ciorapi trei sferturi.

Julie simți cum i se accelerează circulația auzind afirmațiile Vivecăi, rostite pe un ton condescendent și se întoarse privind-l acuzator pe Morgan, dar acesta era la fel de uluit de schimbarea ei. Privirea îi zăbovea asupra șiragului de perle asupra sânilor puși în evidență de rochie. Își smulse atenția de pe sânii ei și rosti vădit iritat:

– Viv, nu exagerezi? Nu cred că am afirmat că Julie ar fi o școlăriță!

Viveca îi aruncă Juliei o privire conspirativă și scutură din cap.

– Așa sunt bărbații! Niciodată nu pot face o descriere exactă a unei femei, decât pe porțiuni!

Se așeză pe sofa și o invită pe Julie:

– Te rog, ia loc aici lângă mine, să vorbim ca între femei, până când Morgan îmi prepară ceva de băut. Trebuie să facem planuri pentru cât vei sta aici.

Julie ignoră invitația și se așeză pe un scaun.

– Sunteți foarte amabilă să-mi faceți această invitație, miss Trent, dar...

– Te rog, spune-mi Viveca!

– Bine, Viveca, spuse Julie cu condescendență. Dacă nu te superi, aș vrea să nu uiți că numele meu este Julie. Apreciez dorința de a-mi arăta Londra, dar nu va fi necesar. Am venit aici la un curs de perfecționare, de fapt.

Viveca o privi curioasă.

– Ce cursuri? Cursuri de o lună? Ciudat!

– Nu este nimic neobișnuit. Mă tem că nu voi avea prea mult timp liber, o dată ce-i voi cunoaște pe cei cu care voi lucra.

Viveca o privi satisfăcută.

– Ce păcat!

Morgan le întrerupse, întrebându-le ce vor să bea.

– Cred că tu vrei un Martini, ca de obicei, îi spuse Vivecăi, apoi se întoarse spre Julie: ție nu-ți pot oferi ceea ce dorești decât la masă. Vrei un pahar de vin, în schimb?

Julie roși, amintindu-și că exagerase cu șampania în timpul călătoriei de la New York. Încercă să nu pară tulburată și-i răspunse:

– Da, mulțumesc, vinul este perfect.

Morgan le servi băuturile, apoi se așeză lângă Julie:

– Doamna Pritchett mi-a spus că te-ai odihnit bine, ești pregătită pentru o seară în oraș?

Viveca îl întrerupse.

– Este o idee grozavă, dragul meu. În timp ce Julie se duce să se schimbe, noi vom alege un loc în care să mergem.

Morgan o privi nedumerit.

– Să se schimbe? Arată foarte bine așa cum este!

Viveca scutură din cap.

– Vezi? i se adresă Juliei. Bărbații nu înțeleg niciodată problemele legate de modă. Așa cum ești îmbrăcată, este evident că n-am putea merge... în același loc... de ce nu te duci să te schimbi, știi tu, cu ceva mai...privi semnificativ spre rochia simplă pe care o purta Julie.

Înainte de a fi privită și criticată de Viveca, Julie știuse că rochia ei era una simplă, deși elegantă și potrivită vârstei ei, așa că izbucni:

– Nu intenționam să ies în seara asta, Viveca, așa că mergeți singuri și distrați-vă.

Morgan se încruntă.

– Bănuiesc că doamna Pritchett ți-a transmis mesajul meu.

– Sigur că mi l-a transmis, Morgan, și am apreciat că ai grijă de mine, dar simt că este mai bine să mă mai odihnesc puțin, dacă nu te superi.

– Și eu sunt cam obosit, dar putem ieși mai târziu. Am crezut că abia aștepti să ieșim în oraș!

Julie observă că era dezamăgit de refuzul ei.

– Nu vreau să fiu nerecunoscătoare, Morgan, încep ea.

Viveca o întrerupse.

– Ceea ce nu înțelegi tu, Morgan, este că Julie nu are chef să-și petreacă seara cu cei care nu sunt de vârsta ei; este firesc să-i prefere pe cei de aceeași vârstă.

– Cu siguranță, nu voiam să se plictisească în compania noastră, încep Morgan, care era și mai nedumerit.

Cu toate că nimic nu i-ar fi făcut o bucurie mai mare decât să petreacă seara cu Morgan, nu suporta gândul că trebuia să-l împartă cu Viveca Trent. Și mai rău era că s-ar fi simțit ca o intrusă. Desigur, el făcuse invitația din obligație. Ar fi preferat să fie singur cu Viveca.

Se lăsă tăcere, iar Morgan nu-și repetă invitația. Viveca reluă conversația referindu-se la cunoștințe comune din Londra și la evenimentele care se petrecuseră în absența lui Morgan. El îi răspunse absent, sorbind din vin. Nu i se mai adresă Juliei și nici nu făcu vreun efort s-o includă în conversație.

Pe măsură ce Viveca sporovăia, Julie se simțea tot mai inconfortabil, abia suportând atmosfera și felul în care o trata Morgan. Când Viveca făcu, în sfârșit o pauză, goli paharul și le spuse:

– Ei bine, vă las să vă petreceti seara, a fost o plăcere să te cunosc, Viveca. Vă urez distracție plăcută.

– Cu siguranță va fi, toarse Viveca, satisfăcută.

Morgan se ridică în picioare, vădit nemulțumit.

Julie se retrase cu demnitate, abia așteptând să ajungă în cameră.

Când ajunse în cameră, se așează într-un fotoliu, dezamăgită că bucuria de a-și fi petrecut seara cu Morgan se spulberase.

Nu se simțise niciodată atât de stângace, de nepotrivită, de nedorită. Ce prostie să creadă că un bărbat ca el, care putea avea orice femeie sofisticată, se putea uita la o copilă neexperimentată ca ea! Își dori ca bunicul să nu fi apelat al el. Își dori să nu fi fost niciodată de acord cu planul bunicului de a locui la Londra, în casa amicului său. Își mai dori să plece cât mai repede din această casă, să nu-l mai vadă vreodată pe Morgan.

Capitolul 3

Rămase o vreme în fotoliul în care se așezase, gândindu-se la situația nefericită în care se afla. Era prima ei seară la Londra și vedea cum lucrurile interesante pe care sperase să le facă la ajungerea aici, parcă treceau pe lângă ea. Și toate acestea datorită lui Morgan Stuart și iubitei lui cu ochi de viperă, Viveca Trent.

Se gândi cu tristețe la multele lucruri pe care voise să le facă. Și pentru ca situația să fie și mai rea, în timp ce ea rămăsese să-și plângă amarul, el plecase în oraș, să se distreze cu Viveca.

Deodată, mâhnirea fu înlocuită de revoltă și furie. De ce să-i lase pe cei doi să-i strice planurile? Dacă lucrurile s-ar fi derulat așa cum își dorea ea, ar fi fost acum într-o cameră de hotel, liberă să-și petreacă seara după bunul ei plac. Se ridică, sub impulsul momentului, în timp ce un gând îi încolți în minte. Cum putea să afle bunicul că nu-i dăduse ascultare lui Morgan Stuart? De ce să nu se ducă liniștită la plimbare, după placul inimii?

Se grăbi să se schimbe cu o rochie sport și pantofi comozi, luă ceva bani, desigur, puși la dispoziție de bunicul ei. Își făcu repede o socoteală simplă și ajunse la concluzia că avea bani de-ajuns să facă ce-și pusese în gând. Când termină de pus la cale planul, coborî scările în vârful picioarelor, să vadă dacă mai era cineva în salon, dar lumina stinsă o făcu să creadă că Viveca și Morgan plecaseră.

Ieși repede din casă, amintindu-și că atunci când ajunseseră aproape de casa lui Morgan văzuseră un hotel; cu siguranță, acolo va rezolva problemele .

Un majordom o întâmpină la intrare.

– Aș dori să mă ajutați, îi spuse ea. Sunt în vizită la Londra, la un prieten care locuiește în apropiere, începu Julie. Mi s-a spus ca există autobuze cu care se poate face turul Londrei. Există în hotel un birou unde aș putea primi informații?

– Desigur, miss. Portarul vă va spune unde să vă adresați.

Julie îl găsi pe portarul care-i oferi pliante cu tururile de oraș, care erau oferite la ora aceea. Îi rezervă bilet, și-i spuse cum să ajungă la locul de unde plecau autobuzele, ba chiar îi chemă și un taxi s-o ducă acolo.

Ajunse la locul menționat, unde găsi un număr impresionant de turiști de toate naționalitățile, care așteptau același tur de oraș.

După ce-și ocupă locul, se simți mai bine, buna dispoziție îi reveni și abia așteptă să înceapă turul de noapte al orașului. Poate că nu era atât de fascinant cum ar fi fost o seară petrecută doar cu Morgan, dar era mai bine decât să stea singură acasă. Și mai bine decât să fie un invitat nedorit,

chemat din obligație. După ce reuși să și-i alunge pe Morgan și pe Viveca din minte, se așază mai bine în scaun, spre a se bucura de frumusețea acelei seri.

Ceilalți turiști era veseli, bine dispuși, gata să atragă și alți membri în grupul lor. Făcu pe rând cunoștință cu doamna și domnul Mc Kenzie din Ottawa, doamna Frisk din San Francisco și un tânăr francez pe nume Pierre; curând, deveniră un grup comun și transformară turul de oraș într-o seară foarte plăcută.

Nu putea spune că ținea minte toate lucrurile interesante pe care le văzuse, dar deveni foarte interesată când li se anunță că vor ajunge la Piccadilly Circus. Își făcu mental o listă cu locurile pe care voia să le revadă pe lumină, pe îndelete.

Pe la jumătatea turului, se opriră la o terasă. Toți turiștii comandară bere englezească. Urcară din nou în autobuz pentru a continua turul spre Westminster Abbey, Buckingham Palace și Tower of London. Când trecură prin Hyde Park, Julie recunoscă acea piațetă dincolo de care se afla scuarul și casa lui Morgan.

Turul se termină la un club, unde grupul de turiști petrecu restul serii. Julie servi vin, pentru că berea englezească i se păruse puțin cam ciudată pentru a fi pe gustul ei. Seara se dovedise extrem de agreabilă; se despărțiră la miezul nopții.

Luă un taxi cu tânărul francez care mergea în aceeași direcție cu ea. Julie coborî prima în fața casei Stuart unde observă cu uimire ca lumina de la intrare era aprinsă. Îi întinse șoferului de taxi tot mărunțișul pe care-l mai avea, iar acesta îi spuse cu uimire:

– Ar trebui să vă obișnuiți cu banii, să plătiți singură, miss, să nu lăsați străinii să ia bani de la dumneavoastră.

– Mă voi ocupa eu de acest aspect, auzi vocea lui Morgan.

Julie își luă rămas-bun de la Pierre și vru să coboare, dar își aminti că nu-i spusese unde o putea găsi și mai întârzie câteva clipe să-i explice, când, o mână puternică o prinse de guler și o forță să coboare.

Fără haină, cu mânecile cămășii suflecate, cu părul răvășit, el o privi lung și-i spuse pe un ton certăret:

– Poți să-mi spui unde-ai fost?

– Este oare necesar? replică Julie.

Morgan o conduse spre intrare și trânti ușa după ei.

– Se pare că vom avea o discuție!

Julie era conștientă de aroganța acestui bărbat, care, după ce fusese plecat toată seara cu cinica sa iubită, îndrăzneala să-i pună întrebări despre mica ei escapadă.

– Nu știu despre ce am putea discuta, îl înfruntă Julie.

– Cum se face c-ai fost prea obosită să ieși cu mine și Viveca, dar ai găsit energia necesară să ieși cu altcineva?

– N-am fost chiar așa de obosită precum am crezut. După ce ați plecat, am vrut să fac turul orașului.

Morgan trase aer în piept pentru a se calma.

– Turul orașului poate fi uneori primejdios și eu port răspunderea șederii tale aici la Londra. Îmi datorezi măcar o explicație, ar fi trebuit să știu pe unde te vei afla. Nu te-ai gândit că poate sunt îngrijorat din cauza ta?

– Nu văd de ce; sunt capabilă să-mi port singură de grijă.

– Nu mi-ai dovedit asta până acum. Nici măcar nu mi-ai spus ce-ai văzut și mai ales cine era acel tânăr.

– Ți-am spus că n-am ieșit cu acel bărbat, insistă Julie.

Morgan se înfurie.

– Nu sunt nebun, Julie! L-am văzut cu ochii mei!

– La Pierre te referi? exclamă Julie.

– Dacă numele bărbatului din taxi era Pierre atunci, da, la el mă refer. Cine este?

– Sincer, nu știu, Morgan, admise Julie, este un francez care...

– Francez! o întrerupse Morgan, cu ochii aruncând flăcări. Cum ai ajuns să ieși cu el? Îl cunoșteai dinainte? Poate că ăsta ți-a fost planul, să te întâlnești cu el. De asta n-ai vrut să ieși cu mine și cu Viveca?

– N-a fost așa, Morgan, dacă m-ai lăsa să vorbesc, ți-aș explica. Pe Pierre l-am cunoscut în acest tur al Londrei.

El o privi sceptic.

– Cum ai ajuns în acest tur de oraș?

– M-am dus la hotelul din apropiere și acolo mi-au reținut un bilet. A fost foarte plăcut; am găsit un grup de turiști străini foarte vesel și am văzut multe locuri interesante.

– Și astfel l-ai cunoscut pe Pierre?

– Este un tânăr foarte drăguț, care a avut amabilitatea să mă conducă acasă cu taxiul, pentru ca să fiu în siguranță, să nu vin singură de la clubul de noapte.

– Ai fost și la club, așadar?

– Acolo s-a încheiat turul de oraș.

Morgan se apropie de ea, apoi exclamă:

- Și ai băut din nou?
- Ce vrei să spui cu acest „din nou“?
- Ceea ce ai auzit. Nu este de-ajuns c-ai plecat fără să spui nimănui unde te afli, ai mai și băut!

Julie îl privi furioasă.

- Asta nu este problema ta! Știu să mă opresc!
- Așa cum ai făcut în avion? Și înainte de a pleca de acasă, ai mai dat peste cap un pahar cu vin! Îi reproșă el. Îmi pare rău, Julie, dar vreau să ne înțelegem de la început. John m-a rugat să veghez asupra ta și asta voi face.

Julie oftă exasperată.

- Nu înțelegi cum este relația dintre mine și bunicul? El cam exagerează în privința mea, deși știe că nu-mi place să mă hazardez!

Morgan scutură din cap.

- Eu și John am avut o discuție foarte clară; mi-a spus ce trebuie să fac, iar eu am de gând să mă conformez. Tu ar trebui să mă ajuți!

Julie îl privi revoltată.

- Dacă asta înseamnă că va trebui să-mi petrec tot timpul liber, închisă în camera mea, mă tem că vei fi dezamăgit.
- Dacă ai rămas singură în camera ta, a fost pentru că așa ai vrut, o întrerupse el. Ai spus foarte clar că nu vrei să mergi cu mine și Viveca.

- Nu mi s-a părut potrivit, completă ea.

Morgan se încruntă.

- Mă tem că nu-ți înțeleg explicația, sau mă rog, motivele. Dar indiferent din ce motive mi-ai refuzat invitația, se pare că n-ai rămas mult timp singură, după plecarea noastră.

– A fost o hotărâre de moment. Abia așteptam să văd Londra!

– Asta pot înțelege, și te asigur că voi face tot posibilul să te ajut în acest sens.

– Nu aștept asta de la tine, îl opri Julie. Este destul că mi-ai oferit un loc să pot sta. Nu aștept să mă și distrezi.

– Eu o voi face , oricum, indiferent de ce crezi tu. Îmi voi ține promisiunea față de John. Deocamdată, ar fi mai bine să ne oprim aici cu discuția, suntem amândoi obosiți. Mâine, după ce ne vom fi odihnit, vom vedea altfel lucrurile.

Julie răsuflă ușurată și se întoarse spre locul în care se afla scara. Când începu să urce, John îi ură noapte bună și porni spre apartamentul său. Dar când ajunsese în capul scării și se întoarse îl văzu stând în același loc, urmărind-o cu privirea.

Se dezbracă și se culcă, dezamăgită că seara se terminase astfel. Ce noroc avusese să cunoască un bărbat ca Stuart Morgan și apoi să se afle într-o situație atât de neplăcută! Dacă n-ar fi apărut Viveca, el și-ar fi îndeplinit cu convingere rolul de gazdă, dar așa... era evident că avea o obligație față de ea și așa va fi până la sfârșit. Nu voia ca Morgan s-o trateze ca pe o rudă îndepărtată. Altceva așteptase de la el... Pentru că, oricum ar fi fost, Morgan Stuart era cel mai fascinant bărbat pe care-l cunoscuse.

***

Ceasul deșteptător aflat pe noptiera Juliei sună, anunțând începerea unei zile lungi. Sări din pat, făcu duș și se îmbracă.

După douăzeci de minute, îmbrăcată într-un costum bej, elegant, cu o eșarfă viu colorată, se grăbea la taxiul care avea să-o ducă la Nora Fain.

Trecând pe lângă bucătărie vru să se oprească, să-i comunice doamne Pritchett că va avea o zi lungă, dar spre uimirea ei, în locul acesteia îl găsi pe Morgan, care bea cafeaua și citea un ziar de dimineață.

– Bună dimineața, Julie, o salută el. Te rog ia loc, servește-te cu cafea până când doamna Pritchett ne va servi micul dejun.

Julie se uită cam neconvinsă spre locul indicat de Morgan, pentru că nu obișnuia să mănânce dimineața, dar nu apucă să formuleze o scuză politicoasă, că apărură menajera, la fel de îmbujorată din cauza căldurii:

– Micul dejun este gata; mai trebuie să-mi spuneți cum doriți să vă pregătesc ouăle.

– Vă rog să nu vă deranjați; nu obișnuiesc să mănânc dimineața. Beau doar cafeaua, până sosește taxiul.

Morgan ridică ochii din ziar și o privi dezaprobator:

– Nu este un obicei bun, Julie, ai nevoie de un mic dejun consistent pentru a putea munci cum trebuie.

Privind-o pe doamna Pritchett care aștepta răbdătoare comanda, Julie spuse cam fără chef:

– Un suc de portocale și un croissant ar fi de-ajuns.

Când femeia o privi dezamăgită, Julie adăugă:

– Sunt obișnuită să mănânc în oraș.

– Bine, mă duc să vă aduc ce mi-ați cerut, zise femeia. Văd că abia așteptați să plecați! Dumneavoastră ce doriți, domnule Stuart? întrebă femeia.

El o privi nedumerit.

– Nimic, doamnă Pritchett, știți că nu mănânc micul dejun.

Julie îl privi lung; el care nu mânca micul dejun o trata ca pe un copil și o forța să mănânce. Își turnă cafea și sorbi nervoasă din ea privind la ceas.

– Te rog, așază-te, Julie, nu face bine la digestie să te fâțâi atât.

– Sunt un pic cam nervoasă este adevărat; nu vreau să întârzii chiar din prima zi.

– Nu-ți face probleme; vei ajunge la timp, te va duce Simms.

– Aveam intenția să iau un taxi, nu vreau să-ți schimb programul. Aș vrea să mă descurc singură cu transportul și masa.

El o privi cu duritate, după cum i se păru.

– Este prea devreme să discutăm în contradictoriu; vom relua discuția în seara asta. Între timp, te va duce Simms unde trebuie să ajungi.

– Nici nu știu unde are Nora Fain biroul.

– Simms știe, i-am cerut eu să afle.

– Morgan, îl opri ea, nu mă pot duce la slujbă într-o limuzină! Ce vor crede cei de acolo?

– Că ești o tânără foarte norocoasă, răspunse el cu același aer imperturbabil.

Doamna Pritchett le întrerupse discuția, sosind cu micul dejun al Juliei. Ea se forță să mănânce. Morgan observă asta și n-o lăsa să se chinuie prea mult. Văzând că împinge farfuria, se ridică fără o vorbă. Se îndreptară spre mașină, unde Simms aștepta să le deschidă ușa.

Porniră spre birourile Norei Fain și în trecut, Julie recunoscuse unele din clădirile pe care le văzuse noaptea trecută. În cele din urmă, Simms opri pe o stradă, pe care se aflau clădiri identice din cărămidă.

– Birourile pe care le căutați se află la etajul doi, îi spuse șoferul, deschizându-i portiera.

Când Julie se pregăti să coboare, Morgan îi întinse o carte de vizită.

– Imediat ce aflu care-ți va fi programul pentru ziua de azi te rog să mă suni, iar Simms va veni să te aducă acasă.

– Chiar nu este necesar, Morgan!

El ridică mâna, în semn că voia să fie ascultat.

– Vom discuta în seara asta, Julie; i-am spus doamnei Pritchett să ne pregătească masa, apoi vom discuta. Trebuie să lămurim o serie de probleme.

– Dar nu știu când voi termina aici.

Julie se grăbi să coboare, apoi urcă pe scări până la etajul doi. Iar când deschise ușa de la biroul Norei Fain tresări de bucurie. Nu știa prea bine de ce ; era fericită că ajunsese aici, sau că urma să cineze cu el?

Capitolul 4

Nora Fain era o femeie energică de vreo treizeci de ani, în mișcare continuă. Avea fața ovală, părul castaniu închis, prins la spate într-o coadă, ochii vii, negri, care străluceau din spatele ochelarilor cu rame mari de baga. Era îmbrăcată sport, cu toate că se ocupa de design vestimentar.

Julie o găsi într-un atelier din vecinătatea biroului. Era așezată pe podea, înconjurată de o mulțime de materiale care de care mai vii. Când intră Julie, deși era foarte ocupată, Nora ridică privirea și răspunse la salut.

– Ce bine c-ai putut să vii să ne vezi chiar aici, în atelier! exclamă și chipul i se destinse într-un zâmbet. O să încercăm să-ți oferim detalii despre munca noastră, fără a ne opri din lucru, pentru că suntem presați de timp.

Julie zâmbi.

– Întotdeauna am admirat colecțiile voastre și vă sunt recunoscătoare pentru această experiență pe care mi-o oferiți.

Nora Fain îi făcu sem să înceteze laudele.

– Face parte din felul nostru de a ne derula afacerile. Am folosit articolele și prezentările tale, așa că îți suntem datori și vom încerca să ne revanșăm în felul nostru. M-am gândit ca în perioada în care vei fi aici, să colaborezi cu cel care ne promovează imaginea.

– Abia aștept! exclamă Julie.

Designerul se lăsă pe spate pentru a admira rochia la care lucra. Se încruntă ușor, apoi mai puse câteva bolduri, după care se hotărî să treacă la un alt mod de abordare a decorațiilor.

– Aș vrea să te pot face să înțelegi pașii pe care-i face un model, de la concepție până la vânzare. Multor ziariști tineri li se pare interesant să dezvăluie aceste aspecte ale muncii noastre publicului larg, consumator de modă. Iar noi primim opiniile lor, care ne sunt de mare folos.

– Trebuie să recunosc că eu nu am experiență în această problemă, se confesă Julie. Sunt specializată în advertizing și am început să lucrez în modă, de puțin timp. Așa că, am de pus mii de întrebări.

– Pentru asta te afli aici! exclamă Nora. Cel care se ocupă de promovarea imaginii noastre se va ocupa de programul tău; este o persoană agreabilă.

Nora făcu un semn secretarei care aștepta.

– Ea este Molly Webb, secretara noastră, care se ocupă de birou, de întruniri. Te va duce să-l cunoști pe Gideon Towne, șeful departamentului de publicitate. Voi lua și eu legătura cu tine pe măsură ce înaintezi în cunoașterea firmei. Între timp, poți cere informații de la Molly, deși sunt sigură că le vei primi

de la Ghideon cu prisosință; îi place să lămurească prea bine tinerele frumoase. Nora se opri o clipă s-o privească; îmi place bluza pe care ai asortat-o la costum, este o pată de culoare. Se potrivește ochilor și tenului tău. Aș putea spune că pentru noi designerii este o plăcere să concepem pentru voi, brunetele cu pielea albă.

– Vă mulțumesc, zise Julie. Chiar dacă nu știa ce să-i spună Norei Fain, era sigură că următoarele patru săptămâni vor trece repede, într-o atmosferă interesantă și plăcută. Nu se putea altfel, datorită entuziasmului contagios al Norei.

***

Secretara o conduse să-i arate toată firma, care, așa cum spusese Nora, era destul de mică și avea puțini angajați. Ocupa un singur etaj, cea mai mare parte fiind destinată sălilor de croit. În mijlocul unei astfel de săli se afla o masă foarte mare pentru croit, pe care se aflau bucăți mari de materiale. Un bărbat, croitorul șef, studia șabloanele pe care le aplica apoi peste materiale și începea să croiască. Masa era înconjurată de mașini de cusut. Într-un colț al încăperii se aflau pe un stativ rochiile finisate, care așteptau să ia drumul magazinelor spre a fi vândute.

Birourile erau destul de mici, în comparație cu atelierile de croit. În secretariat, Molly Webb era actorul principal, iar ușa de la biroul ei se deschidea spre biroul lui Ghideon, un tip prietenos cu mustață, nepieptănat, cu părul blond-roșcat, care purta o haină cam uzată și pantaloni șifonați. Se ridică în picioare s-o întâmpine pe Julie.

– Molly, mi-ai făcut o surpriză grozavă de data asta aducându-mi o tânără atât de frumoasă! exclamă el entuziasmat, privind-o pe Julie. Spune-mi, draga mea, i se adresează apoi direct: lucrezi în fața sau în spatele camerelor de luat vederi?

– Este Julie Brewster, editorul care a venit din Statele Unite. N-am programat interviuri cu modelele și nici n-o putem face pentru mâine, îl informă Molly. Apoi se întoarse spre Julie: nu trebuie să-l iei în serios pe Ghideon, Julie. Te vei obișnui cu felul lui de a fi.

– Trebuie să înveți să supraviețuiești în acest gen de afaceri, o întrerupse Ghideon. Bine ai venit în vesela Anglie și altele de genul acesta! Bine că ai supraviețuit zborului! Ți-ai revenit?

– Sunt pregătită să încep munca, dacă la asta te referi.

Ghideon scutură din cap.

– Nu folosim astfel de cuvinte aici, iubire. Este o descriere prea lumească a preocupărilor noastre. Nu ni se potrivește; noi suntem creatori.

– În acest caz, te anunț că sunt în formă maximă și pot începe să creez și eu, îl informează Julie.

– Nu te grăbi.

Molly oftă privind-o pe Julie.

– Ghideon nu este chiar nebun, ci doar puțin cam excentric, îi spuse ea. Cred că face parte din munca lui.

– Prostii! exclamă Ghideon; sunt un creator atipic de publicitate, poate un pic cam sărit, dacă putem spune așa...Molly ridică brațele în sus, neputincioasă, și porni spre biroul ei.

– Eu am terminat ce aveam de făcut, Julie, așa că mă retrag în bîrlogul meu. Dar cred că și în Statele Unite aveți asemenea indivizi.

– Nu te speria, Julie. Ești o fată prea frumoasă ca să nu mă pot înțelege cu tine, începu Ghideon.

Julie se așază pe scaunul oferit de el.

Ghideon se așază și el, apoi se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile la ceafă.

– Mă tem că tot ce vezi aici, Julie, reprezintă reclama, promovarea, relațiile publice, copywritingul și departamentul de publicitate de la Nora Fain Fashion. Acesta este biroul meu; tu vei sta la cel de acolo, pe care vezi mașina de scris. Tu vei elabora toată partea scrisă a publicității noastre. Trebuie să afli, Julie, că am fost impresionat de articolele tale; nu sunt doar apă de ploaie, ca majoritatea.

– Nu cred că în promovarea modei trebuie să ne folosim de șabloane, începu Julie. Întrucât femeile au nevoie de haine, măcar să cumpere ceva frumos și elegant, de bun-gust. Aș vrea să cred că le prezint modelele în așa fel încât le ajut în alegerea lor. Poate sună idealist, dar așa cred că trebuie să se desfășoare munca mea.

Ochii lui Ghideon începură să strălucească de interes.

– Este tocmai modul de abordare al Norei! Probabil de aceea te-a ales! Iar acum, după ce am trecut peste premisele de bază ale muncii noastre, să începem instruirea.

– De unde vin ideile Norei? Din imaginație?

– În ultimă instanță, da. Dar Nora are foarte multă inspirație. Din clipa în care vede materialele și le imaginează

transpuse în modele. Imediat creează modelul, iar șablonistul le preia și le execută pe dimensiuni. Dar de aici începem; de la materiale. Urmărește felul în care lucrează Nora, etapele prin care trece și încearcă să exprimi în cuvinte ce vezi. Aici intră în joc imaginația ta.

Julie îl urmă pe Ghideon spre încăperea în care se țineau materialele. După ce examinează câteva mostre, Julie se miră de imaginația designerului a cărui creativitate transpunea aceste materiale în rochii moderne.

După— masă, se întoarse la biroul ei și încercă să descrie munca Norei. Restul zilei trecu foarte repede. Chiar întoarcerea lui Gideon după-amiază, o uimi.

Se uită la ceas, uimită că era deja șase și jumătate.

— Nici nu știi când a trecut ziua, exclamă ea, simțindu-se un pic obosită, cu umerii încordați.

— Trebuie să închidem, ajunge cât ai muncit astăzi, spuse Ghideon. De fapt, te-aș invita să sărbătorim prima ta zi aici undeva, la o băutură.

Julie zâmbi, scuzându-se.

— Ghideon, apreciez invitația ta, dar sunt așteptată acasă, la cină. Sper că mă vei înțelege.

El făcu un gest din mână, ca și cum n-ar fi avut importanță.

— Să lăsăm atunci pe altă dată. Se vor ivi ocazii având în vedere că vom lucra împreună o lună întreagă. Nu știi dacă ți-a spus careva de aici că vei fi foarte ocupată. Pregătim o prezentare, iar tu vei avea o contribuție proprie.

— Nu pot să cred c-am avut atâta noroc! exclamă Julie, entuziasmată.

– A coincis cu vizita ta!

– Deci am avut noroc!

– Așteaptă să vezi ce mult vei avea de lucru! O prezentare de modă este o situație total dementă. Apropo, bine că mi-am amintit; mâine vei începe să lucrezi la o reclamă pentru presă. Modelele vor veni dimineată și vei alege una din ele pentru sesiunea de fotografii. Cred c-o să-ți placă.

– Sunt sigură că așa va fi! replică Julie.

După ce plecă Ghideon, îl sună pe Morgan, după ce ezită câteva clipe. Probabil plecase de mult acasă. Dar spre uimirea ei, răspunse la primul apel. Nu făcu nici un comentariu, în afară de faptul că Simms venea s-o ia de la atelierul Norei Fain.

De fapt, Simms sosi mai repede decât ar fi crezut.

– Îmi pare rău că v-am deranjat la ora aceasta, se scuză ea, n-am știut că voi rămâne atât de târziu chiar din prima zi. Dar de acum voi lua un taxi....

Morgan ridică o mână în sus semn că trebuia să înceteze.

– Vom discuta mai târziu, Julie.

Când ajunseră acasă, el îi spuse:

– Poate vei să te schimbi în ceva confortabil. Te poți odihni dacă dorești, cina se va servi la ora opt.

Julie încuviință și porni spre camera ei, simțind că ziua lungă începea să-și spună cuvântul; era epuizată.

O baie relaxantă o ajută să-și revină, simțind că oboseala dispăruse atunci când își uscă părul și se machie discret. Se îmbracă lejer, așa cum sugerase Morgan, într-un costum de mătase cu pantaloni, care-i punea în evidență talia subțire. Ca bijuterie, folosi doar un lanț și o pereche de cercei și privindu-se

în oglindă se arată mulțumită de ce vedea. Voia să-l impresioneze pe Morgan, să-i arate că era tânără sofisticată, nu o puștoaică imatură, cum era tentat să creadă.

Cu toate acestea, când coborî la masă, Morgan o aștepta deja, iar ea se întrebă imediat dacă se îmbrăcase adecvat. Observă cum privirea lui zăbovește asupra decolteului în formă de V, apoi cum se încruntă.

Julie nu făcu decât să se întrebe ce determinase această reacție. Era evident că reacționase ca orice bărbat. Din nefericire, ea nu răspunse în vreun fel.

Morgan era îmbrăcat cu pantaloni și pulovăr gri pe gât și arăta chiar mai bine decât în costum. Purta pantaloni de stofă, care-i puneau în evidență talia subțire și umerii lați, un fizic provocator, cu o notă accentuată de masculinitate, pe care Julie se strădui să le ignore. Evită să privească gura cu buzele răsfărânte, pline.

Morgan i se adresează primul.

– Pari foarte proaspătă și odihnită, Julie. Nu se vede c-ai muncit o zi întreagă.

– N-a fost chiar obositoare, deși o zi lungă și plină de evenimente.

– Eu am avut o zi obișnuită, cu ședințe și probleme legale de rezolvat.

Julie zâmbi.

– Într-o vreme, și eu am vrut să devin avocat.

– Să îmbrățișezi cariera bunicului tău?

Julie încuviință.

– Mă și imaginam alături de el în instanță, o tânără avocată, cu o logică impresionantă.

Morgan zâmbi unui gând ascuns.

– Îmi imaginez curtea formată din jurați și judecători, atât de uluiți de frumusețea ta, că nu mai știu care este reclamantul și care reclamatul.

– Presupun, zise Julie, că acest mod de a aborda problemele nu va predomina în seara asta.

– Nicidecum, spuse Morgan. De fapt, aș prefera să ne concentrăm pe problemele asupra cărora vom conveni.

– Ar fi preferabil pentru mine, răsuflă ea ușurată.

– În acest caz, să începem prin a toasta cu un pahar de vin, propuse Morgan.

– Ai atâta încredere în mine că-mi oferi ceva de băut? îl întrebă ea.

– Atâta vreme cât nu te pierd din ochi, replică el, cu acel zâmbet dezarmant care avusese un efect devastator asupra Juliei.

După ce-i oferi un pahar cu vin, Morgan începu să se intereseze de munca ei, rugând-o să-i descrie exact ce avea de făcut în firma Norei Fain. Dornică să-și facă o imagine bună în ochii lui, Julie se lansă în explicații entuziaste care durară toată cina.

După masă, se întoarseră în salon. Julie refuză lichiorul oferit de Morgan, iar el își turnă un brandy și se așază lângă ea pe canapea.

– Nu știu foarte mult despre acest gen de muncă, dar este limpede că ești pasionată de ceea ce faci, constată el.

Julie îl privi evident încântată.

– Aici am vrut să ajung, Morgan. Îmi place ceea ce fac și mă dedic muncii mele. Acum este evident că bunicul m-a prezentat cu totul altfel decât sunt.

– De fapt, nici unul din noi nu prea corespunde așteptărilor celuilalt.

– Exact. Morgan, bunicul mă consideră încă o copilă, iar eu nu mă pot revolta, pentru că nu vreau să-l supăr. Dar asta nu înseamnă că nu mă consider o persoană perfect responsabilă. Sunt conștientă că rămânându-i doar eu, exagerează și este mult prea protector.

Morgan o privi lung.

– Cred că John are dreptate să te protejeze atât.

– Nu este așa, Morgan. Poate că nu ți-am creat impresia potrivită, protestă Julie.

– Înainte de a ne judeca unul pe altul, ar fi mai bine să ne acordăm timpul necesar pentru a ne cunoaște. Poate că începutul relației noastre n-a fost cel mai potrivit.

– De aceea, aș vrea să încercăm să lămurim lucrurile. După cum am mai spus, îți apreciez ospitalitatea, dar nu vreau să mă tratezi ca pe un oaspete.

Morgan lăsă jos paharul cu brandy.

– Am revenit la principalul punct al disputei noastre; știi că ești foarte încăpățânată, Julie?

– Nu încăpățânată, Morgan, îl sfidă Julie, ci practică. Nu vreau ca prezența mea să-ți tulbure viața personală, mai ales pentru motivul că îl cunoști pe bunicul și te simți obligat față de el.

El făcu un gest de exasperare.

– Haide să lămurim lucrurile, Julie, o dată pentru totdeauna. Ești oaspetele meu, unul chiar foarte binevenit. Nu doar pentru că ești nepoata lui John, ci și pentru că ești foarte...aici Morgan făcu o pauză căutând cuvântul potrivit...o persoană foarte interesantă. Nu este doar intenția ci și plăcerea mea de a-ți face șederea aici cât mai plăcută, dar nu cred că voi reuși dacă o să-mi opui rezistență la fiecare pas.

– Morgan, nu încerc să-ți fac probleme și apreciez felul în care m-ai primit, insistă Julie, dar nu vreau să intervin în vreun fel în viața ta personală, complicând-o.

– Numai faptul că te afli aici cu mine, poate fi o complicație dacă mi te opui în fiecare inițiativă pe care o am. Morgan o prinse de mână și o forță să-l privească; nu vrei să mă lași pe mine să decid ce fac cu viața mea socială? Nu vrei să mă lași să faci ceea ce doresc pentru tine nu numai pentru că i-am promis-o bunicului tău, ci pentru că așa doresc să procedez?

– O voi face atâta timp cât te vei strădui să înțelegi că sunt un adult capabil și responsabil, spuse Julie cu mândrie. Nu mai sunt un copil, Morgan ci o femeie.

– Cum aș putea uita asta, Julie? Morgan trecu rapid cu vederea peste trupul ei armonios, sâni plini care se iveau prin conturul bluzei, apoi se aplecă asupra ei, privind-o lung. Ea recepționează mesajul și se înfioră, fascinată de buzele lui, fără să realizeze că ridică fața spre el.

El o privi lung. Apoi o mână se lăsă ușor spre umerii ei frumoși conturați, spre curba gâtului, apoi spre obraji ei. Morgan coborî capul, gura lui o găsi pe a ei, apoi o prinse de umeri și o apropiă de el. Simțindu-i trupul atât de aproape,

inima bătând în ritmul inimii lui, Julie simți că voința îi este paralizată, că era prizoniera farmecului lui. Îl prinse și ea după gât și-i răspuse la sărut, abandonându-se brațelor lui.

Morgan o strivi de trupul lui, căutându-i sânii.

La atingerea lui, instinctele ei feminine se treziră brusc. Nesiguranța inocenței acționează și trupul ei se crispă.

În clipa aceea, Morgan o eliberă. Pentru o clipă, rămase cu capul în palme. Îi evită privirea când îi spuse:

– Nu trebuia să fac asta, Julie, te rog să mă crezi că n-am avut această intenție. Sper că-mi accepți scuzele și că acest lucru nu se va repeta.

Ea ar fi vrut să protesteze, dar nu avea puterea s-o facă. Îl privea fără a putea să creadă că i se întâmplase chiar ei, îi simțea încă buzele fierbinți, tot trupul ei tânjea după atingerea lui. Șocată de aceste senzații puternice pe care nu le mai experimentase, încercă să-și calmeze trupul, să-și recâștige controlul asupra simțurilor alertate.

Morgan trase aer în piept, luă paharul de brandy și-i goli conținutul. Încercă să-i zâmbească.

– În seara asta ne-am dovedit amândurora că nu mai ești demult o copilă, Julie. Poate ar trebui să renunțăm la toate motivele de dispută și să ne înțelegem. Sper că putem deveni... prieteni, așa cum a vrut John.

Încă afectată, Julie încercă să-l aprobe.

El se ridică de pe sofa și-i spuse pe un ton voit camaraderesc:

– Este momentul să ne retragem, am avut amândoi o zi lungă.

Julie îl lăasă s-o conducă. La capătul scării, el ezită o clipă. Întâlnindu-i privirea, îi spuse:

– Aș vrea să uităm ce s-a întâmplat între noi, Julie. Dacă și tu îți dorești asta.

– Desigur, Morgan.

– În acest caz, am putea relua relația noastră de dinainte de acel moment....

– Ar fi ideal, Morgan, murmură ea.

Morgan o invită să urce. Când se mai întoarse să-l privească, el era încă acolo și-i zâmbi:

– Pe mâine, Julie, zise el.

Inima îi bătea puternic când ajunse în camera sa. Era confuză și voia să interpreteze corect scena care avusese loc între ei. Dar nu-și putea controla gândurile, nu-și amintea decât ochii lui, gura tentantă, trupul lui puternic lipit de al ei, felul în care o sărutase.

După ce se culcă, retrăi de zeci de ori acel sărut, mirându-se de fiecare dată de intensitatea trăirilor proprii. Adormi cu bucurie la gândul că a doua zi se va trezi și-l va revedea pe Morgan.

Capitolul 5

Julie și Morgan vorbiră destul de puțin a doua zi, în timpul călătoriei spre locul de muncă.

El părea ușor distrat, iar Julie uimită de maniera lui detașată, aproape impersonală. Când Simms opri în fața intrării firmei Nora Fain Fashions, Julie ajunsese la concluzia că, probabil, Morgan regreta invitația la cină făcută cu o seară înainte.

Când se pregăti să coboare din mașină, îi spuse brusc:

– Sper că n-ai uitat de cina de astăzi?

Surprinsă, ea îi răspunse repede:

– Sigur că nu, Morgan, tocmai mă gândeam la ea. Asta dacă îți menții invitația.

El se încruntă.

– Sigur că da! Am crezut că am trecut peste toate problemele. Vreau să te duc la clubul meu. Vei avea ocazia să cunoști mai bine Londra... din interior....

– Abia aștept, replică ea, încercând să nu lase să transpară bucuria și entuziasmul de a afla că Morgan nu uitase de invitația făcută. Porni pe scări fără a mai aștepta liftul, abia așteptând seara. Își promise că va profita din tot sufletul de ea. Nu va purta o rochie specială. Cu toate acestea, îi va arăta lui Morgan că putea să fie și ea la fel de sofisticată ca Viveca.

Ocupată cu gândurile acestea, nici n-o observă pe Nora Fain, angajată într-o discuție cu Molly Webb. Aproape că se lovi de ele.

– Ești foarte distrată în dimineața asta, zise Nora zâmbindu-i prietenos. Sper că este din cauza entuziasmului pentru ziua de lucru care începe.

– Chiar așa este, zise Julie. Ghideon m-a dus ieri prin magazia de materiale și am fost uluită de ce am văzut. Acum abia aștept să-mi aștern gândurile pe hârtie.

– Este cea mai bună ofertă de materiale pe care am primit-o. Și eu am fost impresionată și mi-au venit o mulțime de idei. Apropo, îmi place rochia cu care ești îmbrăcată.

Julie purta o rochie de lână subțire cu o jachetă de altă culoare, cu dungi. Fusese aleasă din colecția Norei Fain de la New York.

Julie îi zâmbi Norei.

– Și mie îmi place. Este concepută de acel designer foarte talentat care lucrează seria de unicate.

– Trebuie să-ți spun, deși poate că știi deja, că ți se potrivește perfect. Ar fi bine să lucrezi pentru mine, ca model.

– Vorbind de modă, cred c-ai putea să-mi spui ce-ar fi indicat să port în seara asta la cină.

– Depinde unde mergi. Cât de sofisticat este locul?

– Nu știu, oricum este un club privat.

Nora reflectă un moment apoi găsi ideea.

– Vino cu mine să-ți arăt ceva.

Porniră spre atelier, unde Julie fu destul de uimită să constate că ajunseseră aproape de punctul de livrare. Nora se îndreptă spre un șir lung de rochii.

– Ce măsură porți? Opt? zise ea măsurând-o pe Julie din priviri.

– Cred că da, confirmă Julie.

Nora zâmbi.

– Dacă te încape peste bust.

Nora începu să-i arate câteva variante.

– Să mergem spre biroul meu să le încerci.

Julie făcu ochii mari la vederea acelor rochii minunate arătate de Nora.

– Nu pot purta ceva atât de costisitor.

– Nu-ți face probleme. Vreau să văd cum arăți îmbrăcată în ele. Încearc-o pe asta, apoi o să-ți mai arăt ceva.

Julie se duse să se schimbe. Rochia aleasă de Nora era dintr-un crepdeșin minunat, cu un guler cu bordură de mătase și decolteu foarte adânc în spate. Se petrecea peste piept, apoi se cambra pe talia ei subțire, unde se afla un ornament sofisticat. Se mula perfect pe șoldurile Juliei, punându-i în evidență picioarele frumoase, lungi, subțiri.

Când apăru îmbrăcată, Nora exclamă:

– Prefect! Exact așa cum mi-am imaginat! Vei fi un succes în seara asta.

– Dar nu mi-aș putea permite o rochie costisitoare ca asta! exclamă Julie.

– Dar eu pot, spuse Nora privind-o cu admirație. Știi doar că ai devenit model Nora Fain. Nora arătă spre rochiile pe care le scosese din acel dulap. Te rog să le porți cât stai la Londra.

Julie o privi încântată.

– Voi găsi o cale de a te recompensa pentru aceste rochii.

– Ajunge să le spui tuturor că porți un model Nora Fain și astfel mă vei răsplăti.

– Dacă te aștepti să nu accept oferta vei fi dezamăgită, spuse Julie, admirându-se în oglindă. Sunt cele mai elegante și mai bine realizate toalete pe care le-am văzut vreodată, așa că nu voi pierde ocazia.

– Așa te vreau! exclamă Nora Fain. Abia aștept să-mi spui cum ți-a mers în seara asta, izbucni Nora. Sunt sigură că ai în vedere un anumit bărbat, pe care vrei să-l impresionezi.

Julie roși, dar nu spuse nimic.

– Oricum, ține-mă la curent cu aventura ta și voi avea grijă să fii corect și elegant îmbrăcată. Nora o privi conspirativ. Te vei îmbrăca atât de fascinant, că nu va ști ce s-a întâmplat cu el!

Julie îmbrățișă ideea și se duse înapoi la birou să înceapă ziua de lucru. Voia să termine misiunea încredințată de Ghideon, apoi să asiste la sesiunea de fotografiat anunțată de el.

Tocmai începuse să-și aștearnă gândurile pe hârtie, când apăru Ghideon. Citi imediat ce apucase să scrie și încuviință entuziasmat.

– Foarte bine! Vorbele curg fluviu! Văd că poți trece la numărul doi. Sunt sigur că va fi o experiență nouă pentru tine. Parcă ai mai fi lucrat cu modele până acum.

– Am contribuit la câteva sesiuni de fotografie, dar n-am avut o contribuție majoră.

– În acest caz, ziua ți se va părea interesantă.

Participară la interviurile zilei cu primele modele. Ghideon punea întrebările, iar ea consemna întrebările puse de el.

Cu toate că fusese invitată să studieze portofoliul de fotografii ale modelelor, Julie nu făcu nici un comentariu.

Ghideon discuta cu o tânără înaltă, frumoasă, elegantă, dar care, în opinia ei, nu era modelul care să pună în valoare rochiile Norei. Ceva anume din personalitatea acesteia, nu se potrivea cu rochia.

După ce îi făcu semn să plece și observă că Julie răsuflase ușurată, Ghideon o privi lung.

– Văd că ești de acord cu decizia mea.

– Sper că reacția mea n-a fost chiar atât de evidentă.

– Acest model nu exprima ideea pe care dorim s-o punem în valoare noi.

– Era foarte frumoasă, zise Julie, parcă-mi pare rău că n-a fost angajată.

– Nu-ți face probleme; este un top model și cere foarte mult.

Julie oftă ușurată.

– În acest caz, mă simt mai bine, pentru că și eu am simțit că nu-ți poate pune rochiile în valoare.

Ghideon o studie cu interes.

– Ce te face să crezi asta?

– Poate nu modelul în sine; poate fotografiile din portofoliul ei. Era prea detașată pentru a purta acea rochie. Julie indică rochia ametist, din șifon. Această rochie trebuie purtată de un model care exprimă mișcare și energie.

– A fost foarte bine, pentru primul interviu. Sunt mulțumit de tine, zise Ghideon. Vom trece la proiectul următor.

Intervievară alte câteva modele, dar Julie știe imediat pe cine va alege.

Ghideon făcuse aceeași alegere. O tânără brunetă, cu părul buclat, cu ochii albaștri care vor pune în valoare rochia ametist.

Restul zilei trecu foarte repede. Julie și Ghideon împărtășiră un sandwich făcând planurile pentru sesiunea următoare de interviuri.

Imediat ce terminară, plecară cu mașina lui spre studioul fotografic.

Sesiunea se desfășură fără probleme, modelele ridicându-se la nivelul așteptărilor. Modelul ales de Julie avea chiar imaginea dorită. Părul îi încadra fața, iar fusta scurtă îi punea în valoare gleznelor subțiri.

Când fotograful se declară mulțumit de ceea ce făcuse, declară închisă sesiunea și plecară.

Ghideon o invită la un ceai, înainte de a se întoarce la birou. Julie recunoscuse și ea că simțea nevoia unui ceai aromat și a celor câteva prăjiturile servite.

Când se întoarseră la birou constatară că restul echipei plecase acasă.

– Te invit la o cină, care sper să fie la fel de bună ca această zi pe care abia am terminat-o. A fost o zi pe cinste!

– Îți mulțumesc, Ghideon, dar sunt așteptată acasă, am planuri pentru seara asta.

Ghideon pufni în răs.

– Măcar lasă-mă să te conduc acasă!

– Nu este nevoie, spuse Julie. Prietenul meu trimite șoferul să mă ia.

– Este un nonsens, pentru că ai putea ajunge mai repede astfel.

Julie îi telefonă lui Morgan:

– Mă poate aduce Ghideon acasă, trece prin apropiere, îi explică ea.

– Cine este Ghideon, îmi poți spune? o interogă Morgan foarte înțepat.

– Este directorul de imagine al firmei.

– Nu-mi place să știu că te aduce un necunoscut acasă, Julie.

– Dar Ghideon nu este un necunoscut. Adică... mă poate ajuta să ajung mai repede.

– Bănuiesc că tipul ascultă conversația noastră așa că ... ce-aș mai putea face? Dar te rog să vii direct acasă.

– Desigur, Morgan. Unde m-aș putea duce? se întrebă ea exasperată, după ce închise telefonul. Morgan putea fi uneori destul de nesuferit.

– Să înțeleg că gazda ta este cam.... protectoare? Trebuie să recunosc că-l înțeleg perfect, remarcă Ghideon văzând că Julie își pregătește lucrurile de plecare. Când observă rochiile oferite de Nora, Ghideon o privi lung; cine este, dacă-mi poți spune, gazda asta a ta?

Julie oftă.

– Este o poveste lungă și nu o vei crede în totalitate, dar ți-o voi spune pe drumul spre casă.

Pe drum, Julie îi explică legătura dintre bunicul ei și Stuart Morgan, ca și felul în care o supraveghea bunicul, fără a observa că este o tânără responsabilă, capabilă să-și poarte singură de grijă.

Ghideon era foarte amuzat.

– Nu văd ce te poate distra, Ghideon, spuse Julie, oarecum supărată. Nici nu-ți imaginezi în ce situație dificilă mă aflu!

– Nu de tine râdeam, ci de acest domn Stuart; cred și eu că a fost cam uluit de când te-a primit în casa lui!

– Nicidecum! Numai că bunicul m-a descris ca pe o școlăriță lipsită de experiență, care trebuie atent monitorizată. Iar eu am presupus că acest domn Stuart este de vârsta bunicului, așa că amândoi am fost cam... surprinși, să zicem, când ne-am văzut. Suntem amândoi într-o situație dificilă.

– Nu văd de ce domnul Stuart s-ar afla în situație dificilă. Este o mare bucurie să aibă în casa lui o fată așa de frumoasă ca musafir, chicoti Ghideon, așteptând să se schimbe lumina semaforului.

– Nu este așa de simplu pentru Morgan, mărturisi Julie, sunt probleme.

– Cu cine? Cu vreo iubită care nu te place? Mi se pare normal! exclamă Ghideon.

Julie nu răspunse la observațiile lui Ghideon, mai ales că se aflau foarte aproape de casa lui Morgan. De aceea, profită de situație și schimbă subiectul, dându-i indicațiile necesare. În fața casei coborî din mașină imediat. După ce-și luă rochiile oferite de Nora și poșeta, se grăbi să intre în casă. Dar nici nu

puse bine piciorul pe trepte, că ușa se și deschise iar Morgan privi suspicios în urma mașinii lui Ghideon.

– De ce gonește așa? Și de ce nu te-a adus până la ușă?

– N-am vrut, nu era nevoie, îi explică Julie. Mă grăbeam.

El o privi cu suspiciune.

– Ai vreun motiv pentru care n-ai vrut să-l cunosc?

– Nici unul, numai că am crezut că nu vrei să te deranjez prezentându-ți vreunul din colegii mei.

– Mă interesează toți prietenii tăi, îi reproșă el. Luă apoi umerășele cu rochiile oferite de Nora și o privi lung: ce sunt astea?

– Niște rochii din galeria Norei, răspuse Julie resemnată dar neîmpăcată cu curiozitatea acestui bărbat.

– El ți le-a dat? întrebă Morgan făcând un gest spre direcția în care dispăruse Ghideon.

– Nu, Morgan, mi le-a împrumutat Nora, vrea să fiu model pentru firma ei. De fapt, voi purta chiar în seara asta una din ele.

Morgan se încruntă parcă nesatisfăcut de răspuns, apoi întrebă;

– Aș putea vedea ce-o să porți?

Julie îi luă rochiile din mână.

– Nici vorbă, va fi surpriză!

– Tocmai de asta m-am temut, murmură Morgan, privind-o lung ca de obicei; pari cam obosită, nu vrei puțin ceai și un sandviș, înainte de masă?

– Nu, Morgan, am fost cu Ghideon la o prezentare și am mâncat ceva acolo.

– Și te-ai lăsat fotografiată? întrebă el alarmat.

– Nu pe mine m-au fotografiat, Morgan, ci pe un model profesionist, cu care colaborăm pentru o revistă. Observând că figura lui era la fel de nedumerită, adăugă imediat: n-am mâncat prea mult, iar după aceea ne-am întors la birou, unde am băut un ceai. Abia așteptam să ajung aici, să mă schimb pentru cină.

– Nu trebuie să te grăbești, este timp destul. Te aștept în salon.

– Bine, Morgan. Porni în fugă pe scări apoi se întoarse să adauge: sper c-o să-ți placă rochia mea!

După jumătate de oră, Julie era fericită că arăta așa cum își dorise. Era îmbrăcată într-o rochie modernă, elegantă, purta perlele ca bijuterii, pentru că nici nu avea altele. Privindu-se în oglindă, îi adresă mulțumiri Norei pentru gestul pe care-l făcuse. Dar dacă rochia asta nu-l impresiona pe Morgan, cauza ei era pierdută.

Satisfăcută, coborî scara, aplecându-se peste balustradă, nerăbdătoare să-l vadă.

Morgan se ridică venind în întâmpinarea ei. Se învârti în fața lui ca s-o vadă mai bine.

– Îți place?

El nu răspunse imediat. O savură din priviri, zăbovind asupra decolteului în formă de V, observând contururile generoase ale trupului ei, puse în valoare de rochia elegantă, ochii, părul. Întinse brațele spre ea, îi atinse ușor umerii apoi le lăsa să cadă de-a lungul trupului.

– Cred, zise el nu fără oarecare dificultate, că este mai bine să plecăm spre club.

Capitolul 6

Era o seară încântătoare, luminile orașului străluceau, începuse viața de noapte a acestui oraș, fascinant prin amestecul de tradiție și de inedit. De cum ajunse la clubul lui Morgan, Julie fu încântată de eleganța locului, mai ales de candelabrele din epoca victoriană care străluceau, de argint și cristal. Conversațiile care se desfășurau în șoaptă dădeau o notă intimă locului.

Julie ridică fericită privirea spre Moragn și exclamă:

– Morgan, îți mulțumesc că m-ai adus aici, este un loc impresionant.

– Am știut c-o să-ți placă, este o parte a orașului pe care fiecare vizitator ar vrea s-o vadă.

– Și Nora gândește la fel, de aceea a vrut să port această rochie. Am acceptat-o cu oarecare rezerve, dar ea a insistat că astfel voi face reclamă modelelor ei.

El zâmbi.

– Poți fi un model bun.

– Asta înseamnă că-ți place rochia? N-ai spus nimic.

– Asta pentru că abia am început să-mi revin din șoc.

Julie insistă.

– Ești gata să recunoști că nu sunt acea adolescentă la care te-ai așteptat?

– Sunt gata să mă predau. Nimic din experiența de până acum nu m-a pregătit pentru situația în care mă aflu. Dar pot să înțeleg din ce motiv n-a vrut John să te lase singură aici.

– Să nu revenim la acel subiect, Morgan! îl imploră Julie. N-am de gând să fac ceea ce știu că l-ar nemulțumi pe bunicul. Nici tu n-ar trebui să fii atât de îngrijorat în ceea ce mă privește.

– Nici nu sunt pentru că am de gând să te supraveghez îndeaproape.

Ea era gata să protesteze, când observă acea lumină ciudată din privirea lui. Avea o intensitate magică, ce-i puneă simțurile pe jar; era o senzație nouă pentru care nu era pregătită.

Pe moment, fu luată pe sus de aceste sentimente confuze și-i spuse cam nesigură:

– Aș fi vrut s-o luăm de la început, să fim... ezită, apoi spuse într-o suflare; să fim prieteni, Morgan.

Dar imediat ce rosti aceste vorbe, realizează că nu exprimau adevărul. Pentru nimic în lume nu-și dorea ca el să-i fie un simplu prieten.

El păru să sesizeze ce simțea ea, pentru că-i oferă un zâmbet dezarmant.

– Putem să ne oferim un nou început, Julie. Aș vrea să dăm uitării neînțelegerile, să avem o relație frumoasă.

– Și eu aș vrea, replică ea.

Morgan ezită un moment, de parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar chelnerul îi întrerupse să ia comanda. În timp ce el comandă pentru amândoi, Julie avu răgazul să-și revină de pe urmele zâmbetului lui devastator, să-și regăsească stăpânirea de sine. Când reluară discuția, o făcură pe un subiect mai puțin personal.

– Vorbește-mi despre ziua ta la Nora Fain Fashion, o invită el.

– Jumătate de zi a trecut cu sesiunea foto pentru acea revistă. Eu mă ocup de publicitate. Nora mi-a înlesnit familiarizarea cu partea de design. Nora este un designer cu un stil atipic de lucru, să zicem. De altfel, ea nu lucrează decât serii foarte mici de îmbrăcăminte. Dar cred că această rochie pe care o port poate să-ți spună cel mai bine ce poate face Nora.

El începu să râdă.

– Observ că ești familiarizată cu termenii consacrați în domeniu!

– M-am ocupat și până acum de articolele de modă. Dar tu cu ce te ocupi, Morgan? Știu că ești avocat, unul dintre foștii asociați ai bunicului, presupun. Îmi amintesc că și mama ta este englezoaică. Așa ai ajuns să locuiești la Londra?

El încuviință.

– Tata a fost american și când s-a căsătorit cu mama, a dus-o în Statele Unite. Când a murit tata, mama s-a întors în

Anglia. Pe atunci eu terminam facultatea, apoi am început să lucrez la New York; mama nu s-a mai întors vreodată în Statele Unite, pentru că rudele ei i-au lăsat aici niște proprietăți; de fapt cred că inima ei a rămas întotdeauna la Londra.

După câțiva ani, mama s-a îmbolnăvit și am simțit că trebuie să fiu cu ea. Mi s-a oferit o posibilitate de a lucra aici și am acceptat-o. Am fost astfel alături de ea în ultimi ani de viață.

– Te mai întorci în Statele Unite? îl întrebă ea.

– Nu cred. Deși sunt american cu sufletul, ar trebui să renunț la aceste proprietăți ale familiei de multe generații și n-aș vrea ca tocmai eu, ultimul vlăstar, să le înstrăinez. Și chiar îmi place să trăiesc aici. Dar și așa mă duc frecvent în Statele Unite și am prieteni acolo.

– Londra este un oraș frumos, așa cum am așteptat.

– Dacă-ți place, te voi ajuta să vezi tot ce se poate vedea, spuse el, vădit mulțumit de răspunsul ei. Aș vrea să te duc și în restul țării. Nu poți avea o imagine completă a Angliei dacă nu vezi orașele mici și satele.

– Abia aștept! exclamă ea, cu ochii strălucind.

Li se aduse mâncarea și Julie îl felicită pentru alegerea făcută.

La desert li se aduse o sticlă de șampanie. Morgan o privi încă o dată lung.

– După cum vezi, n-am uitat care-ți sunt preferințele în privința băuturii.

Julie începu să râdă.

– Îmi pare bine c-ai început să ai încredere în mine. Când mă vei cunoaște, vei vedea că sunt o tânără foarte echilibrată.

Ar fi vrut să mai adauge ceva, când o voce cunoscută le strică momentul. Viveca Trent se apropiase de masa lor.

– Morgan, iubitule! Mi s-a părut că te văd aici, la masa aceasta. Apoi făcu semne unui bărbat care rămăsese undeva, în spate.

– Vino, Evan, să vezi pe cine am găsit aici! exclamă ea.

Blonda cea înaltă și frumoasă era îmbrăcată într-o rochie albastră foarte decoltată, din crepdeșin. Era o rochie deosebită, purtată de o femeie specială, își spuse Julie.

Fără a mai aștepta invitație, Viveca se așeză alături de Morgan și-i puse mâna posesiv pe braț.

– Ia loc, Evan. Ți-o prezint pe mica prietenă a lui Morgan, din Statele Unite. Spunând acestea, evaluează imediat rochia Juliei, atât de minunat executată de Nora Fain.

Bărbatul care se așeză lângă Julie era înalt, blond, cu mustață și trăsături aristocratice.

– Sunt Evan Ames, unul dintre prietenii lui Morgan, spuse el, văzând că Viveca se ocupa de Morgan.

Viveca flutură indiferentă o mână în direcția Juliei, spunând:

– Julia este un fel de rudă a lui Morgan, sau ruda unui prieten. Nu contează. Este Julia... îmi pare rău nu i-am reținut numele.

– Brewster, Julie Brewster.

– Nu pot să țin minte numele ăsta! exclamă Viveca.

– Nu înțeleg de ce nu poți. Eu nu am nici o dificultate în a mi-l aminti, zise Evan. O privi cu mult interes pe Julie, apoi se

întoarce spre Morgan: ce vulpe bătrână ești, amice! Acum înțeleg de ce ne-ai ținut la distanță. Știi că nu este bine să ascunzi această mică făptură plină de farmec de ochii noștri!

Viveca i aruncă o privire înveninată.

– Julie nu va sta prea mult timp aici, Evan.

– Cu toate acestea, trebuie să vadă tot ce este interesant pe aici. Contează pe mine că voi avea grijă de ea, Morgan.

Morgan nu-i răspunde. O privea pe Julie distant.

Viveca observă sticla de șampanie.

– Ne-ai așteptat cu șampania la rece! remarcă ea.

– Sper că nu te deranjăm, i se adresă Evan lui Morgan. Ne putem comanda și noi șampanie.

Ignorând faptul că Morgan nu spunea încă nimic, Evan o privi lung pe Julie:

– Acum, draga mea, vorbește-mi despre tine.

Julie ezită fără a-l privi pe Morgan. Acesta era subjugat farmecelor Vivecâi, care-l luase de braț și-i solicita întreaga atenție. Observând acestea, Julie începu să-i spună lui Evan despre luna pe care urma s-o petreacă în firma Norei Fain.

– Sună interesant, zise el. Am cunoscut câteva modele dar nu cred că am cunoscut un comentator de modă. Apoi Evan i se adresă Vivecâi: ar trebui să ascuți ce discutăm, Viv, cred că te-ar interesa.

Viveca aruncă o privire dezinteresată în direcția Juliei.

– Ce interesant! exclamă ea. Din păcate eu îmi cumpăr hainele de la Paris...

– Dar sunt și aici designeri foarte competenți, interveni Julie. Eu o cunosc pe Nora, dar cred că sunt și alții....

– Nora Fain a realizat această minunată rochie pe care o porți? întrebă Evan.

Julie încuviință.

– Ai văzut ce pierzi, Viv? Ai putea să contribui și tu la susținerea economiei naționale.

– Mă tem că nu mă prea interesează propășirea economiei... iar genul acesta de rochii pentru adolescente mă lasă rece...

– Dar Nora creează și pentru femei mai bătrâne, spuse Julie fără a gândi prea mult. Apoi se opri, realizând că făcuse o gafă.

Evan începu să râdă.

– Touche, Viv! Se pare că pisicuța adusă de Morgan a început să-și arate ghearele.

– Și colții, întări Viveca. Mulțumesc, draga mea, dar nu sunt încă pe ultimul drum...

– Dar n-am vrut să... am vrut doar să accentuez că Nora realizează vestimentație pentru femei de toate vârstele, zise Julie roșind, căutând ajutor din priviri la Morgan.

Acesta o privi disprețuitor, sau așa i se păru.

Chelnerul sosi cu a doua sticlă de șampanie, iar Evan umplu paharul Juliei; în acest timp Morgan o privea dojenitor.

Viveca îi spuse ceva, câștigându-i toată atenția, iar Morgan care o sorbea din priviri, îi zâmbi și-i dedică minutele care urmau.

Julie simți o strângere de inimă când le văzu capetele atât de apropiate; părul blond al Vivecăi acoperind fața lui Morgan. Nu mai putea separa mental cele două figuri și

Începu chiar să și-i imagineze făcând dragoste. Morgan șoptindu-i vorbe de dragoste acestei femei care ei îi era atât de neplăcută. Apoi se înfurie, realizând că Morgan o adusese la acest club, doar pentru a o pune într-o lumină neplăcută. Cum îndrăznește să flirteze atât de deschis cu Viveca în fața ei?

Ce naivă fusese să și imagineze că putea să concureze cu o femeie stilată ca Viveca!

Se simți dintr-o dată nepotrivită în acel loc, chiar penibilă și izolată, așa că îi dedică atenția sa lui Evan, cu care se lansă într-o discuție aprinsă. Nu voia să-i dea Vivecăi satisfacția de a o vedea cum se consumă.

Dialogul cu Evan se desfășură plăcut, paharele li se umplură de mai multe ori în acest timp.

Evan se aplecă spre ea, ba chiar îi puse mâna pe umăr.

În cele din urmă, Julie râsuflă ușurată când Morgan se ridică și după ce refuză invitația lui Evan și a Vivecăi de a dansa în alt club, alese să plece. Julie își luă rămas-bun de la partenerul de discuție și Morgan o conduse spre ieșire.

Nici unul nu vorbi până ajunseră la mașina, unde Simms îi aștepta. Când luă loc alături de ea pe bancheta din spate Julie observă că era încruntat. Privea înainte, ignorând-o.

Ea stătu încordată tot drumul. Era evident că Morgan era supărat pe ea și se aștepta la o discuție. Dar dacă trebuia să se supere cineva, aceea trebuia să fie ea.

Reuși să-și țină emoțiile sub control. Morgan nu-i adresă nici un cuvânt, când ajunși acasă o ajută să-și scoată pelerina.

Ea avu intenția să-i ureze un noapte bună grăbit, să pună capăt acestei seri nefericite.

Când porni spre scară, Morgan o prinse de mână, oprind-o. Cu cealaltă mână își slăbi nodul cravatei și-i spuse:

– Poate ar trebui să-ți explici comportamentul din seara asta.

– Nu am idee ce ar trebui să-ți spun, sau mai precis ce-ai vrea să auzi.

– M-a deranjat cumplit comportamentul față de Evan Ames.

Julie roși.

– Nu cred că trebuie să-mi aduci o astfel de acuzație! Cred că știi să mă port și nu-mi place să fiu criticată.

– Se pare că nu este așa! Evan îmi este asociat și nu-mi place cum ai reacționat în prezența lui.

– Dacă te referi la conversația pe care am purtat-o cu el, ce puteam să fac? Preocuparea ta față de Viveca nu mi-a dat nici o șansă. Cineva trebuia să vorbească și cu el.

– Ar fi fost mai bine dacă-ți orientai eforturile spre o a face pe Viveca să uite insulta. Ai fost în mod deliberat nepoliticoasă cu ea.

– Presupun că acum vei spune că ea s-a purtat foarte frumos cu mine, replică Julie.

– Ea nu avea motiv să fie politicoasă cu tine, dacă avem în vedere remarca pe care ai făcut-o referitor la alegerea rochiilor.

– Aș vrea să fii mai explicit, Morgan, izbucni Julie.

– Nu știu cum n-ai observat că rochia te lăsa cam dezgolită, că Evan nu-și lua ochii de la decolteul tău, în timp ce restul bărbaților îți admira spatele gol!

Julie trase indignată aer în piept, apoi ridică bărbia cu demnitate.

– Nu știu cum ai observat toate astea, din moment ce nu ți-ai ridicat ochii din decolteul Vivecâi!

Morgan roși de furie, și-i spuse pe un ton ridicat:

– Gata, Julie, cred c-ai spus cam multe! Pun pe seama șampaniei pe care tu și Evan ați consumat-o în exces!

Julie, ai cărei ochi aruncau flăcări, replică:

– Observ că nu-ți place cum mă îmbrac, cum mă port, ce spun; mai ai și altă observație de făcut?

– Îți recomand să te duci în camera ta, să dezbraci această rochie care te face să pari o femeie ușoară, ceea ce nu te prinde. Nu ți se potrivește din nici un punct de vedere.

Afectată de vorbele lui, Julie se luptă să-și stăvilească lacrimile. Reuși, după ce trase aer în piept, fără a lăsa să se vadă că era adânc marcată de vorbele lui.

– Morgan Stuart, ești un ipocrit, care ar trebui să-și explice propriul comportament, înainte de a-i judeca pe alții. N-am de gând să-ți ascult aberațiile în continuare. Mai ales că felul în care mă comport nu te privește. Cu aceste vorbe, Julie porni pe scară.

Nici nu apucă să pună piciorul pe prima treaptă că se simți apucată de braț și întoarsă din drum.

– Comportamentul tău mă privește și mă interesează foarte mult, Julie când te duc undeva iar tu te expui în fața prietenilor mei, așa cum ai făcut în seara asta. Toți bărbații din restaurant n-au făcut altceva decât să se uite la tine. El o privi lung, cu o privire care o făcu să se simtă goală. Uită-te cum arăți, conchise el.

Instinctiv, Julie făcu un pas înapoi, ducându-și mâna la piept, ca pentru a se acoperi.

– De ce te retragi? spuse Morgan ridicând glasul. Doar ai vrut să atragi atenția!

Julie îl privi furioasă.

– Nu ai dreptul să-mi vorbești așa! Și te rog să-ți iei mâna imediat de pe mine!

– Nu, Julie, ai vrut să atragi atenția bărbaților și ai realizat. Acum este momentul să afli ce i se întâmplă unei fete care se expune astfel.

Morgan o trase mai aproape înfigându-și degetele în părul ei, forțând-o să-l sărute. Când se luptă să se elibereze, el o strânse mai tare, o sărută mai puternic. Nu mai putea face o mișcare, era prizoniera brațelor lui. Morgan o sărută iar mâinile lui îi urmăriră conturul trupului, provocându-i senzații care îi slăbiră furia și se transformară în pasiune, pe care nu și-o mai stăpâni. Deveni moale în brațele lui.

În clipa aceea, Morgan o eliberă și privi batjocoritor corsajul rochiei care îi descoperea sânii. Privirea îi era plină de pasiune ; cu toate acestea, se răsti la ea:

– Asta ai vrut, Julie? Ți place să te joci cu bărbații?

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar îl înfruntă cu mândrie, refuzând să se lase acuzată:

– Nu toți bărbații se poartă ca animalele, Morgan. Unii au comportament de gentleman.

– Din acest motiv ar trebui să înțelegi că este bine să te îmbraci cu discreție și să te porți ca o tânără cu educație.

– Nu trebuie să-mi spui cum să mă comport, Morgan. Nu după felul în care ai flirtat toată seara cu Viveca, a cărei ținută era la fel de nepotrivită. Iar dacă ți-a displicut că i-am acordat atenție lui Evan, ar fi trebuit să realizezi că dacă nu dedici seara Vivecăi, ai fi schimbat o vorbă cu amicul tău și nu l-ai fi lăsat în seama mea. Este prietenul tău, nu al meu, Morgan. Oricum, nu mai trebuie să-ți faci probleme în privința mea în viitor, pentru că nu vom mai ieși vreodată împreună. Cu capul sus, părăsi demn holul și urcă în camera ei.

Acest Morgan Stuart era un tiran irascibil, lipsit de logică și nu avea de gând să-l mai lase să-și manifeste toanele.

Începând de a doua zi, va căuta să-l evite mai mult, iar dacă va mai încerca să se amestece în treburile ei, își va căuta un alt loc să stea.

Adormi foarte greu, după ce se calmă. Ce diferită ar fi fost seara dacă n-ar fi apărut Viveca!

Capitolul 7

Julie se trezi devreme în acea dimineață; cei din casă dormeau încă. După ce se îmbracă în grabă, își luă poșeta și servieta și plecă pe scările din spate. Privind spre etajul întâi, acolo unde se afla încăperea doamnei Pritchett, văzu că lumina era aprinsă, ceea ce însemna că menajera nu coborîse. După ce lăsă un bilet în bucătărie, prin care-și explica plecarea precipitată și o informa pe doamna Pritchett că nu va veni nici la masă, o luă spre ieșirea din spate. Trecând prin holul de la intrare observă că ușa de la apartamentul lui Morgan era închisă, însemnând că nici el nu se trezise. În câteva secunde se strecură pe ușă și dispăru.

Porni spre hotelul aflat în apropiere, convinsă că acolo va găsi un taxi. Pe când se îndrepta spre oraș, se strădui să-și alunge din minte cele întâmplare în seara precedentă și se concentră asupra problemelor care o așteptau în ziua aceea.

Morgan Stuart devenise un subiect căruia nu-i mai putea permite să-i ocupe atenția. Voia să-l scoată din inima și din preocupările sale.

Ajunsă la birou, trecu de recepție și văzu ușa de la biroul Norei Fain deschisă. Designerul lucra deja. Nora lăsa jos creionul și o privi apreciativ.

– O altă rochie uluitoare! Ai foarte mult bun-gust!

Julie purta o toaletă concepută de Nora Fain, adusă de la New York. Era din lână subțire de un albastru cenușiu, o toaletă confortabilă și simplă, dar elegantă. Purta la ea doar o eșarfă de mătase asortată culorii rochiei, prinsă cu o broșă de argint care aparținuse bunicii sale.

– Port toaletele concepute de o expertă, răspuse ea la remarca Norei. Aș putea adăuga că această expertă începe mult prea devreme programul dimineața.

– Mă așteaptă o prezentare, iar pregătirile sunt cam întârziate, așa că trebuie să recuperez. Între timp, va trebui să bei cu mine o ceașcă de ceai, va fi un înlocuitor nefericit pentru cafeaua americană, așa cred că vei spune.

Julie își turnă ceaiul fără lapte, fără zahăr.

Nora făcu o grimasă.

– Cum poți să-l bei astfel?

– Poate ți se va părea ciudat, dar îmi place așa. Și mai ales gândește-te că scap de multe calorii.

Nora oftă.

– Ce gând deprimant la prima oră a dimineții! Tocmai mi-ai dovedit că tipurile de femei zvelte, subțiri au un gust

înnăscut pentru mâncărurile fără calorii. O cercetă din priviri pe Julie. Vorbind despre modeling, cum a fost rochia de aseară?

– A fost un succes fără îndoială, replică Julie. Numai că...

– Ce vrei să spui?

Julie lăsa privirea în jos.

– Morgan, desigur, consideră că a fost nepotrivită, dar el nu mai contează acum. Alte persoane, accentuă ea, gândindu-se la Evan Ames, consideră că a fost superbă.

– Să înțeleg că Morgan te-a însoțit aseară?

– Dacă vrei să spunem așa. Mă tem că se erijează în tutore.

– Și astfel n-a fost de acord cu unele detalii ale rochiei; decolteul, spatele gol.

Julie o privi încurcată.

– Mă tem că așa a fost. Dar te asigur că modelul a dat greș, n-a fost deficiența rochiei. Cred că ar fi adorat-o dacă ar fi purtat-o altcineva.

Nora zâmbi misterios.

– Eu n-aș descuraja nici modelul, nici rochia. Acțiunea în sine va fi mai plină de succes decât îți imaginezi. Oricum, îți voi spune foarte repede care-mi sunt planurile în ceea ce te privește. Vei pleca din Londra pentru sfârșitul săptămânii, iar acest scurt timp de despărțire va aranja lucrurile cu domnul Stuart.

– Adevărat? Julie se așeză mai comod, s-o asculte.

– Mama locuiește lângă Londra și am putea petrece acolo weekendul, făcând planuri pentru prezentarea de modă. Casa mamei este la distanță de câteva ore și m-am gândit că ne-am

putea duce direct după lucru după-amiază, să ne bucurăm de aerul curat de acolo, în timp ce punem la punct detaliile prezentării. Crezi că ar fi un plan bun?

– Grozav! Nici nu pot să-ți spun ce fericită sunt că m-ai inclus!

– Nu-ți promit nici un fel de distracție, ci doar multă muncă. Dar se va desfășura mai ușor în aerul curat și liniștea de acolo. Ieșirea din mediul citadin poate face minuni.

– Mi se pare minunat, zise Julie.

Nora lăsa ceașca de ceai pe masă și se întoarse la schițele pe care le desăvârșea.

– Rămâne stabilit. Să încercăm să plecăm pe la mijlocul zilei. O voi lua cu mine pe Molly, iar tu poți veni cu Ghideon. Cred că plecarea precipitată nu-ți va crea probleme.

– Sincer vorbind, plecarea asta pică foarte bine. Sunt sigură că Morgan va fi fericit să se bucure de weekendul acesta fără mine.

– N-aș fi prea sigură de asta, zise Nora speculativ. Din ce mi-ai spus despre reacțiile lui de aseară s-ar putea să aibă o reacție diferită de ceea ce crezi. Oricum, fă-ți aranjamentele cu Ghideon și anunță-mă dacă apare vreo modificare.

Julie se grăbi spre birou și se apucă de lucru înainte de sosirea lui Ghideon. Dar imediat ce se apucă de muncă își aminti observațiile Norei la adresa lui Morgan. Dacă exista ceva bun în reacțiile lui, ei îi scăpase. Din punctul ei de vedere, totul fusese un dezastru. Abia aștepta să scape de acasă pe timpul weekendului. Când sosi Ghideon aducându-i alte angajamente, după o jumătate de oră își alungase din minte problemele personale și nu se gândea decât la muncă.

Trecură împreună peste materialul pentru prezentarea magazinului, iar el îi dădu o listă cu probleme care trebuia rezolvate înainte de weekend.

– Nora mi-a spus că vei veni cu noi, lucru care mă face foarte fericit, cred că vei avea multe de învățat.

– Și eu sunt încântată că am fost inclusă, îl asigură Julie.

– Mai am probleme de rezolvat în afara biroului, dar voi reveni după-amiază. Dacă ai termina totul până atunci aş putea trece pe la tine să te iau.

Julie fu de acord cu planul. Ghideon tocmai ieșea când privind înapoi peste umăr o interpelă:

– Apropo, cum au mers lucrurile aseară? Te-ai distrat bine cu amicul tău?

– Nu mă întreba! exclamă Julie dezgustată.

– Bine, în acest caz, nu voi mai aduce subiectul în discuție. Voi face singura observație că dacă un bărbat pierde ceva o face în favoarea altuia.

Uluită, Julie așteaptă o explicație, dar cum aceasta nu veni, Ghideon plecă, lăsând-o să se mire în continuare.

Terminară treburile la birou după-amiază și se îndreptară spre casa lui Morgan din Knightsbridge. Doamna Pritchett fu surprinsă văzând-o însoțită de Ghideon. Îi răspunse la salut și acceptă explicațiile precipitate privind planurile de weekend.

– Sper că domnul Stuart știe care-ți sunt planurile, zise ea. N-a fost satisfăcut de biletul pe care i l-ai lăsat dimineață.

– Sunt sigură că în lipsa mea nu va avea probleme și se va simți mai bine. De fapt, știe ce presupune munca mea. Julie încheie discuția cu doamna Pritchett, lăsând-o să-l interogheze în continuare pe Ghideon și urcă în camera ei să-și facă

bagajul. Menajera nu-și putea ascunde dezaprobarea față de programul anunțat de Julie, dar și față de cel care o însoțea, văzându-i părul ciufulit și haina mototolită.

Acesta acceptă criticile doamnei Pritchett nu fără oarecare umor, sprijinindu-se de balustrada scării.

Julie își pregăti trusa cu cosmetice și lucruri de îmbrăcăminte. Întrucât Nora o atenționase că vor munci în weekend, terminase foarte repede de făcut bagajul. Duse repede bagajul jos unde aștepta Ghideon, apoi se întoarse în camera sa pentru o verificare finală.

Satisfăcută de felul în care rezolvase lucrurile vru să iasă din cameră, dar dădu de figura rigidă a lui Morgan Stuart care-i blocă ieșirea, privind-o nemulțumit. Făcând un gest cu mâna în direcția scării, el pretinse:

– Ce este cu tânărul acela cu aspect îndoielnic aici, Julie? Ce cauți în casa mea, dar mai ales ce cauți cu valiza ta?

– A, despre Ghideon e vorba! explică Julie. Mă duce în weekend.

Morgan scutură din cap.

– Nu te duce nicăieri, mai ales în weekend. Nu părăsești casa asta cu el.

– Nu fi ridicol, Morgan, îi reproșă Julie. Mă duce la mama Norei, la casa acesteia de la țară, vom lucra acolo pentru prezentarea de modă.

El o privi neîncrezător.

– În weekend?

– Da, Morgan, în weekend. Am încercat de multe ori să-ți explic faptul că atunci când avem de lucru o facem indiferent de oră. De ce nu conștientizezi faptul că am o slujbă?

– Asta nu te îndreptățește să pleci la țară cu un străin și nici n-o vei face. Te poate duce Simms, sau te pot duce eu dacă vrei să ieși din oraș.

– Ajunge, Morgan, explodă Julie. Destul cu sfaturile despre ceea ce ar trebui să fac! Voi face ceea ce trebuie, cu sau fără aprobarea ta. Iar acum, te rog să ai amabilitatea de a-mi face loc să trec; suntem deja în întârziere, ne așteaptă un drum de două ore până la mama Norei.

Morgan, care se cam întunecase la față, o prinse de mână pentru a o împiedica să treacă.

– Observ că nu ai nici un fel de considerație pentru mine, pentru ceea ce încerc să fac și vrei să-mi îngreunezi situația. Dar chiar dacă tu nu ai considerație pentru mine ar trebui să te gândești măcar că bunicul tău ar putea afla ce se întâmplă.

– Îmi pare rău, Morgan. Apreciez grija ta și te asigur că regret situația la fel de mult ca tine. Este evident că trebuie să ajungem la o înțelegere. Acum însă nu am timpul necesar să discut. Mă așteaptă o muncă susținută și fiecare clipă pierdută îmi îngreunează situația atât mie cât și celor cu care lucrez. Ghideon a avut amabilitatea de a mă aduce să-mi iau lucrurile și nu vreau să-l fac să mă aștepte.

Morgan lăsa brațul în jos. O întrebă pe un ton foarte controlat.

– Îmi poți spune măcar unde te pot găsi dacă am nevoie de tine?

– Desigur, Morgan, intenționez să-i las doamnei Pritchett numărul de telefon. Scotoci prin poșetă și găsi cartea de vizită pe care scrisese informațiile cerute. Dacă sună bunicul, mă

poate găsi aici. Suntem în casa mamei Norei, aici este scris numele ei. Iar acum, te rog, trebuie să plec.

El o privi tăios.

– Mi-ai putea face favoarea de a-mi spune măcar când te vei întoarce?

– Din cât am înțeles, Nora intenționează să ne întoarcem luni dimineață, să mergem direct la muncă. Dacă este vreo modificare de planuri, te voi anunța.

– Ar fi înțelept din partea ta, mai ales că nu te-ai învrednicit să-mi aduci la cunoștință aceste planuri. A fost destul de neplăcut să te sun la birou și să aflui c-ai plecat din oraș.

– Dacă ai fi sunat, doamna Pritchett ți-ar fi spus despre ce este vorba.

– Un telefon dat de tine m-ar fi scutit de nevoia de a afla ca și de drumul acesta spre casă, să aflui ce este cu tine.

– Îmi pare rău că ți-am creat aceste inconveniente, Morgan. Dar acum cel puțin te-am eliberat de ele, îi spuse Julie la fel de tăios. Se îndrepta spre ușă în timp ce continua: sper că vei avea un weekend plăcut.

El îi permise să treacă, dar nu-i ură drum bun. Rămase privind în urma ei tăcut, dezaproband-o, cu o expresie ostilă.

Ea se grăbi să i se alăture lui Ghideon, care o aștepta în mașină. Doamna Pritchett nu era prin preajmă, așa că plecă fără să-și ia rămas-bun.

Când se va întoarce la Londra după weekend, va avea timp de-ajuns să se gândească la relația ciudată cu Morgan Stuart.

Weekendul a fost aglomerat, n-a avut nici un moment liber. Erau mii de detalii implicate în realizarea și promovarea

evenimentului pentru care se pregătea. Duminică seara, după ce terminaseră ce-și programaseră, aveau în față o listă lungă de probleme ce urma să fie rezolvată în săptămâna care începea.

Nu-și imaginase că se va integra atât de bine în personalul Norei Fain. Nu visase să facă parte din echipa ei de tineri talentați.

***

După un somn bun și un mic dejun copios, grupul se întoarse la Londra luni dimineață pentru a se apuca imediat de lucru la birou. Julia abia avu timp s-o sune pe doamna Pritchett s-o anunțe că revenise în oraș, dar că va lucra toată ziua. Nu avu timp să se gândească la confruntarea cu Morgan Stuart.

Termină treaba în jurul orei șapte seara; plecă ultima.

Ghideon fusese plecat să aranjeze detaliile prezentării, Nora și Molly plecaseră acasă luându-și de lucru.

Julie mai rămăsese câteva momente după plecarea celor din echipa Norei. Obosită, dar mulțumită de ce făcuse. Atenția și-o concentrează asupra relației cu Morgan.

Întârzie câteva clipe să-și facă ordine pe birou, apoi se gândi să ia masa într-un restaurant din preajmă, după care să se ducă acasă. Voia să amâne pe cât posibil orice contact cu el. După acea întâlnire de la club și discuția aprinsă de vineri nu putea să stea în continuare în casa lui. Avea însă nevoie de timp să ia o decizie apoi să rezolve problema.

Când ieși din clădire, se opri să se gândească la ce urma să facă. Se înserase, dar orașul era puternic luminat și viața de noapte începea. Taxiurile se grăbeau care încotro, transportând oamenii spre locurile de distracție. Câteva cupluri se îndreptau spre restaurantul din vecinătate.

Pentru prima dată de când venise la Londra, simți că orașul îi era străin, că indiferent cât de prietenos ar fi fost, nu era orașul ei.

Descurajată, porni spre restaurant.

Pierdută în gânduri, tresări surprinsă când se auzi strigată. Se întoarse și-l văzu pe Simms. Dincolo de el se afla Morgan, în limuzina parcată.

– Îmi pare rău, Simms, nu te așteptam.

– Domnul Stuart vă așteaptă, miss, zise șoferul.

Apropiindu-se de mașină distinse chipul lui Morgan și, furioasă, nu făcu nici o încercare să se apropie. Văzând că ezită, el coborî și porni spre ea. Avea chipul încruntat.

– Te rog să urci în mașină, Julie, te duc acasă.

– Ți-am transmis că voi întârzia; doamna Pritchett ți-a transmis deja mesajul.

El o prinse de braț, ignorându-i obiecțiile.

– Vom discuta mai târziu; acum, te rog, să mergem acasă.

Deși încercă să opună rezistență, Morgan nu cedă și o conduse spre limuzină. Simms privea scena încurcat.

Cu mare greutate, Julie se lăsă escortată spre mașină. Nu avea rost să facă scene pe stradă. Trebuia să se confrunte cu el.

Morgan o invită să ia loc pe bancheta din spate și se așeză alături. Simms porni mașina imediat.

Când ajunse acasă, urcă direct în camera sa, fără o vorbă către Morgan. Hotărî să renunțe la cină. Nu putea suporta o seară dezagreabilă sub privirile lui dezaprobatoare.

Se așeză într-un fotoliu din camera sa și începu să se gândească la ce urma să facă.

Trebuia oricum să ia împreună cu Morgan o hotărîre care să nu-l alarmeze pe bunic. Primul pas era să se înțeleagă cu el, să nu-i spună nimic bunicului despre mutarea ei. Nu voia ca acesta să afle că planurile sale făcute cu intenții bune eșuaseră lamentabil.

Cu toate acestea, vrând să fie cinstită cu sine, Julie trebuia să admită că decizia de a pleca din casa lui îi încolțise în minte când constatase că relația lui cu Viveca Trent era o realitate. După seara petrecută cu ei la clubul lui Morgan, nu mai suporta să fie martora relației lor amoroase. Dacă Viveca n-ar fi fost o persoană dezagreabilă, poate ar fi fost altfel. Mai ciudat i se părea însă că o deranja faptul că Morgan era îndrăgostit de altă femeie. Oftă, spunându-și că singura concluzie înțeleaptă la care ar fi putut ajunge, era să se mute din casa lui. Va trebui să-i explice rațional motivele pentru care voia să se mute, evitând desigur, numele Vivecăi.

În funcție de reacția lui va ști cum să procedeze mai bine pentru a părăsi fără probleme casa lui, fără ca bunicul să afle.

Rămase destul de mult în camera ei gândindu-se ce posibilități avea. Nici nu înregistrează când trecu timpul și fu trezită de o bătaie în ușă. Era doamna Pritchett.

– Domnul Stuart m-a trimis să vă spun că vă așteaptă în salon.

Julie ezită, pentru că nu era pregătită să-l înfrunte pe Morgan. Oftă, se ridică de pe scaun.

– Spuneți-i domnului Stuart că voi coborî.

Femeia mai zăbovi, privind-o lung.

– Păreți foarte obosită. Aș putea să vă ajut cu ceva?

Julie îi zâmbi.

– A fost o zi lungă și obositoare, doamnă Pritchett, dar nu am nevoie de nimic.

Doamna Pritchett plecă, dar cu inima îndoită.

Se duse să se aranjeze puțin, dar nu se schimbă de costumul de lucru; hotărâse că era cel mai bun mod de a-l aborda. Nu voia să se mai pună în situația de a fi umilită, așa cum se întâmplase la clubul lui.

Morgan îi ieși în întâmpinare. Se schimbase într-o cămașă și pulovăr, iar părul îi era pieptănat cu grijă. Deși era la fel de îngrijorat, nu mai părea furios.

O salută cu politețe și o invită să ia loc.

– Îți pot oferi un pahar cu vin, Julie?

– Nu, mulțumesc, replică ea politicos dar ferm.

Morgan își turnă un scotch, apoi pentru ea un pahar de vin alb. Se întoarse cu băuturile și așeză tava în fața ei.

După ce sorbi din scotch, o privi lung.

– Nu-ți bei vinul, Julie?

Chiar dacă atitudinea lui o irita, nu voia să înceapă altă ceartă cu el. Voia ca relația lor să se mențină pe baze impersonale.

– Ți-am spus că nu vreau să beau nimic.

Morgan aproape trânti paharul pe masă, pierzându-și controlul.

– Nu face lucrurile mai grele, Julie, te comporți ca un copil!
Julie se întoarce spre el și-i spuse pe un ton calm:

– Dacă aș fi băut vinul, m-ai fi acuzat că beau prea mult.
Dacă nu-l beau, mă acuzi că nu sunt sociabilă. Să fim cinstiți;
orice aș face nimic nu te satisface. Este momentul să discutăm
situația noastră cu onestitate și să recunoaștem că nu merge.

El o privi uimit la început, apoi se încruntă.

– Îmi pare rău, dar nu sunt de acord cu spusele tale.

– Chiar și așa, spuse Julie cu multă seriozitate, acest
aranjament nu merge. Nici nu știi în ce ai intrat. Iar eu, ca să
fiu foarte sinceră, trebuie să-ți spun că bunicul nu mi-a dat altă
șansă. Dacă nu stăteam aici, nu aveam voie să vin la Londra.
Dar oricât ai vrea să-l servești pe bunicul, tot sunt o pacoste pe
capul tău și nu vreau să-mi impun prezența aici.

– Eu sunt cel care trebuie să spună așa, Julie!

– Dar nu singurul. Și eu am ceva de spus! Tensiunea iscată
între noi face imposibil să-mi dedic toată atenția muncii. Este
în interesul amândurora să mă mut la un hotel.

El scutură din cap.

– În nici un caz, Julie! Nici nu te gândi că ți-aș permite asta!

Julie abia reuși să-și ascundă exasperarea. Cum să se poarte
cu un bărbat atât de arogant?

– Nu este o problemă de permisiune, Morgan! Sunt o
femeie capabilă și obișnuită să ia singură decizii.

El nu păru afectat de afirmațiile ei.

– Nici nu vreau să aud! I-am dat cuvântul lui John și mi-l
voi respecta.

Julie oftă.

– Morgan, nu înțelegi că bunicul nu se așteaptă ca acest aranjament să funcționeze? Nu vrea ca vreunul din noi să fie nefericit.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să știu că te fac nefericită, spuse Morgan surprins de efectul acțiunilor lui. Am înțeles că nu m-am purtat cum ai fi vrut în seara aceea și că-ți datorez niște scuze. Având timpul să mă gândesc mai bine la cele întâmplate mi-am dat seama că m-am purtat necorespunzător. Dar vreau să știi că am făcut-o numai spre binele tău. Nu știu dacă realizezi ce ... provocatoare ești.

Morgan își trecu distrat mâna prin păr amintindu-i de un băiețel care tocmai realizase că nu se purtase bine. Cred că realizezi că-am făcut totul doar din prea multă responsabilitate față de John.

– Morgan, te înțeleg foarte bine și eu aș prefera să nu-l supăr cu nimic.

– Sub nici un motiv nu trebuie să-l facem să se îngrijoreze!

– Cu toate acestea sper că înțelegi că după problemele pe care le-am întâmpinat, nu mai pot rămâne aici în continuare.

– Te înțeleg, Julie. Știi că nu m-am purtat bine, dar te asigur că te nu vei mai confrunta cu astfel de manifestări.

Julie ezită.

– Am putea pune neînțelegerile noastre pe seama unor circumstanțe nefericite care n-au fost sub controlul nostru? Am putea să ne creăm un nou început?

Julie nu răspunse dar privindu-l, văzând din nou acea buclă care i se lăsa pe frunte, gura cu buzele pline și provocatoare simți că trebuie să stea cât mai departe de acest

bărbat. Nu putea fi fericită dacă avea o relație impersonală cu el, sau punea capăt prieteniei lor înainte ca sentimentele să-i fie descoperite. Scutură din cap și-l privi cu tristețe.

– Am mai luat-o de două ori de la început. Crezi că de data asta s-ar schimba ceva?

El o imploră din priviri.

– Vom face orice schimbare care ți se pare de bun augur. Nu-mi place să dau greș, Julie și după cum vezi cu tine am dat. De dragul meu și al lui John vreau să încerc altceva.

Julie nu spuse nimic, știind că următoarea mișcare trebuia să-i aparțină lui.

– Julie, înțeleg că ai motive serioase să nu dorești amestecul meu în problemele tale de serviciu și promit să n-o mai fac. Dar dacă vei avea câteva zile libere săptămâna viitoare, aș dori să le petrecem împreună. Aș vrea să-ți arăt tot ce am planificat pentru tine, să ne cunoaștem mai bine, ca doi adulți. Iar dacă nici după aceea nu simți că ești în siguranță aici, vom face schimbarea dorită de tine.

Pentru moment, Julie se lăsă sub imperiul emoțiilor. Dar imediat realizează ce dezastru ar fi fost să se lase fermecată de acest bărbat; în cele din urmă dorința de a fi cu el învinse. Cu toate că realizează imediat că ar putea regreta, luă hotărârea să rămână cu el.

Îi oferi un zâmbet conciliant.

– Sunt gata să-ți mai dau o șansă, Morgan.

Capitolul 8

Sâmbătă dimineată soarele strălucea vesel, promițând cea mai frumoasă zi din luna septembrie. Julie se trezi devreme și se duse în vârful picioarelor să deschidă larg ferestrele. Observând ce zi minunată era rămasă o vreme admirând grădina. O aștepta o zi nemaipomenită mai ales c-o petrecea alături de Morgan.

Toată săptămâna, el își respectase promisiunea n-o mai deranjase în vreun fel, n-o mai cheastionase în privința programului de lucru, cu toate că muncise până târziu. În fiecare seară când sosea acasă, observa că lumina era aprinsă în biroul lui .

Și ea își respectase promisiunea, informându-l despre programul zilnic prin intermediul doamnei Pritchett sau dimineța la micul dejun. Acceptase ca Morgan să-i asigure transportul și relația lor se desfășurase mai bine mai prietnec, așa că puteau petrece împreună un weekend destins.

Se pregăti cu grijă pentru ziua care urma. Morgan o atenționase să se îmbrace lejer cu pantofi comozi; căută să se îmbrace așa cum îi spusese el dar să fie și elegantă.

Morgan o aștepta în salon și inima ei începu să bată mai tare de cum îl văzu. Și el era îmbrăcat lejer, iar părul îi era încă ud, de la duș.

Morgan se simțea foarte bine și abia aștepta să-și petreacă ziua alături de ea. După ce luară micul dejun plecară cu o mașină albastră sport condusă de el. La scurt timp, ieșiră din oraș.

– Este minunat! exclamă ea entuziasmată, este așa cum mi-ai spus!

– Și încă n-am ajuns în acea zonă, abia ai început să vezi frumusețile Angliei.

– Încotro mergem? îl întrebă Julie .

– Spre Windsor. Am crezut că vei dori să vezi castelul.

Trecură printr-un sătuc care-i atrase atenția Juliei, pentru că se deosebea total de satele americane.

– Cred că realizezi ce mult apreciez faptul că m-ai scos astăzi din Londra, îi spuse.

– Este plăcerea mea, Julie. Și mie îmi place să ies din oraș. De fapt, de aceea am păstrat casa de țară, care i-a aparținut mamei, și-mi petrec adesea weekendul acolo; nu este foarte departe de Londra.

– M-am gândit că poate nu-ți place să conduci.

– Sunt destul de american ca să-mi placă, dar pe Simms l-am moștenit împreună cu limuzina de la mama. Nu m-aș dispensa de serviciile lui. El și doamna Pritchett sunt un fel de familie a mea.

Ajunseră la Windsor pe la ora unsprezece. Străzile erau pline de turiști veniți să viziteze castelul, aflat chiar în fața lor, cu turnurile sale înnegrite de vreme. Julie îi fu recunoscătoare lui Morgan că insistase să vadă castelul mai întâi. Petrecură o oră sub vraja castelului și grădinilor sale; admirară sala balului, capela, apoi succesiunea de încăperi. Mobilierul sculptat din alte vremuri, cu intarsii de fildeș, tapițeriile expuse pe pereți, mozaicul.

Morgan părea să se bucure de ceea ce vedea, la fel ca ea.

– A meritat călătoria asta, pentru că am observat că ți-a plăcut.

– Dar tu cred că te-ai plictisit să-mi fi ghid.

– De fapt, Julie, este prima oară că vin cu cineva aici.

– Asta mă face să mă simt și mai obligată față de tine.

– Niciodată nu mi s-a părut atât de interesant acest castel!

Luară masa într-un mic restaurant cu terasă, apoi Morgan îi respectă promisiunea și o conduse la cumpărături. Julie cumpără câteva porțelanuri și un bol de cristal pentru bunicul.

Din tot ce expus acolo la vânzare, Julie se entuziasmă doar la vederea bijuteriilor vechi, mai ales din argint filigranat.

– Nu mă pot hotărî, Morgan, sunt toate atât de frumoase! se lamentă ea.

– În acest caz, nu cumpăra nimic, fu răspunsul lui.

Dar ea nu putea pleca din acel loc fără să cumpere ceva; știa asta prea bine. Un ac de cravată lucrat din argint filigranat, un model vechi care avea și patina timpului, îi atrase

îndeosebi atenția și-și spuse că-l va cumpăra pentru Morgan, ca expresie a recunoștinței pentru această zi minunată. Se gândi cu o strângere de inimă că-i va aminti de ea, după ce va pleca acasă.

Zăbovea în fața vitrinei întrebându-se cum i-ar putea distra atenția, când tocmai el îi oferi șansa neașteptată:

– N-ar fi bine să duc toate pachetele la mașină? Apoi mă voi întoarce să te iau din acest magazin.

– Dacă nu te deranjează... ar fi ideal...

Intră imediat în magazin și cumpără acul de cravată, apoi porni spre locul în care el o aștepta. Drumul de întoarcere la Londra a fost la fel de plăcut și Julie s-a simțit fericită și mulțumită, mai ales pentru că era cu Morgan; și-ar fi dorit ca ziua să nu se sfârșească.

El părea să-i împărtășească sentimentele:

– Există un han aici undeva, pe dreapta; ce zici, ți-ar plăcea să luăm masa aici?

Julie fu imediat de acord, mai ales că astfel prelungea ziua atât de plăcută petrecută cu el. Era convinsă că nici el nu se grăbea să se întoarcă în oraș, iar Viveca Trent se pare că-l va aștepta în zadar.

Când ajunseră la han, începuse să se lase înserarea.

Era un han vechi, ridicat din cărămidă, și grinzi de lemn. Aflat în mijlocul unui pâlc de pomi, era un loc foarte intim și plăcut.

După ce se așezară la o masă, Morgan comandă vinul, iar Julie, aflată în fața șemineului, se încălzise și se simțea foarte bine.

– Mă întreb cum nu ne-am cunoscut mai de mult, Morgan, începu ea, sorbind din vin. Doar lucrai în aceeași firmă cu bunicul!

– Probabil pentru că tu mai erai la grădiniță când am început eu să lucrez cu John!

– Nu se poate! Poate că pe atunci eram la internat! Nu ai vârsta pentru a face astfel de afirmații!

– Când sunt cu tine, Julie, mi se pare că sunt foarte bătrân, spuse el, zâmbindu-i.

Ea îl privi uimită.

– De ce? Nu cred că ne despart prea mulți ani!

Morgan se rezemă de spătarul scaunului și o privi lung.

– În seara în care am fost la club, nu gândeai la fel. M-ai acuzat că sunt un ipocrit cu vederi limitate, care pretinde de la alții ceea ce el nu face, sau cam așa ceva.

Julie roși, amintindu-și scena intempestivă dintre ei.

– Atunci ai acționat ca o persoană care merita astfel de calificative.

– Trebuie să recunosc că nu m-am purtat bine. Dar rochia ta mi-a inspirat o astfel de atitudine, Julie.

– Dacă aveai ceva împotriva rochiei, de ce n-ai spus înainte de a pleca de acasă? se apăra Julie. Cu toate astea, nu era prea diferită de ce purta Viveca, sau celelalte femei.

El păru confuz pe moment.

– Cu toate astea, rochia ta părea diferită. Nu știai unde se termina rochia și începea trupul mult prea expus.

Julie deschise ochii mari.

– Chiar așa, Morgan?

– Crede-mă, ofereai un spectacol destul de incitant...

Din fericire, chelnerul le aduse mâncarea chiar în clipa aceea; era un meniu simplu, stil rustic, dar putea fi o provocare pentru bucătăria franceză rafinată. După ce mâncă tot cu poftă, Julie se rezemă de spătarul scaunului.

– Cred că nu mai trebuie să te întreb dacă ți-a plăcut, observă Morgan.

– Dacă vrei să spui că aproape am mâncat și modelul floral de pe farfurie nu sunt ofensată, zise Julie satisfăcută. Mi-a plăcut foarte mult.

– Julie, îmi place entuziasmul cu care faci totul...

– Cu siguranță m-am bucurat de fiecare clipă a acestei zile, răspunse ea.

– A fost foarte plăcută. Aș fi vrut să te duc la casa de la țară, dar nu aveam timpul necesar. Dar dacă vrei, te pot duce mâine.

Ochii ei străluciră de bucurie.

– Abia aștept!

– Atunci, rămâne stabilit. Va fi o zi de neuitat. Vom lua micul dejun acasă și sper să ajungem acolo pe la amiază. Dar dacă vrem să plecăm și mâine, cred că trebuie să pornim spre oraș, avem ceva drum de făcut.

Julie îl însoți cu părere de rău la mașină. Se lăsase seara, era acum rece, ba chiar și ceață. Julie se simți tot mai apropiată de el și fără să realizeze chiar veni foarte aproape, iar el simțind-o o luă după umeri.

– Îmi place ceața, Morgan, mărturisi când ajunseră la mașină. Este ca și cum ne-am afla într-un loc secret, numai al nostru.

– Îți place acest loc ? o întrebă el.

– Foarte mult, șopti ea.

– Chiar după tot ce s-a întâmplat între noi? După felul în care te-am tratat?

Ea încuviință, zâmbindu-i.

– Poate tocmai pentru că ești foarte tânără și neviciată, Julie, spuse el mângâindu-i obrazul. Aș vrea să nu te schimbi niciodată!

– Toți ne schimbăm, Morgan, nimeni nu rămâne tânăr.

– Iar tu mă atenționezi mereu asupra acestui lucru, replică el oarecum cu regret. Îmi amintești că sunt mult mai mare ca tine.

– Fiecare este așa cum este. Vârsta nu are nici o legătură.

El zâmbi cam fără chef.

– Aș vrea să cred că este așa.

– Dacă ai fi fost altcumva, n-ai mai fi fost Morgan.

– Mulțumesc că vezi lucrurile în această perspectivă.

– Așa simt.

El o prinse în brațe, o sărută încet pe obraz, pe frunte, apoi în colțul gurii. Încet, gura lui o găsi. Julie îl prinse după mijloc cu brațele, primind sărutul lui. Cu un oftat, Morgan o trase spre el. Timpul parcă se opri în loc cât dură sărutul lor și toate barierele dispăruseră parcă înlăturate de unda de dorință care-i uni în perfectă armonie. Când o eliberă în sfârșit, Julie

se rezemă de pieptul lui și rămaseră astfel îmbrățișați, cu inimile bătând la unison, uimiți de profunzimea sentimentelor.

Apoi, el îi prinse cu gingășie chipul în palmele lui mari și o mai sărută o dată.

Julie îl privi întrebător încercând să-i citească pe chip ce ar fi dorit. Încet, Morgan îi deschise portiera mașinii și o ajută să urce. Apoi luă loc lângă ea și porni motorul.

Julie nu zise nimic, de parcă n-ar fi vrut să strice magia momentului. Simțise acel moment de intimitate, de rară comuniune petrecut între ei, atât de unic, de fragil încât nu voia să-l strice, să-l piardă. Nu rosti nici unul vreo vorbă o bună perioadă, dar simțeau amândoi că era o tăcere plină de pace, că tensiunile se risipiseră. Julie chiar ațipi câteva clipe.

Observă cu surprindere pe ecranul pendulei din hol că era aproape miezul nopții. I se păruse că trecuseră doar câteva minute de când plecaseră de la han.

– Ce repede trece timpul când te simți bine! Ai fost foarte bun să petreci ziua asta cu mine și vreau să știi că am apreciat gestul tău.

– Ți-am promis că voi face totul să te simți cât mai bine aici, îi aminti el. Apoi Morgan scoase ceva din buzunar: am observat că ți-a plăcut, și ți-l ofer.

Julie deschise cutiuța de bijuterii și văzu un pandativ filigranat de argint pe care-l admirase în vitrina unui bijutier din Windsor.

Îl privi cu ochii strălucind:

– E minunat, Morgan!

Morgan îi puse pandantivul la gât și o privi lung:

– Aș vrea să-ți amintească întotdeauna de Windsor.

– Nu voi uita niciodată ziua asta, Morgan, spuse ea abia șoptit, privindu-l lung.

Morgan întinse încet mâinile spre ea, o trase mai aproape apoi mâinile lui începură să-i urmărească lent contururile trupului. O prinse brusc în brațe și o strivi de pieptul lui, continuând s-o sărute.

Julie realiza că nu mai are nici un fel de control asupra situației. Îi plăcea să-i simtă mâinile explorând-o, săruturile pasionate și-l prinse de mijloc cu amândouă mâinile. Trupul ei răspunse mângâierilor lui cu o pasiune de care nu se credea capabilă. Toate inhibițiile dispărură. Cedă în fața lui dăruindu-se fără reținere, conștientă că toată viața îl așteptase pe acest bărbat și acest moment.

Deodată, Morgan se depărtă de ea, privind-o lung în ochi, cu emoții nedefinite. Ea continuă să-și țină mâinile pe mijlocul lui, dar el i le îndepărtă încet cu părere de rău și rămase nemișcat, până când inima lui începu să-și recapete ritmul obișnuit. Îi oferi scuze cu un zâmbet vinovat:

– Te rog să mă ierți, Julie. Consideră că este un moment în care mi-am pierdut controlul. Nu este prea greu să cedezi în fața unei femei atât de frumoase. Dar ți-am promis că nu se va repeta și-mi voi ține promisiunea.

Julie îl privi nedumerită, pierdută în furtuna de emoții, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

Morgan o sărută ușor pe obraz.

– Iar acum, fugi la culcare, vreau să dormi bine în noaptea asta, pentru ca mâine să mă pot oglindi într-un chip frumos.

Julie ar fi vrut să readucă momentul acela divin, de intimitate, dar Morgan redevenise bărbatul controlat, stăpân pe sine. O conduse spre scară, iar ea nu avu de ales și urcă, deși ar fi vrut din toată inima să rămână.

Mai târziu când își aminti intensitatea sărutărilor lui întinse mâna spre pandantivul de argint pe care-l avea la gât și-l lipi cu drag de obraz. Apoi ajunse la concluzia că poate reacția lui fusese un impuls masculin de moment.

Refuză să se gândească la felul intempestiv în care-i răspunsese. Senzațiile provocate de Morgan erau noi, confuze; cu toate acestea, știu că simțise cu el ceva ce nu simțise niciodată.

Capitolul 9

Cu toate că Morgan insistase ca ea să doarmă mai mult duminică, Julie se trezi devreme și privind pe fereastră, văzu că soarele se ivise, că urma o zi la fel de frumoasă, ca precedenta. Florile din grădină erau acoperite de rouă. O aștepta o zi superbă, fericită, alături de Morgan.

Dar de fapt orice zi petrecută alături de el era una specială. Chiar dacă uneori era arogant și greu de suportat, nu putea nega că se simte foarte bine în prezența lui. Morgan exercita un magnetism fizic care o atrăgea care îi înfrângea voința.

Se îmbracă foarte atent, cu multă grijă, alegând un pulovăr gri și o fustă bleumarin la care puse pandantivul dăruit de Morgan. Se privi în oglindă pentru o verificare finală și se declară mulțumită cu ce văzuse. Cu toate acestea se întrebă ce determinase acea transformare într-o tânără cu ochii strălucitori, tandri care parcă se aflau în așteptarea unei mari fericiri... se întoarse repede spre scara care o ducea spre bărbatul care, fără să știe, o făcuse atât de fericită.

Luă poșeta în grabă, amintindu-și de acul de cravată pe care-l cumpăraseră cu o zi în urmă. Va găsi momentul potrivit ca să i-l ofere. Cu o seară în urmă, din cauza despărțirii precipitate, nu mai apucase să i-l dea.

Retrăi rapid cele petrecute, înainte ca el să-i ureze noapte bună. Retrăi clipele petrecute în brațele lui, pasiunea sărutărilor lui, dorindu-și ca acestea să se repete cât mai repede. Cu toate că el promisese ca aceste momente de intimitate să nu se mai repete, instinctele ei de femeie o avertizaseră că fusese o promisiune făcută în van. Coborî scara dornică să-l întâlnească mai repede.

Pe când cobora, auzi vocea lui Morgan din salon. Îl văzu; era încruntat, iar vocea lui era cam tăioasă.

– Te rog, coboară, Julie, se pare că ai un musafir.

Julie privi uimită apoi îl recunoscu pe cel cu care vorbise Morgan.

– Surpriză! strigă Terry Robinson, venind cu brațele deschise spre ea. O prinse în brațe, o ridică de la podea și o învârti de câteva ori, apoi o sărută pe amândoi obrazii.

– Arăți extraordinar, Julie! Dumnezeule, abia așteptam să te văd!

Uluită, Julie exclamă:

– Terry! Cum ai ajuns aici?

– Am venit cu o cursă de dimineață. Abia așteptam să te revăd!

– Dar de ce ai venit aici?

– Ca să te văd!

– Nu înțeleg, spuse ea, nu puteai face atâta drum doar pentru asta!

– De fapt, am o dublă misiune. Cineva a avut nevoie de un curier care să aducă contractele unuia dintre clienții noștri americani, iar bunicul tău a avut amabilitatea de a mă trimite pe mine, așa că am prins două păsări dintr-o singură mișcare, încheie el triumfător.

Una dintre ele era cu siguranță ucisă, își spuse Julie, privindu-l pe Morgan. Dar când privirile li se întâlniră el luă un aer rece și distant, impersonal.

– Sunt sigur că vrei să discuți cu amicul tău, așa că vă las salonul la dispoziție, zise el, ridicându-se să plece.

– Dar, Morgan, cu planurile noastre cum rămâne?

– Nu mai au importanță.

Pe figura ei se citi dezamăgirea, pentru că Terry se simți dator să precizeze:

– Cred c-ar fi fost bine să dau telefon înainte, dar am vrut să-i fac o surpriză Juliei.

– Și mi-ai făcut o surpriză! exclamă ea, dezamăgită.

– Îmi pare rău că ți-am stricat planurile, Julie, dar abia așteptam să văd ce figură vei face când o să apar așa, din senin. Dar poate că n-a fost o idee prea bună...

– Nu-i nimic, Terry, zise ea, îmi trebuie un minut să-mi revin. Cât vei sta aici? îl întrebă ea cu oarecare teamă.

– Astăzi și mâine, să duc acele contracte.

– Și să mă verifici pe mine din partea bunicului, nu?

– Și asta, admise Terry. Cu toate că a mai discutat cu domnul Stuart, voia să afle, probabil, și alte vești, dintr-o altă sursă.

– I-am telegrafiat când am ajuns și i-am trimis o scrisoare recomandată; nu s-au întâmplat prea multe de când am sosit aici.

– Terry, te rog să te consideri binevenit, conchise Morgan. Consideră-te invitatul nostru la masă.

– Mulțumesc, domnule, răspuse Terry încântat.

Julie îl privi disperată și dezamăgită pe Morgan, dar el nu reacționează.

– Te las cu amicul tău; mă voi ocupa de rezervarea mesei.

Cu aceste vorbe, Morgan se retrase, în pofida protestelor ei. Julie se văzu nevoită să mimeze bucuria de a-l fi revăzut pe Terry. Discută cu el, băură cafeaua care ei i se păru amară ca veninul și timpul i se păru că trece cu viteza melcului până când Morgan veni să-i anunțe că puteau pleca spre club.

La masă, conversația se concentrează în jurul lui John Brewster și a afacerilor acestuia. După câteva întrebări politicoase, Morgan se concentrează asupra mâncării.

Morgan așteaptă să termine și ei de mâncat, apoi le spuse:

– Sunt sigur că veți dori să vizitați câte ceva în această după-amiază, așa că vă voi lăsa singuri.

Terry se entuziasmă:

– Am sperat că Julie mă va duce să fac un tur al orașului; mi-aș dori să văd Turnul Londrei.

– Da, merită văzut, iar Julie cred că abia așteaptă și ea, așa că vă voi duce acolo, le spuse el.

– Sunteți foarte amabil, domnule, zâmbi Terry. Ne veți însoți?

– Nu, am alte probleme de rezolvat, mormăi Morgan.

– Te rog, Morgan, vino cu noi, îl rugă Julie.

– Probabil domnul Stuart s-a săturat de Turnul Londrei, obiectă Terry. Sir, nu vrem să vă deranjăm, deși am făcut-o destul. Ați fost foarte amabil.

– A fost plăcerea mea. De fapt, voiam să lansez o invitație la cină; desigur, dacă nu aveți alte planuri.

– Nu, nu ne-am făcut nici un plan, replică Julie imediat.

– În acest caz, vă invit să cinăm împreună, apoi îi voi arăta lui Terry Londra.

Se ridicară iar Julie în acest timp profită de ocazie să-l întrebe pe mOrgan;

– Tu ce vei face?

El îi aruncă o privire tristă.

– Probabil mă voi duce acasă să-mi odihnesc oasele bătrâne, pentru ca să pot ține pasul cu doi tineri la cină.

Cu toate că se despărțise de Morgan Julie trăi cu entuziasm vizita la Turnul Londrei, pe care-l găsi fascinant. Uluită de secolele de istorie, dădu uitării propriile-i probleme și gânduri. La fiecare pas se putea vedea un alt semn al trecutului turbulent. Turnul impozant, nemarcat parcă de trecerea timpului, străjuia apele Tamisei; ridicat ca fortăreață normandă de William Cuceritorul, îi însoțise pe regii și reginele Angliei prin momente de bine și de rău, păzindu-le secretele cu strășnicie.

Vizitară locul unde fusese întemnițată regina Elisabeta; apoi eșafodul pe care-și găsiseră sfârșitul Anne Bolyen, Jane Grey și Catherine Howard. Fiecare pas făcut era încărcat de istorie, de legende.

Timpul trecu foarte repede. Atenția Juliei fu atrasă de fabuloasa coroană a reginei expusă în Încăperea Tezaurului. Terry poposi cu interes asupra armurilor și armelor expuse în turn.

Când terminară vizita erau cam istoviți dar găsiră imediat un taxi care s-o ducă acasă la Morgan, iar pe Terry la hotel, să se schimbe pentru cină.

Julie abia aștepta să ajungă la Morgan să-i explice, să-l întrebe....

Îl văzu în salon; stătea cu spatele spre intrare și fugi fericită spre el, strigându-l. Dar se opri la timp, dezamăgită; lângă el se afla Viveca.

Aceasta îi aruncă unul din zâmbetele ei false.

– A, iat-o pe Julia, s-a întors de la plimbarea cu tânărul acela. Vino aici să vorbim, o invită ea, Morgan mi-a spus despre prietenul tău din Statele Unite.

Morgan se întoarse spre ea s-o salute.

– Terry nu este cu mine. S-a dus la hotel să se schimbe, le explică ea.

– Bună idee, răspuse Morgan. Am rezervat o masă pentru cină chiar la hotelul lui, iar Viveca ne va însoți.

Viveca o privi peste marginea paharului din care sorbea, cu un zâmbet satisfăcut.

– Ce frumos că prietenul tău a venit să te vadă la Londra! Ești sigură că mai vrei să mergem și noi doi, noi care facem parte din altă generație....

– Eu și Terry ne putem descurca și singuri, dar invitația lui Morgan ne-a făcut plăcere și am acceptat-o, o lămurii Julie.

– Atunci du-te să te schimbi, mormăi Morgan.

Julie încuviință și se retrase în cameră, simțindu-și picioarele grele. Nu mai simțea nici o bucurie, chiar dacă urma să petreacă seara cu el.

Și parcă pentru a complica și mai mult lucrurile, Viveca arăta superb în seara aceasta; era îmbrăcată într-o rochie șic neagră, din crepdeșin, care-i punea în vedere silueta. Era rujată cu o culoare foarte vie, iar părul îi era ridicat în vârful capului într-un stril elaborat, care-i accentua trăsăturile aristocratice. Julie se simți complet nepotrivită deși îmbrăcase o rochie de jerse roz-lila, una dintre cele mai frumoase oferite de Nora. Avea guler pe gât, mâneci lungi și o centură stilizată, sofisticată. Cu toate acestea, pe lângă Viveca se simțea pusă în umbră.

După un moment de gândire puse pandantivul de argint dăruit de Morgan, care se potrivea cu rochia. Privindu-l lung își aminti de atitudinea lui rece, distantă.

Când coborî din nou în salon, pentru a fi alături de Viveca și Morgan, i se păru că observă că privirea lui poposește o clipă asupra pandantivului, dar dacă el l-a observat n-a comentat în vreun fel. Rămase la fel de distant și rece.

Lipsită de entuziasm, Julie porni cu cei doi să-l ia pe Terry de la hotel; era așezată alături de Viveca pe bancheta din spate, iar Morgan alături de aceasta.

Terry îi aștepta în holul hotelului.

Seara a fost solicitantă, așa cum se temuse. Morgan nu prea vorbea, iar pe ea o ignora complet, lăsând-o pe Viveca să vorbească. Aceasta profita din plin de situație.

– Julia, de ce nu ne-ai spus că ai acasă un prieten adorabil? Vorbește-ne despre tine, Terry, Julia a ținut relația voastră secretă.

– Terry este prieten de familie, Viveca, o întrerupse Julie, lucrează la firma bunicului meu.

Viveca îl privi apreciativ pe Terry.

– Spune-mi, i se adresă ea Juliei, cum v-ați petrecut după-amiaza? Morgan spunea că v-a lăsat undeva, la un muzeu, parcă.

– Am vizitat Turnul Londrei, o informă Terry.

– Este firesc să vreți să vedeți totul. Dar când ne veți părăsi, Julia? întrebă Viveca, cu plăcere.

– Terry pleacă poimâine, iar eu mai am de stat două săptămâni.

– Cred că abia aștepți să pleci și tu!

– Îmi place mult munca de aici, dar este dificil să te obișnuiești cu alte obiceiuri, alți oameni, replică Julie privindu-l acuzator pe Morgan.

Acesta ridică ochii din farfurie:

– Nu poți da vina pe obiceiuri, Julie. Unii oameni reușesc să creeze confuzii, oriunde s-ar afla.

– Așa este, replică Julie la fel de tăios.

Viveca îi privi pe amândoi cu vădit interes, sesizând schimbul dur de replici. Spuse zâmbind satisfăcută:

– Sunt sigură că fiecare se simte mai bine acasă.

Așeză posesiv o mână pe brațul lui Morgan și schimbă subiectul, nu fără a mai face din când în când câte o observație răutăcioasă.

Când Morgan sugeră că ar fi fost mai indicat să plece, nimeni nu obiectă; chiar și Terry admise că era obosit.

La despărțire, Terry o sărută pe amândoi obraji pe Julie, asta în caz că nu se mai vedeau înainte de plecare.

Morgan mormăi ceva despre prostul gust și manifestarea afecțiunii în public și porni înainte spre mașina unde-i aștepta Simms. Pe drum, nu-i adresă nici un cuvânt Juliei.

Ea se consola la gândul că o vor lăsa pe Viveca pe drum, dar spre dezamăgirea ei Simms merse direct spre casa lui Morgan, iar odată ajunși, Morgan o rugă să coboare, după ce-i ură noapte bună și se întoarse la mașină, unde era Viveca.

Julie rămase dezamăgită în salon, să-l aștepte. Voia să-l înfrunte, să-l întrebe dacă-l ofensase în vreun fel, pentru că nu-i înțelegea comportamentul.

Obosită peste măsură, se cuibări pe sofa să-l aștepte și fără să vrea, oboseala o birui și adormi.

Se trezi după câțva timp, se ridică dezorientată, neștiind unde se afla. Apoi își aminti motivul pentru care se afla acolo. Se uită la pendula din încăpere și observă că era trecut de miezul nopții, iar Morgan nu se întorsese.

Tristă, renunță la așteptare și urcă în camera ei. Se culcă, dar somnul refuza să vină. Continuă să asculte încordată vreun semn că Morgan s-ar fi întors. Încercă să nu și-l imagineze în intimitate cu Viveca.

Trăise un weekend contradictoriu; nu fără uimire, realizează că se îndrăgostise de Morgan Stuart.

Capitolul 10

Cu ochii grei și obosită după o noapte fără odihnă, Julie se pregăti pentru ziua de lucru mai devreme ca de obicei. Se duse la bucătărie, folosind scara din spatele casei, pentru a bea repede o cafea pregătită de doamna Pritchett, apoi să plece din casă, înainte ca Morgan să se trezească. Nu suporta să stea cu el la masă, știind că fusese toată noaptea cu Viveca.

Întreaga noapte, încercase să-și controleze gândurile, să alunge imaginile care i se formau în minte. Nu fără amărăciune își aminti cum simțise brațele lui Morgan în jurul ei, cum îi simțise trupul lipit de al ei. Ce imprudență să creadă că un bărbat ca el putea fi interesat de o fetișcană lipsită de experiență, ca ea! Un bărbat atrăgător ca Morgan era firesc să fie curtat de o mulțime de femei frumoase, din care să aleagă. Nu era de mirare că respinsese reacțiile ei pline de stângăcie și confuze. Săruturile ei neexperimentate trecuseră, desigur,

neobservate. Oftă cu amărăciune și porni spre bucătărie, sperând ca Morgan să nu se fi trezit. Cu cât părisea mai repede casa, cu atât mai bine.

Morgan nu apărură deloc. Doamna Pritchett o informă că domnul Stuart nu era acasă, iar Simms o aștepta s-o ducă la atelierul Norei Fain.

La insistențele doamnei Pritchett se așeză la masă, privind nefericită în jur și total dezinteresată. Numai bunul simț o făcu să guste ceva. După ce înghiți câteva îmbucături nu știu cum să plece mai repede; cu toate astea nu putu să scape și de gândurile care-i fugeau obsesiv spre Morgan.

Ca întotdeauna, munca se dovedi un panaceu împotriva disperării și curând după ce ajunse la muncă era complet absorbită de prezentarea de modă care urma să aibă loc. Ziua trecu atât de repede încât se miră chiar când Terry o sună, după-amiază.

Ascultă oarecum vinovată că nu înregistrase trecerea timpului, vocea lui Terry care o anunța că venea s-o ia la masă.

Se gândi fără să vrea că trebuia să fie mulțumită că Terry era interesat de ea și să nu se mai gândească la un bărbat în fața căruia nu conta. Dar reproșurile pe care și le făcu nu-i schimbă sentimentele.

Bietul și dragul Terry, se gândi cu tristețe la el. Din nefericire, nu se putea gândi la el decât ca la un frate pe care nu-l avusese niciodată.

Cu toate acestea se arătă de acord să ia masa cu el, la restaurantul ales de el.

Îi telefonă doamnei Pritchett să-i spună că nu venea la masă, rugând-o să-l informeze și pe Simms de planurile ei. Apoi își alungă din nou din minte orice gând legat de Morgan; când plecă la întâlnirea cu Terry era decisă să facă întâlnirea lor cât mai plăcută. Nu avea rost să-și strice această deplasare la Londra, prima pe care o făcea ; avea dreptul să se bucure de ea.

Aflată cu Terry la o masă într-un restaurant de lux, află că turismul era ultima lui preocupare. O sorbea din ochi, în timp ce dădea pe gât pahar după pahar, din acel vin minunat care li se servise; ea se simțise într-un fel obligată să țină pasul.

– Îmi pare bine c-ai reușit să te faci liber în seara asta, Terry, îi spuse ea. N-am prea avut ocazia aseară să discutăm relaxat să-mi spui ce se mai întâmplă acasă.

– Nu mă puteam scoate din oraș fără să te fi văzut din nou, nici nu știi cât mi-ai lipsit! spuse Terry.

– Am lipsit deja destul de mult pentru ca să mai observi, protestă ea, încercând să abată discuția de la calea pe care voia s-o aducă el. Ai devenit conștient de absența mea numai pentru că nu eram acolo să putem discuta problemele tale.

– Știi prea bine că nu pentru asta te-am căutat, Julie, spuse el cu demnitate. Ai mai știut și că am așteptat să-mi consolidez situația în firmă pentru a-mi putea face cunoscute sentimentele. Și întrucât mi-ai spus că te interesează să ai o carieră, ți-am dat ocazia să-ți împlinești visurile. Acum consider că putem discuta cu cărțile pe față, eu să-ți fac o ofertă, iar tu să-mi spui ce șanse am.

Julie oftă, evitându-i privirea.

– Abia mi-am început cariera, Terry, nu mă pot gândi deocamdată la altceva.

El o privi lung.

– Cred că vrei să eviți discuția propusă de mine, Julie.

– Încerc doar să fiu foarte cinstită cu tine. Știi cât îți prețuiesc prietenia, dar nu sunt pregătită pentru mai mult.

Citi în ochii lui că răspunsul ei îl afectase.

– Mai bine zis, nu ești gata pentru nimic legat de mine.

Julie îi evită privirea, neputând să-l contrazică.

– Nu vreau să mă implic acum cu nimeni, preciză ea.

– Aș dori să te pot crede, dar te cunosc prea bine. N-ai putea să minți pe nimeni, pentru că te trădează ochii. Și chiar acum îmi transmit un mesaj care nu-mi place de loc. Terry o urmări în tăcere câteva clipe. Ceva s-a întâmplat cu tine de când ai plecat de la New York; nu mai ești fata pe care am condus-o la aeroport.

– Nu s-a întâmplat nimic, Terry. Poate faptul că mă aflu aici mi-a dat o altă perspectivă, sau poate mă simt capabilă să mă descurc singură. Dar nu pentru asta am venit aici? Dacă ți se par schimbată este pentru că am reușit ce mi-am propus.

El scutură din cap.

– Nu, este mai mult decât asta, și sper că nu mă înșel.

– Cred că-ți imaginezi lucruri care nu există. N-am putea renunța la această discuție acum, pentru a o relua atunci când voi fi pregătită să am o relație cu cineva? În prezent nu mă interesează decât munca, spuse ea, alegându-și vorbele cu delicatețe.

Terry o privi cu sobrietate pentru un moment, apoi schimbă subiectul, așa cum îi ceruse ea. Petrecură restul serii discutând despre munca ei la Londra, despre ce se mai întâmplase la New York, despre cunoștințelor comune.

Cu toate că Terry se purta la fel de apropiat, Julie nu se putea lăsa păcălită de observațiile lui. Terry avea niște ochi foarte expresivi, care nu puteau ascunde faptul că era dezamăgit. Nu se lăsase păcălit de protestele ei, le amânase doar.

Și cu toate că reușiseră să petreacă o seară plăcută, relația lor se schimbase. Știau amândoi că nu va mai putea exista o relație deschisă de prietenie între ei, ca până acum.

Își luară rămas-bun nu fără oarecare tristețe, în fața casei lui Morgan.

Terry o sărută scurt, iar ea avu o strângere de inimă când citi aceleași întrebări în privirile lui, întrebări la care ea nu putea răspunde. În cele din urmă, Terry o îmbrățișă, dorindu-i succes în muncă și promițându-i că-i va transmite toată dragostea ei bunicului.

Cu toate acestea, Julie intră în casă cu inima grea, conștientă că o parte a vieții ei de față trecuse și acum începea să se confrunte cu emoțiile unei femei.

Adâncită în gânduri, trecu prin hol, vag conștientă că salonul era întunecat. Cu mâna pe balustrada scării, abia realizează că Morgan o urmărea la lumina lămpii.

– Aș vrea să-ți vorbesc, Julie, zise el.

Ea ezită. Era epuizată fizic și emoțional și nu avea putere să-l înfrunte. Dar văzând că ea ezită, Morgan veni spre ea.

– Trebuie să-ți vorbesc, Julie, spuse el cu aroganță.

Ea nu putu să reziste și se lăsă condusă spre salon, unde rămase ezitând în ușă. El o privi lung câteva clipe.

– Ai putea să-mi spui, Julie, unde ți-ai petrecut seara? o întreabă în cele din urmă. Mesajul pe care i l-ai transmis doamnei Pritchett a fost laconic.

Julie îl privi surprinsă.

– Îmi pare rău, Morgan, am crezut că este de ajuns să știi că iau cina cu Terry.

El o privi îngândurat.

– Am avut senzația că a venit aici doar ca să te vadă. Iar faptul că John l-a ajutat aranjându-i călătoria, mă face să cred că ține la Terry.

– Terry este fiul unui vechi prieten al bunicului și vine în casa noastră din copilărie. Bunicul l-a orientat în timpul facultății, l-a ajutat să debuteze în carieră, așa cum ar fi făcut cu un nepot.

– Cu toate astea nu mi s-a părut deloc că Terry are față de tine sentimente frățești, observă Morgan, privind-o atent.

– Eu așa îl consider, Terry este un foarte bun prieten, zise Julie. Și m-a rugat să-ți transmit mulțumiri pentru ospitalitatea pe care ai manifestat-o, Morgan. Voia să-ți mulțumească personal, dar n-a mai avut timp. Și eu aș vrea să-ți mulțumesc, cu toate că am fost dezamăgită că a trebuit să renunțăm la călătoria planificată la casa ta de la țară.

El ridică din umeri, de parcă nu l-ar fi interesat ce aude.

– Nu-ți face probleme, n-a contat!

Pentru mine a contat poate prea mult! ar fi vrut să-i spună ea, dar se opri la timp. Dezarmată de indiferența lui, nu vru

să-l lase să vadă cât era de dezamăgită și de afectată. Se bucurase de fiecare minut al acelei zile superbe pe care o petrecuse în compania lui și de aceea se simți foarte afectată să constate că pentru el nu însemnase nimic. Era evident acum că își îndeplinea doar rolul de gazdă și se lăsase pradă impulsului de moment de a o săruta, lucru pe care acum îl regreta.

Sărutările lui fuseseră exact cum le numise el, o slăbiciune masculină, dar nu exista nici un sentiment.

De fapt, un bărbat ca Morgan nu putea rămâne imun la farmecele atât de evidente ale unei femei care-i răspunsese la sărut, așa cum făcuse ea.

Dar și ea la rândul ei fusese luată prin surprindere de propriile-i emoții și reacționase așa cum nu trebuia.

Nu-l putea acuza că încercase să profite de ea. Morgan își lămurise foarte clar poziția, atât prin vorbe cât și prin fapte; era atras de Viveca. Nu făcuse nici un efort să-și ascundă plictiseala în timpul cinei cu Terry, făcând totul pentru a-i pune capăt cât mai repede, ca să poată fi cu Viveca.

Numai o femeie fără minte ar mai fi crezut că poate avea speranță. Dar Julie nu voia să fie astfel. Refuza să-și permită să devină o umbră patetică, să se mai alimenteze cu speranțe. Nu mai putea să-l dispute pe Morgan cu Viveca.

Revenindu-și, încercă să-i răspundă cât mai firesc.

– Voiam doar să știi că am apreciat faptul că m-ai dus în acea mică excursie la țară. Mă bucur că anularea planurilor nu te-a afectat.

El o privi rece.

– N-am spus că nu m-a afectat, Julie. De fapt, mă supără că nu ai continuitate în planurile pe care le faci. Este greu să fii cu cineva care face mereu schimbări de planuri fără a te preveni. Nu mi-a plăcut că ai sunat în seara asta în ultimul moment pentru a anunța că nu vii la cină. Ar fi fost politicos să anunți unde ești, cu cine și la ce oră estimezi că te vei întoarce.

Julie își mușcă buzele. Ce tupeu avea acest bărbat să-i ceară să-i dea socoteală pentru fiecare moment din viața ei! Voia să controleze fiecare clipă din viața ei cu ajutorul unui frâu aurit, dându-i iluzia că este liberă. Era un bărbat arogant care o irita peste măsură, un bărbat complicat.

Julie trase aer adânc în piept, încercând să se resemneze.

– Îmi pare rău, Morgan, dar va trebui să înțelegi că nu sunt obișnuită să dau socoteală pentru fiecare pas pe care-l fac. Nu vreau să creez probleme doamnei Pritchett sau lui Simms, dar am multe de făcut aici, la Londra; slujba mea este destul de solicitantă.

– Faptul că ai cinat cu Terry nu face parte din slujbă, spuse el acuzator, fără a da un pas înapoi.

– Era o obligație față de o persoană pe care o consider un prieten foarte drag.

– În acest caz, și tu ar trebui să înțelegi că am și eu obligații față de John. Vreau să știi în permanență ce faci, nu numai pentru liniștea mea, ci din interes pentru siguranța ta personală.

– Pentru Dumnezeu, Morgan! exclamă Julie epuizată. Terry Robinson este la fel de periculos ca un ursuleț de pluș!

– Poate că așa este, replică Morgan, la fel de încăpățânat. Dar nu același lucru se poate spune despre alți prieteni ai tăi care te-au căutat chiar și aici.

Julie începu să-și piardă răbdarea.

– Probabil te referi la Ghideon, pentru că este singurul care a pus piciorul în această mănăstire, unde ai vrea să mă vezi încuiată.

Morgan se întunecă la față.

– Îmi pare rău că așa consideri ospitalitatea mea, dar asta nu schimbă lucrurile. Atâta vreme cât stai în această casă, vei face așa cum spun.

Julie explodează.

– Nici vorbă! M-ai auzit Morgan? Nu mă poți supune. Voi merge unde vreau cu cine vreau, fără a trebui să-ți dau socoteală pentru fiecare cuvânt pe care-l rostesc. Standardele tale poate că sunt acceptate de cei care te înconjoară, dar eu nu le pot lua în seamă. Am mare nevoie să-mi pot alege singură prietenii, să pot ieși în compania lor , fără a-ți cere permisiunea. Voi face exact așa cum doresc și nu voi mai ține cont de temperamentul tău imposibil.

Julie se întoarce furioasă să plece, prea furioasă pentru a mai spune ceva.

Morgan întinse mâna și o prinse de braț, trăgând-o spre el. Pentru o clipă o privi și el la fel de furios, apoi o trase la pieptul său îmbrățișând-o cu patimă. O sărută pasional.

Luată prin surprindere, Julie încercă la început să se opună, dar rezistența ei avu efectul de a-i spori pasiunea. O

strânse și mai tare la piept, cu o mână după umeri pentru a o împiedica să se miște și o lipi de trupul lui, cealaltă i se înfipse în păr , în timp ce îi strivea buzele.

Supusă de forța lui masculină Julie se luptă o vreme, dar fără eficiență. Voința începu totuși să-i slăbească. Puterea brațelor lui, felul în care îi simțea trupul lipit de al ei, buzele lui seducătoare și tentante făcură să renască dorința de el până când își pierdu limitele păstrate atâta timp.

Trădată de propriile-i sentimente, voința părăsind-o, se trezi răspunzându-i cu tandrețe, sărutându-l, îmbrățișându-l cu ardoare, mângâindu-i trupul.

Ca răspuns, reacțiile lui deveniră tot mai accentuate, sărutările mai posesive.

Morgan o făcea să-i răspundă pasiunii. Julie simți că-și pierde controlul, lăsându-se pradă pasiunii.

Apoi însă, trecu printr-un moment scurt de conștientizare a ceea ce se întâmpla, poate instinctele de apărare se puseră în funcțiune. O îndoială cumplită o cuprinse și se ridică în mintea ei o mulțime de întrebări care o făcură să „răcească” răspunsurile la sărutările lui Morgan. Tot așa o ținuse și pe Viveca în brațe? Tot așa o sărutase? Tot așa se purtase cu o noapte în urmă? Ea era doar o altă femeie din viața lui, care se lăsa dominată de el?

La acest gând, dorința pentru el începu să fie filtrată de rațiune. Se încordă, deveni brusc foarte rigidă, trupul ei deveni ca o bucată de lemn. Nu putea, nu trebuia, să-și permită să se lase subjucată de această pasiune pentru el. Nu trebuia să-l lase să-și folosească farmecul personal pentru a o supune.

Observând că se schimbase ceva, Morgan o eliberă imediat și făcu un pas înapoi pentru a o privi în ochi. Acum nu se mai atingeau, se măsurau din priviri, cu respirația întretăiată. Julie observa că el se lupta cu dorința, așa cum luptase și ea. Citiră fiecare în ochii celuilalt că deși acum nu se mai atingeau între ei dănuia o stare de neliniște, de neînțelegere, pe care nici pasiunea, nici cuvintele, n-o puteau înlătura.

Morgan lăasă mâinile să-i cadă pe lângă trup se îndreptă spre fereastră, cu spatele spre ea.

– Regret, Julie. Îmi pare rău că din nou am lăsat să-mi scape lucrurile de sub control. Ar fi mai bine să te duci în camera ta pentru că nu mă simt în stare să port o discuție normală, acum.

Fără a mai spune nimic, ieși din încăpere. Închise ușa în liniște și o lăasă singură. Fără pasiune, uluită de comportamentul lui inexplicabil, cu propriile-i emoții contradictorii se simți ușor ruptă de realitate. Ca și cum scena anterioară i s-ar fi întâmplat altcuiva, unor oameni pe care nu-i cunoștea și nu spera să-i poată înțelege. Ieși din salon și se îndreptă ca o somnambulă spre camera ei.

***

În zile care urmau, Morgan se purtă ireproșabil, păstrând aceeași atitudine impersonală, a unei cunoștințe de conjunctură. Nu-i aminti despre ce se petrecuse în acea noapte în salon, nici nu-i mai puse întrebări despre programul ei de lucru. Fără comentarii, se întoarseră la primele zile ale sosirii ei în această casă.

La rându-i, Julie se comportă în același fel, dorind să evite orice disensiune. Luă micul dejun cu el în fiecare dimineață așteptându-l răbdătoare să termine de citit ziarul. Mergeau împreună la lucru; când i se termina ziua de muncă îl găsea în mașină, așteptând-o s-o ducă acasă. Seara, purtau discuții cu caracter general, evitând controversile. După masă, Morgan se scuza și lucra în birou.

Julie profită de retragerea lui și se duse în cameră să lucreze. Coexistau, purtau conversații banale, fiecare conștient că orice cuvânt deplasat putea să strice echilibrul și așa fragil, creat cu greu. Era ca și cum s-ar fi ridicat un perete de sticlă între ei, așezat pe un suport atât de fragil, încât la cea mai mică atingere se putea sparge.

Cu toate acestea, se apropia rapid ziua în care avea loc prezentarea Norei și fiecare moment de lucru era binevenit.

Nora petrecea tot mai mult timp în salonul de prezentare, supraveghind aranjarea ultimelor detalii ale colecției.

Aveau loc sesiuni fotografice cu modelele și ore lungi de lucru pentru coordonarea campaniei de publicitate.

Ghideon lăsase pe umerii Juliei publicitatea, fiind ocupat cu aranjamentele care trebuia făcute pentru spectacol.

Ghideon pleca dimineața, după ce-i lăsa sarcinile pentru ziua în curs și nu mai apărea.

Nu fără oarecare ezitare, Julie abordă subiectul cu Morgan într-una din seri.

– Așadar, Morgan, te rog să înțelegi că voi sta tot mai puțin acasă, de acum înainte. Și întrucât nu știu care-mi va fi

programul, sugerez ca tu, doamna Pritchett și Simms să vă desfășurați programul obișnuit, fără a ține cont de mine. Vreau să vă deranjez cât mai puțin.

El se încruntă.

– Nu vreau să mai reluăm această temă, Julie. Nu sunt atât de obtuz încât să nu-ți înțeleg nevoia de libertate în ceea ce privește munca. Sunt sigur că putem face față programului tău.

– Morgan, nu vreau să deranjez.

– Am crezut c-am lămurit problema, de acum. Am discutat-o de prea multe ori.

– Știu, zise Julie, trecând cu vederea iritarea din glasul lui; vreau să-mi aduc un aport substanțial. Dar oricum, știu că nu pot face orice.

– Înțeleg, Julie.

Ea se relaxă.

– În orice caz, toate aceste inconveniente vor dura o săptămână.

-Până trece prezentarea?

– Da, dar în principal pentru că voi pleca la sfârșitul săptămânii, îi reaminti ea. Luna a trecut.

El păru surprins.

– N-am realizat că a și trecut!

– A trecut foarte repede, cel puțin pentru mine, spuse ea încercând să păstreze o atitudine obișnuită. Se spune că așa este când ești foarte ocupat.

Morgan o privi încruntat.

– Presupun că abia aștepti să te întorci acasă, la slujba ta de la New York, la prieteni.

Julie îi evită privirea. Cum să-i spună că dacă pleca, inima îi rămânea la Londra? Cu toate că șederea ei la Londra îi provocase probleme lui Morgan și-i perturbase viața liniștită de burlac, viața ei nu va mai fi niciodată la fel, nu se va mai simți niciodată împlinită.

Întoarcerea la New York era sfârșitul a tot ce avea importanță pentru ea. Totul va fi plictisitor, neinteresant, după ce lucrase alături de Nora.

În privința vieții personale aceasta, practic nu va mai exista fără Morgan.

Nu regreta că-i respinsese sărutările în acea noapte în salon. Ar fi însemnat o capitularea în fața dorinței lui de a o domina. Nu-i putea permite să-și folosească farmecul masculin pentru a o manipula și a o forța să i se spună. Dar asta nu diminuă cu nimic dorința pe care o simțea pentru el, nici golul din suflet la gândul că urma să-l părăsească.

Ridicând ochii, observă că Morgan o privea îngândurat. Ceva din atitudinea lui îi spunea că răspunsul ei era foarte important. Își alege cuvintele cu grijă.

– Sigur că abia aștept să-l revăd pe bunicul. Dar Londra îmi va lipsi mult.

– Și oamenii de aici? o întrebă el.

Ea încuviință.

– Oamenii de aici au fost foarte buni cu mine.

– Nu toți, afirmă Morgan.

– Toți cei care contează, zise Julie cu atenție.

El o scruta în continuare.

– Sunt persoane aici care au devenit importante pentru tine. Oameni de care ai depins.

– Desigur, Morgan. Îmi va lipsi Nora și toți cei cu care am lucrat, doamna Pritchett și Simms și... și... aici vocea i pieri și îi evită privirea.

– Și? insistă Morgan.

– Și tu, desigur, murmură ea.

– Sunt fericit să aud asta, Julie. Aș vrea să cred că n-am spus sau n-am făcut nimic să-ți stric șederea aici.

Julie roși.

– Știi că ai făcut tot posibilul să mă faci să mă simt foarte bine aici, în casa ta și am apreciat acest lucru. Îmi voi aminti cu plăcere întotdeauna șederea în casa asta.

Morgan se rezemă de spătarul scaunului și se destinsese vizibil.

– Mulțumesc, Julie, spusele tale înseamnă foarte mult pentru mine. Morgan rămase privind-o o clipă enigmatic, de parcă ar fi vrut să ia o hotărâre.

Julie îl așteptă să vorbească.

Dar tăcerea grea dintre ei fu întreruptă de doamna Pritchett, care intră în salon.

– Sunteți căutat la telefon, domnule Stuart, îl anunță ea. Miss Trent. Vorbiți acum, sau o sunați mai târziu?

Morgan se ridică îndreptându-se spre telefon. Julie, cu toate că încerca să nu asculte discuția nu putea evita acest lucru și auzea crâmpieie din discuție. Nici nu putea să nu-i arunce din când în când o otheadă, să vadă cum reacționează.

Conversația a fost scurtă și destul de tensionată. Morgan a ascultat tăcut ce i se spunea, privind distras spre Julie. Apoi spuse:

– Nu este cel mai indicat moment pentru a vorbi despre asta, Viveca. Te sun eu mai târziu.

Când Morgan începu să tacă din nou, Julie se ridică de la masă și se îndreptă spre hol, nevrând să asiste la discuția dintre cei doi. Aproape ajunsese la capul scărilor când Morgan închise și o strigă:

– Îmi pare rău, Julie, nu aveam intenția să întrerup discuția noastră.

– Nu este nici o problemă, pentru că am mult de lucru.

El străbătu încăperea din câțiva pași și veni lângă ea.

– Julie, te rog să nu pleci, n-am terminat ce voiam să discut cu tine!

Ea oscilă, simțind emoții contradictorii. Pe de o parte, ar fi vrut să stea cu el, să profite de această ocazie pentru a restabili relația lor. Mai simțea speranța că ar putea reveni la acea prietenie care începuse să se înfiripe între ei în timpul acelei vizite la Windsor. În același timp, instinctul o prevenea în privința Vivecăi, femeia frumoasă, dorită, cea care se bucurase de dragostea lui Morgan până la venirea ei aici, femeia cu care va rămâne Morgan după ce ea va pleca.

Julie se forță să-și continue drumul spre scară.

– Cred că este mai bine să mă duc în camera mea, zise ea, am multă treabă.

Morgan ezită, apoi spuse:

– Poate este mai bine, așa, și eu am multe de făcut. Cu acestea, Morgan porni spre birou.

Ajunsă în cameră, Julie se așează la masă, întinzându-și actele în jur și se apucă de lucru. Dar după o oră petrecută în zadar cu toate hârtiile în față, fără a putea să se concentreze, se ridică și începu să străbată încăperea cu pași mari. Ar fi dorit să uite discuția cu Morgan. Regreta felul impulsiv în care încheiase discuția lor din această seară. Cum să știe ce simte și ce gândește Morgan dacă fuge de el? Ce câștigase refuzând să afle adevărul? Niciodată nu va mai putea relua aceste momente și mai ales nu va mai avea ocazia să afle ce gândește Morgan dacă va pleca din Londra cu îndoială asupra celor întâmplate între ei. Căci ea fusese cea care se împotriviase la inițiativa lui de a o săruta și de a-i face probabil o declarație. Oare era chiar așa de dornică să ajungă acasă și să-și petreacă restul vieții întrebându-se cum ar fi fost dacă ar fi discutat cu el? Va regreta întotdeauna că n-a avut curajul să se confrunte cu sentimentele față de el și să afle adevărul? Adevărul despre sentimentele ei, dar și despre ale lui?

În starea în care se afla, ar fi dorit cu disperare să coboare, să-l întrebe pe Morgan despre ce voise să discute. Instinctele îi spuneau că discuția cu el nu fusese chiar întâmplătoare. El voise să ajungă undeva înainte de acel telefon al Vivecăi, iar ea era teribil de curioasă să știe ce ar fi fost. Inima îi spunea că el nu voia doar să joace rolul gazdei perfecte. Trebuia să afle, trebuia să-și satisfacă această curiozitate.

După ce se decisese, coborî, adunându-și curajul pe măsură ce se apropia de apartamentul lui. Văzu că ușa biroului era

deschisă. Intră, se uită prin încăpere, observă că și în celelalte încăperi care alcătuiau apartamentul era întuneric. Desigur, Morgan plecase.

Cu inima strânsă, deznădăjduită, se întoarse în camera ei. Încă o dată, se lăsase decepționată și-și făcuse speranțe deșarte; se comportase ca o puștoaică îndrăgostită, care nu știe să reacționeze.

Dar apoi, înțelese că primise exact răspunsul pe care-l căutase. Voia să afle adevărul, iată că-l avea: Viveca sunase, iar Morgan se conformase imediat. Cei doi erau acum împreună. Nu mai putea încăpea nici o îndoială pe cine iubea Morgan, cine era stăpâna inimii lui.

Cu durere în suflet se culcă și încercă să scape de gândurile nefericite care o cuprinseseră. Nu voia să și-l închipuie alături de Viveca; nu voia să recunoască nici faptul că fusese înfrântă. Încă se mai străduia să se obișnuiască la gândul că nu va fi niciodată ceea ce voise să fie pentru Morgan. Pentru el, nu va fi niciodată decât nepoata unui bătrân și vechi prieten.

Capitolul 11

A doua zi dimineața, singură la micul dejun, Julie privea scaunul lui Morgan, rămas neocupat semn că acesta nu dormise acasă noaptea trecută. Nu mai avea nici o îndoială asupra locului în care se aflase el. Fusesse toată noaptea cu Viveca, poate mai erau și acum, iar gândul acesta îi provoca un rău fizic.

Abia apucă să soarbă din cafea ; de mâncare nici nu putea fi vorba , numai mirosul îi făcea rău. Se ridică imediat de la masă disperată să scape din această casă și de amintiri.

Simms o aștepta desigur s-o conducă la atelierele Norei Fain, o altă favoare din partea lui Morgan, la care nu se mai gândea cu aceeași căldură ca întotdeauna.

Pe drumul spre atelierele Norei, mânia ei căpătă noi dimensiuni. Admitea că la originea ei se află gelozia, dar asta n-o făcea să se simtă mai bine. Indiferent ce-ar fi făcut, nu-și putea șterge din amintire săruturile lui, felul în care o

mângâiase, reacțiile pe care le determinase el. O înnebunea gândul că el era acum cu Viveca, poate făcea dragoste cu ea.

Admise că reacțiile ei erau nerezonabile și nedorite. De fapt, Morgan nu-i datora nimic, nu-i făcuse nici o promisiune. O sărutase doar, apoi imediat păruse să-și regrete faptele. Dar ea era sfâșiată de gelozie, de amărăciunea de a fi fost respinsă.

Înainte ca Simms s-o lase în fața clădirii Norei, îi spuse că va fi ocupată seara și nu trebuia să vină s-o ia acasă. Când omul păru dezamăgit, ea îl asigură că o va suna pe doamna Pritchett și-i va comunica acesteia programul ei.

De fapt, nu avea nici un program. Sau cel puțin, nu avea unul conturat. Știa doar că nu se putea întoarce în casa lui Morgan, să stea față în față cu el la masă, ascunzându-și sentimentele, încercând să poarte cu el discuții impersonale. Nu știa prea bine cum va evita asta, dar va reuși poate, în funcție de împrejurare.

Intră în secretariat cu gândul tot la el, teribil de nefericită. Distrasă de problemele ei nici n-o observă pe Nora, care-i făcea semne să se apropie. Numai când aceasta veni lângă ea, realizează că i se adresase.

– Îmi pare rău, Nora, se scuză ea. Mă tem că nu eram deloc atentă.

– Nu arăți prea bine, constată Nora. De fapt, arăți de parcă tocmai ar fi căzut cerul peste tine.

– Într-un fel cam așa este, admise Julie, incapabilă să ascundă durerea din suflet și mâhnirea. Trase aer adânc în piept și spuse: voi încerca să-mi revin și mă apuc de lucru. Îmi pare rău c-am lăsat problemele personale să-mi afecteze concentrarea.

– Nu vreau să par curioasă, dar cred că ai nevoie să te confesezi cuiva. Am un umăr puternic și prietenesc dacă simți nevoia să plângi pe el, zise Nora îngrijorată.

Julie scutură din cap.

– Sunt doar într-o dispoziție proastă. Imediat ce mă apuc de muncă va trece.

– Nu cred că va fi așa, zise Nora. Vino în biroul meu să discutăm despre ce te nemulțumește. Îți ofer o ceașcă dintr-un ceai special care face să se dezlege limbile și rezolvă multe dintre problemele imposibile.

O conduse spre biroul ei și închise ușa. După ce-i oferii un scaun, pregăti un ceai.

– Acum, te rog stai jos și bea ceaiul acesta.

Julie îi zâmbi simțindu-se mai bine că avea cui să se destăinuie. Atitudinea pozitivă a Norei o ajuta să înțeleagă ce se petrecea cu ea și cu Morgan, imediat ce va începe să-i spună ce o nemulțumea.

Nora se rezemă de marginea biroului și o ascultă cu ochii ei mari.

– Tu chiar consideri că ai o problemă? remarcă după câteva minute. Știi ce este greșit în relația asta, nu?

– Nu știu decât că nu vreau să-l mai văd pe Morgan Stuart, răspunse Julie.

– Cred că este mai mult decât atât, mititico, am aflat asta vrând-nevrând, trecând prin două căsătorii. Nora scutură din cap cu simpatie. Nu-mi place să fiu purtătoarea unei vești rele, dar cred că te-ai îndrăgostit.

– Nu este adevărat, Nora! Nu m-am îndrăgostit de el și nici nu am intenția s-o fac. Niciodată nu mă voi îndrăgosti de Morgan Stuart! strigă Julie, apoi, spre uimirea ei, izbucni în lacrimi.

Nora deschise un sertar al biroului de unde scoase o cutie cu șervețele pe care i le întinse. Așteptă până ce Julie își reveni, ștergându-și lacrimile.

– Dacă negi faptele, nu înseamnă că le și schimbi. Trebuie să recunoști ce simți și să stabilești ce vei face.

Julie o privi cu ochii plini de lacrimi și de tristețe.

– Ce-aș putea să fac? Morgan mă consideră o puștoaică de care trebuie să aibă grijă și atât! Nici nu mă pot compara cu Viveca. Ea este frumoasă, sofisticată și știe ce trebuie să facă să atragă un bărbat, în timp ce eu... Julie izbucni într-un val nou de lacrimi. Eu ce pot oferi?

Nora zâmbi, amuzată.

– Foarte multe, bănuiesc; doar dacă acest domn Stuart nu este cumva orb, surd și fără minte. Oricum, nu asta este problema. Important este ce vrei să faci de acum înainte. Dacă-l vrei, va trebui să lupți pentru el.

Julie scutură din cap.

– Chiar dacă ar exista o șansă cât de mică de reușită nu vreau să lupt. Nu vreau să-l mai văd vreodată pe Morgan.

– Nu crezi că te cam grăbești?

– Nu vreau să-l mai văd, Nora. Nu vreau să-l mai văd, știind ce este atras de altă femeie. Nu mai pot sta în casa lui ascunzându-mi sentimentele pentru el. Julie își îndreptă umerii. Poate că acum nu știu prea bine ce simt, dar nu

trebuie să-mi afișez sentimentele. Nu trebuie să-l mai văd, Nora. Nu mă mai pot întoarce în casa lui. Indiferent ce crede bunicul.

– Înțeleg ce simți, zise Nora apoi tăcu o clipă. Scutură din cap și-i spuse: am o idee prin care poți scăpa din casa lui Morgan, fără ca bunicul tău să se îngrijoreze. Ce-ar fi să-ți iei lucrurile, să stai la mine? Am o cameră liberă.

– Nu pot face asta, Nora! Nu vreau să deranjez, obiectă Julie.

– Nu mă deranjezi deloc! Ba chiar ar fi indicat să locuim împreună având în vedere zilele încărcate care ne așteaptă. Asta ar simplifica lucrurile pentru mine, iar bunicul tău n-ar avea motive de îngrijorare. Problemele cu domnul Stuart s-ar rezolva foarte elegant.

Julie ezită un moment.

– Dacă așa crezi, că nu te deranjez....

– Cum să mă deranjezi, Julie? După-amiază, te rog să împachetezi, iar Ghideon te va ajuta să-ți transporti lucrurile la apartamentul meu. Astfel poți evita să-l mai vezi pe domnul Stuart.

– Da, lucrurile s-ar rezolva mult mai simplu, admise Julie. Nu cred că-ș mai suporta o altă discuție cu el.

– În acest caz, rămâne stabilit. Vorbesc cu Ghideon să-și facă timp liber. Acum du-te să te apuci de lucru, ca să poți lipsi în timp ce-ți rezolvi problema bagajelor.

Julie urmă instrucțiunile Norei, oprindu-se în cadrul ușii să-i spună:

– Nora, îți mulțumesc din suflet, nu știu dacă mă voi putea revansa vreodată.

– Nu fi prostituță! Voi profita din plin de prezența ta aici, nu-ți voi lăsa nici o clipă liberă!

– Va fi o afacere corectă. Ești un înger că faci asta pentru mine.

– Sigur că sunt! exclamă Nora râzând. Să te aștepti totuși ca acest domn Stuart să facă tapaj, văzând că te muți din casa lui.

– Nu va conta, zise Julie. Nu are ce să-mi facă. Și poate că va fi fericit că scapă de mine.

– N-aș conta pe reacțiile lui, dacă aș fi în locul tău, zise Nora cu o privire ciudată.

Julie îi mai mulțumi o dată și fugi la treabă. Refuza să conștientizeze durerea pe care o simțea în inimă că nu-l va mai revedea pe Morgan.

Se apucă de lucru cu hotărâre și-l dădu uitării.

Pe la amiază, primi un telefon care o readuse la vechile probleme. La început, nu recunoscuse vocea bărbatului care sunase.

– Sunt Evan Ames, se prezentă acesta. Sper că n-ai uitat, ne-am cunoscut la clubul lui Morgan.

– Nu, nu te-am uitat! răspunse Julie, uimită. Erai prietenul Vivecăi.

– Al lui Morgan, o corectă el. Și cu Viveca sunt prieten, ne cunoaștem de mulți ani. Dar ea este mai mult prietena lui Morgan decât a mea, înțelegi?

Julie înțelegea. Înțelegea prea bine, se gândi cu amărăciune.

Evan nu așteaptă răspunsul ei ci continuă pe un ton persuasiv:

– Sper că nu te deranjează telefonul meu. Mai știi că ar fi trebuit să-i cer permisiunea lui Morgan, dar n-am putut să iau legătura cu el. Și întrucât mi-ai plăcut foarte mult, aș vrea să ne mai vedem. M-ai refuza dacă te-aș invita mâine seară la cină?

Julie zită.

– Ești foarte drăguț, Evan, dar nu cred că voi avea timpul necesar, sunt foarte ocupată cu prezentarea.

El oftă plin de regret.

– Viveca mi-a spus că Morgan și-a îndeplinit cu prisosință rolul de dădacă, dar spunea că n-ar avea nimic de obiectat dacă te-aș invita la cină.

– Nu Morgan este problema, replică Julie, rănită de indiferența cu care Morgan trata relația lor simțindu-se împovărat de compania ei. În același timp era deranjată că problema se discutase cu Viveca.

– Am mult de lucru, asta este. Pregătim o prezentare a noii colecții Nora Fain și suntem cam ocupați.

– Dar sâmbătă seara bănuiesc că vei avea o oră liberă.

– Asta depinde de cât de bine vor merge lucrurile până atunci. Nu știu de acum.

– În acest caz, dă-mi voie să revin cu un telefon; asta desigur dacă nu încerci să mă refuzi politicos.

– Nicidecum, îl asigură Julie recunoscând mândria rănită. Nu voia să-i rănească sentimentele sau să-l offenseze pe acest asociat a lui Morgan. Indiferent de relația ei cu Morgan acesta avusese amabilitatea de a o duce să-i arate orașul, s-o

prezente prietenilor. Lasă-mă să discut cu Nora și te sun eu, sugerează ea. Dacă nu are nevoie de mine sâmbătă seara ne putem face planuri.

– Voi aștepta nemișcat lângă telefon până atunci, zise el galant. Dar încearcă s-o faci să aibă milă de mine, te rog!

Nora nu avu nimic de obiectat, ba chiar spuse că i-ar face bine să iasă cu cineva care nu are efecte emoționale atât de puternice asupra ei. Julie se grăbi să-i telefoneze lui Evan să-i confirme întâlnirea de sâmbătă seara.

El primi vestea cu mult entuziasm. Cu toate că păru surprins când Julie îi spuse că locuia cu Nora nu puse altă întrebare în afară de adresa de la care s-o ia. Tonul lui părea mai vesel, mai entuziast.

Julie se simțea mai bine știind că un alt bărbat era interesat de ea, după respingerea din partea lui Morgan. Era momentul să nu se mai lamenteze, să-l dea uitării să se orienteze spre alt bărbat.

Ghideon o duse acasă la Morgan unde ei nu-i luă prea mult să-și împacheteze lucrurile și să-i ofere o explicație plauzibilă doamnei Pritchett. Femeia o privi îngrijorată.

– Domnul Stuart va fi foarte afectat de mutarea dumneavoastră. Nu va fi de acord cu acest lucru, repeta mereu. Ar fi mai bine să discutați cu dânsul înainte de a lua o decizie.

– Această mutare este cea mai bună decizie din toate punctele de vedere, o asigură Julie. Îmi veți lipsi teribil ;

apreciez ce ați făcut toți din această casă pentru mine, adăugă ea. Îmi voi lua rămas-bun de la toți, înainte de a pleca în Statele Unite.

Doamna Pritchett urmări cu chipul întristat cum Ghideon îi duce bagajele Juliei la mașină. Simms își exprimă și el dezaprobarea refuzând să-l ajute. Cei doi rămaseră privind trist transferul bagajelor Juliei, doamna Pritchett răsucindu-și șortul descumpănită, Simms bodogănind vorbe numai de el auzite.

Când Julie le oferi darurile pe care le cumpărase pentru ei de la Windsor, fură și mai descumpăniți. Simms murmură ceva cu fularul de lână dăruit de ea în brațe, iar doamna Pritchett vărsă și câteva lacrimi când Julie îi prinse medalionul de aur la gât.

– Nu știu ce va spune domnul Stuart de mutarea asta, murmura femeia.

– N-o să-i placă deloc, miss, o atenționă Simms. Nu știu cum îi vom explica asta.

– I-am scris un bilet în care-i explic mutarea mea. Poate lua legătura cu mine la Nora Fain, dacă dorește.

Se întoarse în biroul lui Morgan și privi cu tristețe biletul prin care-i explica mutarea și acul de cravată cumpărat pentru el tot de la Windsor.

„Dragă Morgan,

După cum îți va explica doamna Pritchett, m-am mutat la Nora Fain pentru restul șederii mele la Londra. A fost o

măsură luată în parte din cauza prezentării pentru care muncim acum. Sunt sigură că bunicul n-ar avea obiecții și astfel se rezolvă cu bine toate problemele noastre.

Le-am mulțumit doamnei Pritchett și lui Simms pentru bunătatea față de mine; știu să apreciez ce au făcut pentru a-mi fi de ajutor. Dacă este posibil, aș vrea să te văd înainte de plecare și îți doresc multă fericire.

Am cumpărat acul de cravată la Windsor atunci când am întârziat prea mult prin magazine. Sper că-ți va reaminti de ceea ce pentru mine a fost o zi specială și foarte fericită.

Cu drag,

Julie“

Luptând cu lacrimile care-i împăienjeniseră ochii, puse acul de cravată peste bilet și ieși din încăpere. După un ultim rămas-bun de la doamna Pritchett și Simms se îndreptă spre mașina unde o aștepta Ghideon s-o ducă acasă la Nora Fain.

Ziua de sâmbătă era cenușie și tristă. O ceață densă acoperise soarele, străzile erau acoperite de o ploaie mărunță.

Julie avu o zi lungă și obositoare lucrând cu Nora și cu Ghideon la detaliile finale ale prezentării, care urma să aibă loc luni.

Când Nora le ceru să se oprească, Julie observă cu surprindere că era deja întuneric. Străbătând străzile

stăpânite de ceață, regretă că acceptase invitația lui Evans; era o seară în care preferai să stai acasă, să citești o carte bună.

Nu avea cum să-și retracteze promisiunea. Chiar când intrară în apartamentul Norei, sună telefonul: era Evan, care confirma aranjamentele făcute pentru cină.

– Sper că vei fi de acord cu planurile mele. Am hotărât să organizez o mică petrecere acasă la mine în onoarea ta și am invitat câteva persoane pe care am considerat că te vei bucura să le vezi. Este însă o singură problemă. Nu este bine să-mi primesc oaspeții fără a avea o gazdă care să-i întâmpine, așa că voi trimite șoferul să te ia de acasă. Am vrut să-i rog pe Morgan și pe Viveca să te aducă, întrucât sunt și ei invitați, dar am renunțat. Sper că nu ai nici o obiecție la programul prezentat.

Deși nu-i făcea nici o plăcere să-i revadă pe cei doi, Julie nu avu nici o obiecție. Se resemnă că trebuia să-l revadă pe Morgan și poate era mai bine că revederea avea loc în prezența celorlalți invitați.

Se îmbracă în cea mai apetisantă rochie pe care i le dăduse Nora făcută din șifon bleu cu fusta scurtă și un decolteu incitant care contura grațios gâtul și sânii. Privindu-se în oglindă, îi plăcu ce văzu, ceea ce o făcu să aștepte seara cu interes. Poate că acum, măcar în cel de al doisprezecelea ceas, Morgan va realiza că erau și alți bărbați care o plăceau.

Cu toate că Nora se arată puțin intrigată de aranjamentul făcut de Evan, îi ură o seară plină de succes când apăru șoferul lui Evan.

După o vreme Julie observă că ieșiseră din Londra și i se adresă acestuia:

- Observ că am ieșit din oraș. Nu mergem acasă la domnul Ames?
- Acesta este drumul spre casa domnului Evan, miss, locuiește în afara orașului.

Julie se rezemă din nou de spătarul banchetei încă uimită. Evan nu-i spusese că locuia în afara orașului. Dacă ar fi știut s-ar mai fi gândit înainte de a accepta invitația mai ales pe o astfel de vreme. Avea frisoane și nu avea nici un fel de entuziasm să ia parte la această petrecere, mai ales în compania unor străini, la invitația unui bărbat pe care nu-l prea cunoscuse. Desigur, vor fi acolo Morgan și Viveca, dar asta nu mai era o garanție.

Era gata să-l roage pe șofer să întoarcă mașina, s-o ducă acasă, dar acesta tocmai atunci încetini și opri în fața unui scuar dincolo de care se aflau câteva case impozante. Construite în stil tradițional victorian cu lămpi care străluceau și pe ceață, ofereau un cadru încântător.

Șoferul parcă și o ajută politicos pe Julie să coboare. Nici nu apucă să ajungă în fața ușii când Evan Ames apăru s-o întâmpine.

- Ai fost foarte bună că ai acceptat să vii, îi spuse el, mai ales pe vremea asta imposibilă.

O conduse într-un salon foarte elegant, cu mobilier vechi, cu candelabre. În șemineu, ardea un foc vesel.

Evan luă jacheta și poșeta Juliei și o invită să ia loc pe canapea, continuând să vorbească:

- Din păcate, planurile mele s-au modificat puțin. Viveca a sunat să spună ca ea și Morgan au alte probleme și nu vor

veni. Viv s-ar putea să vină mai târziu, dar n-aș conta pe ea. M-au descumpănit pentru că am contat pe ei, fiind persoane cunoscute, care ți-ar face seara mai plăcută.

Julie nu știa dacă să se entuziasmeze pentru ce auzise. Nu avea chef să-și petreacă seara asistând la dulcegerile dintre Viveca și Morgan, dar și fără ei era cam greu pentru că era singură în casa unui bărbat aproape necunoscut.

– Cine mai vine?

– Alte două cupluri, prieteni ai lui Morgan și Viv, cred că-ți vor plăcea.

Evan se îndreptă spre masa unde se afla o tavă cu două pahare și o sticlă de vin.

– Se pare că toți întârzie în seara asta, cred că din cauza vremii nefavorabile. Asta nu înseamnă că nu ne putem petrece în mod plăcut timpul până la sosirea lor. Am aici o sticlă de șampanie pentru tine și o vom bea până la venirea celorlalți.

Evan deschise sticla și turnă în pahare. După ce o privi lung, o întrebă:

– Acum, povestește-mi despre munca ta. Este extraordinar c-ai putut veni, cu tot programul tău încărcat.

Fără a se simți în largul său, Julie sorbi din paharul cu șampanie și încercă să facă o conversație politicoasă.

– Suntem ocupați acum cu prezentarea care va avea loc luni...

Evan, care o asculta atent, începu să-i pună întrebări privind rochiile materialele și ultimele tendințe în designul vestimentar.

– N-am știut că sunt atîția factori implicați într-o rochie, remarcă el. Cu toate că ar fi trebuit să știu pentru că Viveca

este atât de interesată de colecțiile Norei Fain. Am înțeles că, văzându-ți rochia din acea seară, a pus menajera să sune la Nora Fain, să întrebe unde poate găsi rochiile.

– Îi voi spune eu Norei, sunt sigură c-o va ajuta cu plăcere, replică Julie. Sunt sigură că va fi încântată că o femeie elegantă cum este Viveca, a manifestat interes față de colecțiile ei.

Evan începu să-i vorbească, pornind de la Viveca, despre viața socială a Londrei. Julie nu-l putea urmări cu entuziasm, așa cum ar fi făcut în condiții obișnuite, mai ales că nu cunoștea numele pe care acesta le repeta. Evan părea că presară intenționat nume de vază pe care ea nu avea de unde să le cunoască și făcea acest lucru cu satisfacție vădită. Julie concluzionează că numele persoanelor cu vază constituiau un atu pentru Evan și de aceea le rostea cu multă emfază.

Julie nu-l mai putea urmări; la un moment dat șoferul lui Evan acum îmbrăcat în livrea îl informă că era căutat la telefon.

Evan părăsi încăperea spre a purta discuția, revenind cu un aer dezamăgit.

– Mă tem că petrecerea pe care am organizat-o în onoarea ta, s-a terminat înainte de a începe. Cei pe care-i așteptam, au sunat să se scuze. Ceața este foarte densă în oraș și preferă să nu mai vină. Mă aflu într-o postură dificilă, pentru că te-am invitat aici, la un eveniment care nu mai are loc.

– Este de înțeles, zise Julie, dar dacă vremea este atât de rea, ar fi bine să plec și eu.

– Nici nu vreau să aud de plecare! exclamă Evan. Faptul că nu mai vin ceilalți, nu ne împiedică să ținem petrecerea în doi. Bucătărul a pregătit o cină excelentă și cred că va fi neconsolat dacă nu vom gusta din mâncarea lui.

– Nu vreau să insist, dar cred c-ar fi mai înțelept să plec spre oraș.

– Nici vorbă! exclamă el. Nu vreau să riști, să ai probleme pe drum. Dar de fapt, cred că nu ai pentru ce să te alarmezi. Până terminăm cina, se va ridica ceața. Așa este pe aici. Acum ceața este ca o supă groasă, pentru ca apoi să se ridice de parcă n-ar fi fost. Iar mie îmi face plăcere să dureze cât mai mult, ca să pleci cât mai târziu. Îi zâmbi dezarmant; nu-ți face griji, micuțo, vei ajunge acasă în siguranță, la oră respectabilă.

Julie, deși dezamăgită și oarecum îngrijorată, realizează că nu avea ce face, încercă să accepte asigurările lui Evan și-i permise să-i umple din nou paharul.

Sorbi din șampanie, în timp ce Evan continua să vorbească. Julie nu se mai simțea deloc bine, mai ales că masa continua să întârzie, iar ei îi era foame pentru că avusese o zi grea și nu avusese timp pentru mâncare, iar șampania începuse s-o ametească.

Tânjea să ajungă acasă, să se ghemuiască într-un fotoliu.

Observând că seara devenise un chin pentru ea, Evan se scuză, apoi reveni anunțând că masa era servită.

Trecură într-o încăpere alăturată, unde fusese așezată masa pentru două persoane. Lumânările aruncau o lumină subtilă asupra buchetului de trandafiri din mijlocul mesei.

Cu toate acestea, Julie abia se atinse de felurile speciale de mâncare, cu toate că-i era foame. Nici vinul excelent, care se servi la masă n-o atrase. Se simți ușurată când cina se termină și Evan o conduse înapoi, în salon.

Când refuză șampania pe care i-o oferi, acesta protestă:

– Nu te încăpățâna, Julie! Nu trebuie să lăsăm neșansa să ne strice cheful! Pentru mine este de ajuns să te am aici!

– Este flatant ce-mi spui, Evan, dar cred că trebuie să plec, insistă ea.

El ridică din umeri, ca și cum nu ar fi avut ce face.

– Îmi pare rău, iubito, dar va trebui să aștepti să se ridice ceața.

– Și când se va întâmpla asta? întrebă Julie, alarmată.

– Cine știe? zise Evan cu un zâmbet sugestiv, așezându-se pe canapea lângă ea. Stai liniștită, să vedem ce se întâmplă. De fapt, situația este în avantajul meu. Cum altfel te-aș fi putut avea doar pentru mine toată seara?

Julie nu se simța în largul ei, privită de Evan și începu să fie neliniștită. Refuză șampania pe care el continua să i-o ofere, dar după un timp, chiar și puțină șampanie pe care o băuse la început combinată cu oboseala zilei, cu căldura emanată de focul din șemineu, își făcu efectul.

Tâmplesle începură să-i zvâcnească și se rezemă de speteaza canapelei ascultându-l pe Evan care încerca să-i facă conversație. Când și când, se străduia să intervină cu vreun comentariu. Cu toate acestea, oboseala își spuse cuvântul.

Abia mai simți cum Evan o prinde după umeri, cum îi așază capul pe pieptul său. Era între somn și trezie când simți mâna lui mângâind-o pe cap, pe umeri, pe gât...Sări în picioare și strigă indignată:

– Ce faci?

– Dar este foarte evident, draga mea! murmură Evan. Relaxează-te și bucură-te de mângâierile mele.

Furioasă, Julie îl împinse, vrând să se elibereze. El reacționează imediat. Se încruntă însă când auzi o bătaie puternică în ușa. Profitând de ocazie, Julie se eliberă.

Sări în picioare și începu să-și aranjeze corsajul rochiei când auzi o voce indignată de bărbat, care cerea să-l vadă pe Evan. Cu uimire, descoperi figura dragă a lui Morgan.

– Morgan! strigă . Ce faci aici? Am înțeles că nu mai vii!

El privi disprețuitor spre rochia ei șifonată, părul răvășit, obrații îmbujorați, la încăperea slab luminată, la sticla de șampanie de pe masă:

– Este evident că nu mă mai așteptai! spuse cu vocea încărcată de reproș.

Capitolul 12

Julie îngheță. Morgan o privi cu dispreț, apoi privirea lui se mută asupra lui Evan Ames.

– Vrei să-mi explici care ți-a fost jocul, Evan? îl întrebă cu un ton rece.

Evan se bâlbâi simțindu-se acuzat fățiș, dar reuși să mimeze și uimirea.

– Îmi pare rău, Morgan. Se pare că am cam încurcat lucrurile. Am înțeles că... sau cel puțin Viveca m-a făcut să cred că...vocea îi pieri și ridică o mână în apărare.

Morgan continua să-l privească fix.

– Ce te-a făcut Viveca să crezi?

– Că nu ai nici o obiecție față de dorința mea de a o vedea pe Julie. De fapt am înțeles chiar că vă fac un bine. Spunea că... te asigur că altfel n-aș fi îndrăznit...

– Am înțeles, dar cred că nu este nici locul, nici momentul potrivit să discutăm. Vom rezolva problema asta, fii fără grijă. Prinzând-o de braț, o conduse spre ușă: iar pe tine te duc acasă.

– Și ceța, Morgan? Evan spunea că... încep Julia.

– Pot să-mi imaginez ce spunea, murmură Morgan, aruncându-i o privire cruntă lui Evan. Se îndreaptă spre ușă, trăgând-o după el. Julie nu avea putere să se împotrivescă. Încercă să spună timid:

– Poșeta și haina, Morgan....

– Unde sunt? tună Morgan fără a se opri.

Evan se grăbi să aducă lucrurile Juliei pe care i le puse în brațe.

Morgan trânti imediat ușa după ei.

Morgan o trase spre mașină și o împinse înăuntru cam neceremonios. Trecu la volan și porni motorul, iar mașina se puse în mișcare cu un scrâșnet furios de roți pe pietrișul din fața casei lui Evan.

Pe banchetă, Julie încercă să vadă ceva prin ceța încă densă.

– Nu înțeleg, Morgan, cum ai ajuns aici pe ceța asta?

El o privi dezgustat.

– Care ceță?

– Ceța din oraș care i-a împiedicat pe ceilalți să ajungă la petrecere!

– Ce petrecere? explodă Morgan. Doar nu-ți imaginezi că mai venea cineva în afară de tine!

Julie îl privi uluită.

– Evan spunea că tu și Viveca ați vrut să veniți, dar apoi v-ați răzgândit din cauza ceții. Apoi au sunat și ceilalți și și-au anulat participarea tot din cauza ceții.

Morgan o întoarse cu capul spre fereastra mașinii.

– Privește afară, ordonă el. Vezi ceață?

Julie se uită pe geam cu inima strânsă, observând că drumul din fața lor era perfect vizibil în lumina farurilor.

– Nu înțeleg, Morgan... spuse ea confuză.

El scutură din cap, exasperat.

– Numai o femeie foarte naivă sau care... în acest moment se opri și o adulmecă suspicios: sau cineva care a băut cam multă șampanie așa ca tine, încheie el muștrător. Iar ai făcut-o, Julie, ai băut din nou.

– Trebuie să știi c-am băut doar un pahar de șampanie și câteva înghițituri de vin, răspunse Julie supărată pe atitudinea lui. Chiar dacă nu crezi, știu unde să mă opresc. Oricum, mă comport corespunzător chiar dacă am băut.

– Da, așa cum ai făcut aici, strigă Morgan. Te aflai într-un decor în care ți se puteau întâmpla multe. Aș vrea să știi ce făceați când am venit, pentru că după ce am văzut, concluzia poate fi una singură.

– După cum ți-am spus, așteptam să se ridice ceața, pentru ca Evan să mă poată duce acasă.

El exclamă, indignat:

– Ai fost prea naivă să accepți o astfel de justificare; dar eu nu sunt la fel. Aș vrea să știi cum ați planificat să vă petreceți seara.

– Mulțumesc pentru analiza flatantă pe care mi-ai făcut-o, Morgan. Vreau să știi că nu-mi plac insinuările tale privind relația mea cu Evan, spuse Julie semeată. Dar dacă vorbim de prieteni, căci Evan este prietenul tău, aș vrea să-mi spui ce s-a întâmplat cu prea buna ta prietenă și iubită, Viveca. Am înțeles că erati prea ocupați unul cu celălalt ca să veniți la petrecere.

– N-am văzut-o, nici n-am vorbit de câteva zile nici cu Evan nici cu Viveca, replică Morgan furios.

– Dar Evan spunea că...

– Nu-mi pasă ce spunea Evan. Te-a mințit deliberat sau poate a fost la rându-i mințit de Viveca. Pe ea n-am văzut-o de câteva zile. De fapt, am fost plecat din oraș. Iar tu, după cum văd, ai fost foarte ocupată în acest timp. În cele două zile cât am lipsit, te-ai mutat din casa mea și ai dat peste cap planurile tuturor. Îi aruncă o privire furioasă. Cum ai ajuns la soluția asta?

– După cum ți-am explicat în mesajul pe care ți l-am lăsat, mutarea la Nora era soluția satisfăcătoare pentru toate problemele mele, ale tale ale bunicului și chiar ale Norei.

– N-a fost o soluție bună! răcni Morgan. N-aș fi crezut că vei da bir cu fugiții imediat ce m-am întors cu spatele, lăsându-mi un ac de cravată și un mesaj de rămas-bun.

– N-a fost așa! se apără Julie. Am considerat că mutarea mea va rezolva problemele tuturor, se apără Julie.

– N-aveam nici o problemă până n-ai apărut tu, răspunse el foarte acid.

Julie ignoră insulta, pentru că-i încolți un alt gând în minte.

– Dacă n-ai fost cu Viveca, de unde ai aflat că sunt acasă la Evan?

– De la Nora Fain. Am sunat-o imediat ce am ajuns în oraș și am aflat c-ai dat bir cu fugiții. Ne-ai creat probleme tuturor, Julie. Cei de acasă erau disperati, Nora la fel aflând că nu știam nimic de invitația lui Evan.

Pentru că nu găsi un răspuns adecvat, Julie se rezemă mai bine de speteaza scaunului și începu să privească pe fereastră. Tocmai se aflau la marginea Londrei și observase nu fără oarcare jenă că nu era nici pic de ceață.

O luară pe Knightsbridge Road când ei îi veni o idee:

– Spuneai că vii de la aeroport, Morgan. Unde-ai fost?

– La New York, răsunse el scurt.

– Ce-ai făcut acolo? îl întrebă ea surprinsă.

– M-am dus să-l văd pe John, desigur.

– Pe bunicul? exclamă ea uluită. De ce nu mi-ai pus că te duci la el?

– Trebuia să discut cu el mai întâi, răspunse el nervos și luă o curbă foarte brusc, ceea ce o făcu să-i cadă în brațe. Simțindu-l foarte distant și rigid se retrase imediat. Apoi el opri, pentru că se aflau în fața casei sale.

– Ce căutăm aici? îl întrebă. Ai uitat că m-am mutat la Nora?

– N-am uitat nimic, răspunse Morgan țăfnos. Trebuie să discutăm.

Morgan coborî și-i deschise portiera, o luă de braț și o conduse în casă. Nu-i dădu drumul la braț până nu ajunseră în biroul lui, unde aprinse lumina, o așeză pe canapea și se așeză lângă ea.

– A venit momentul să discutăm probleme noastre cu multă claritate.

– Ce probleme, Morgan? îl întrebă ea curioasă.

– Cele pe care le-am discutat deja cu John. Spune-mi, Julie, de ce ai fugit de mine?

Atât de aproape de el încât îi simțea căldura trupului, privind buzele care exprimau furia, dar erau atât de apetisante pentru ea, Julie simți că nu are aer.

– Am crezut că...începu. Am simțit că te incomodează prezența mea în această casă, că nu-ți poți desfășura viața în

mod obișnuit din cauza mea. Am înțeles că ai o viață socială activă și de aceea am considerat că ar fi o soluție să dispar de aici, să nu te incomodez în nici un fel.

Morgan oftă o prinse după umeri și o strânse la piept.

– Nu știu cum să te fac să nu mai gândești așa! Ți-am lăsat vreo odată impresia că aș vrea să plec de aici?

– Nu în cuvinte. Dar nu poți nega că prezența mea aici ți-a creat probleme cu Viveca.

El scutură din cap.

– Nu mai este nevoie să te întreb de unde ți-a venit această idee. Dar dacă ți-ai închipuit că eu și Viveca suntem mai mult decât prieteni, ai greșit.

– Nu cred, zise Julie, asta doar dacă noțiunea de prietenie între un bărbat și o femeie, are alte înțelesuri pentru tine.

– Și pentru tine care ar fi această definiție?

Julie simți că nu-și mai poate ascunde gelozia.

– În nici un caz nu prespune să-ți petreci noaptea cu persoana respectivă.

El o privi lung, apoi subit figura lui se însenină.

– Nici nu-ți imaginezi cât de fericit mă fac vorbele tale, Julie! Dar nu știu ce te face să crezi că mi-aș fi petrecut noaptea cu Viveca.

– N-a fost așa? insistă Julie.

– Nu.

– Și atunci, unde ai fost? pretinse ea.

Morgan o strânse din nou în brațe.

– De unde știi că am lipsit de acasă? o întrebă cu blândețe de data asta.

Ea îl privi acuzator.

– Te-am așteptat în noaptea în care a fost Terry aici, iar tu ai dus-o acasă pe Viveca, fără a te mai întoarce.

– Și tu ai crezut c-am rămas cu ea?

– Cu cine altcineva?

– Am fost la casa mea de la țară, aveam nevoie să fiu singur, să pot gândi.

– Poate te-ai dus acolo și alaltăieri când te-a căutat Viveca, îi reproșă Julie, apoi, regretând că-i dăduse o dovadă de gelozie adăugă pe un ton rece: nu că ar conta. Te privește ce faci.

– Chiar așa să fie, Julie, iubita mea? Am sperat că ar putea să te intereseze și pe tine. În realitate am zburat spre New York în seara aceea.

Morgan o ținea la pieptul său. Când văzu că ea nu-i răspunde, Morgan îi ridică încet capul spre el.

– Vezi tu, Julie, eu consider că mă privește ce faci , așa că aș vrea să-mi spui de ce te-ai dus acasă la Evan.

– Presupun că aveam nevoie să mă știu admirată de un bărbat, îl sfidă ea. De fapt, Evan mi se pare un tip insipid și neinteresant, plin de sine. Dar cel puțin el nu m-a considerat o puștoaică plictisitoare.

Morgan începu să-și piardă răbdarea.

– Era evident că Evan nu te trata ca pe o puștoaică.

– Da, este adevărat, n-a făcut-o, încuviință Julie. Dar nu este singurul bărbat care-mi face curte, crede-mă.

– Nu mă îndoiesc, Julie că nu este singurul; te pot asigura însă că va fi ultimul.

– Morgan, am depășit de mult vârsta de paisprezece ani. Chiar dacă n-ai observat, sunt o femeie matură.

El o privi ușor amuzat.

– Nici un bărbat nu te-ar putea considera copil, Julie.

Julie îl privi lung.

– Știu eu unul care așa mă consideră.

El scutură din cap.

– Dacă la mine te referi, te înșeli. Niciodată nu te-am considerat o puștoaică lipsită de maturitate. Cu toate acestea recunosc că voi corecta greșeala cu aprobarea lui John, desigur.

Julie îl privi uimită.

– Aprobarea bunicului? Nu înțeleg!

– De ce crezi că m-am dus la New York? I-am spus lui John ce probleme am avut cu pachetul de dinamită pe care mi l-a trimis! El a încuviințat tot ce i-am spus. A mai vorbit de efectele devastatoare pe care le au ochii tăi albaștri. Iar acum având binecuvântarea lui John voi face ce am vrut să fac de când mi-ai căzut în poală în timpul zborului spre Londra.

Cu aceste cuvinte, Morgan o așeză pe genunchi, întorcându-o spre el. O sărută, punându-i pe jar trupul.

Lăsându-se în voia simțurilor, Julie răspunse sărutului lui. Inima începu să-i bată mai tare. Toate ezitățile ei se spulberară și se cuibări la pieptul lui.

– Julie, ai idee cât de mult mi-am dorit clipa asta? murmură el îngropându-și fața în părul ei, mângâindu-i trupul după care tânjise atât.

Toate neînțelegerile dintre ei dispărură și se pierdură în dorință; uitară de timpul care trecea, nu exista altă realitate decât dragostea pe care acum puteau să și-o exprime.

Julie oftă fericită și-și rezemă capul de umărul lui cu ochii aprinși de dorință, încă simțind urma săruturilor lui pe buze.

– Ce mult ți-a trebuit să ajungi la ce voiai Morgan! zise ea visătoare.

– Este adevărat, dar nu pentru că nu te-aș fi dorit. Ai idee ce greu a fost pentru mine să doresc permanent să-ți mărturisesc dragostea mea?

– Ar fi trebuit să știi că bunicul îți va da consimțământul! Știi ce mult ține la tine!

– Dar asta nu însemna că trebuia să fie de acord cu iubirea noastră. El m-a rugat să am grijă de tine, iar eu nu știam cum să te sărut de cum te-am văzut. De fiecare dată când ieșai din această casă mi se părea că te pândește câte un bărbat îndrăgostit. Iar mie îmi rezistai la fiecare încercare.

– Poate, dar o făceam pentru că mă simțeam tratată ca o soră mai mică.

– Poate că ai inspirat multe sentimente, Julie, dar pe cel fraternal în nici un caz.

– Și atunci, de ce m-ai tratat astfel, de ce te-ai înfuriat pe mine, de ce m-ai dezaprobat?

– Poate pentru că mă consideram frustrat, Julie. Un bărbat îndrăgostit nu se comportă rațional. Morgan începu s-o sărute pasional, apoi, ridicând capul spre ea îi zâmbi seducător: John m-a făcut să cred că trebuie să aștept o copilă lipsită de experiență, așa că am fost șocat când mi-a trimis o adevărată bombă sexy!

Julie zâmbi fericită.

– Așa mă vezi, Morgan?

– Cred că te-am convins de când am ajuns aici.

Julie exclamă brusc:

– O, am uitat că trebuie să-i telefonez Norei; probabil mă așteaptă îngrijorată.

El o prinse din nou în brațe.

– Nu trebuie s-o mai suni, i-am spus că te aduc aici în noaptea asta. Vei merge mâine după lucruri. Nu disperi din ochii mei decât după ce vei avea inelul de cununie pe deget.

– Dar asta ar putea dura câteva zile, Morgan.

– Mâine, de cum se crapă de ziuă, mergem la autorități să începem demersurile.

– Mâine este duminică.

– Atunci, o vom face luni dimineață.

– Luni este prezentarea de modă.

– Marți? insistă el, impacientat.

Morgan o ridică în brațe, iar ea îl prinse cu brațele după gât lăsându-se purtată de acest bărbat pe care-l așteptase toată viața. Nu mai era acea tânără confuză, ci o femeie care privea cu încredere în viitor, care aștepta să-și împartă viața cu bărbatul iubit.

Sfârșit

gianninajollys